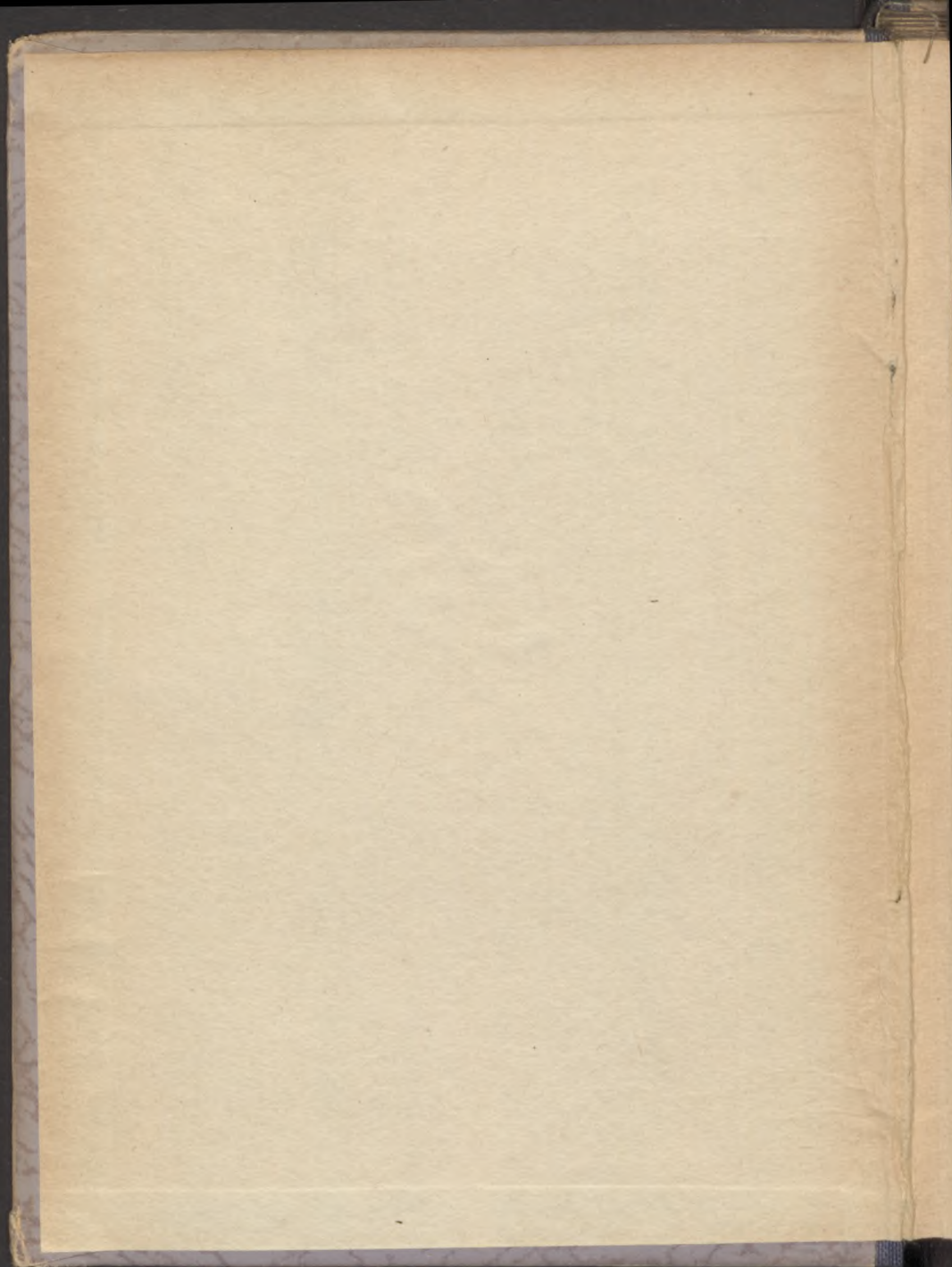
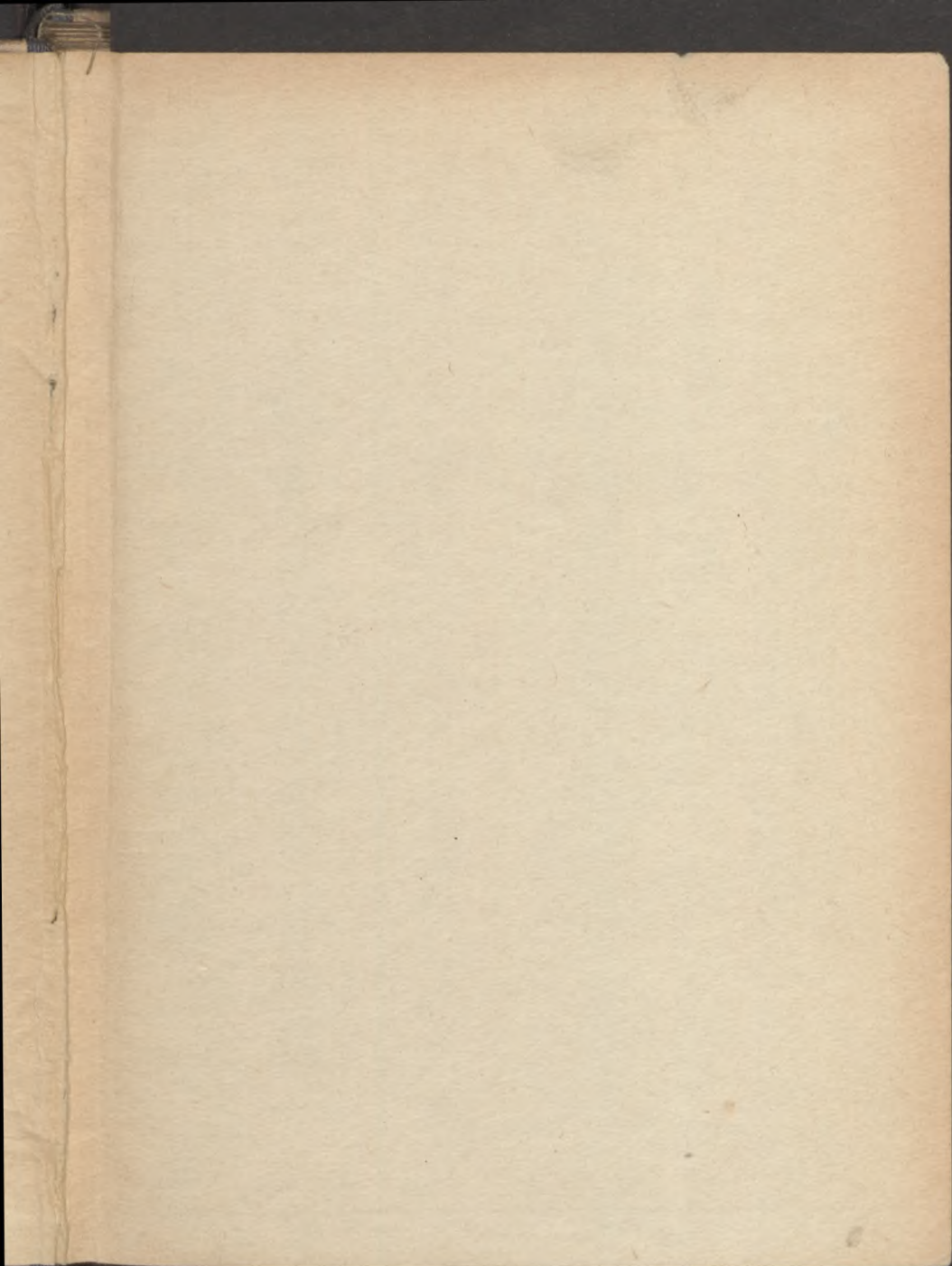
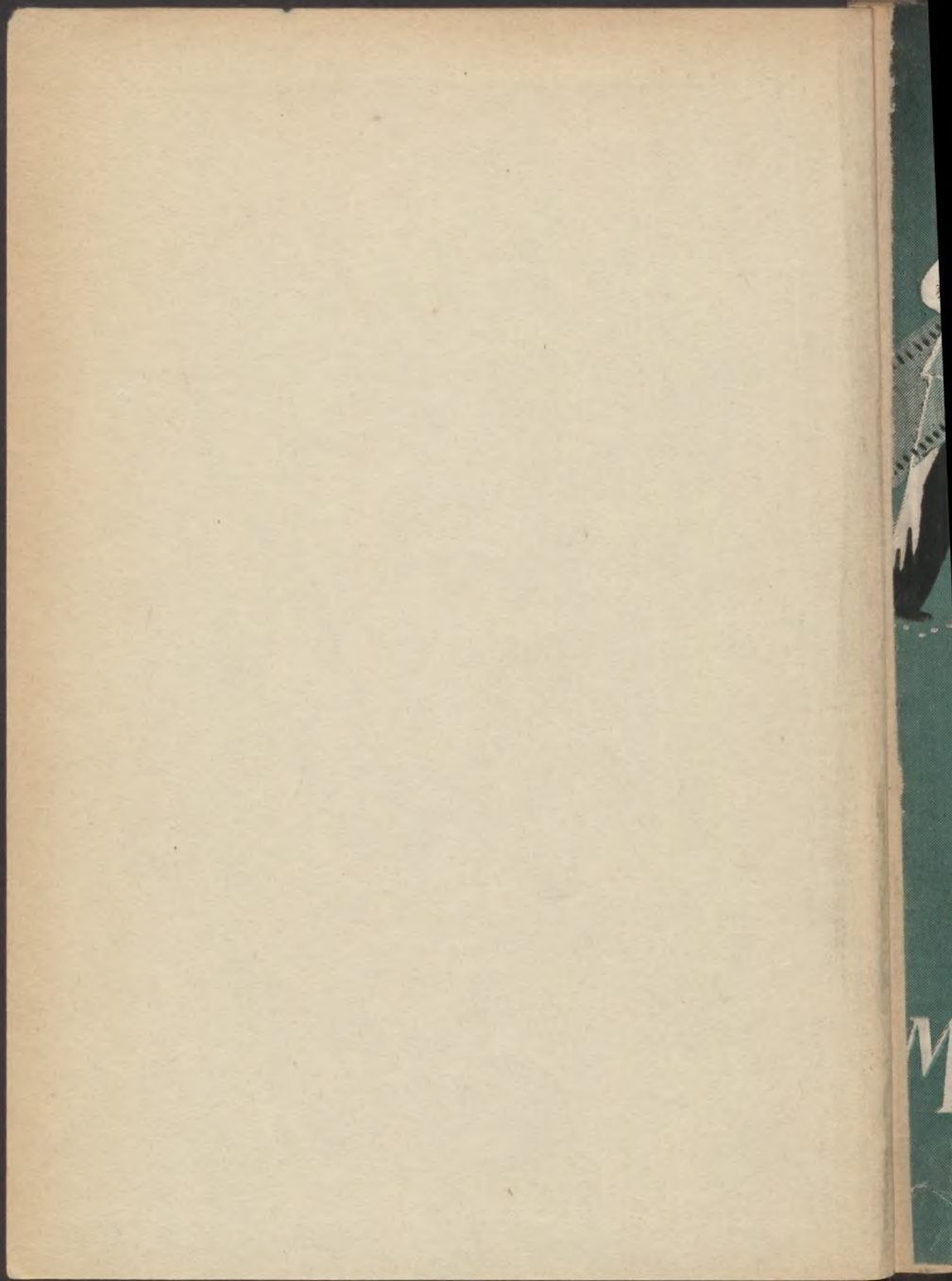

210159

Horace Mc Coy

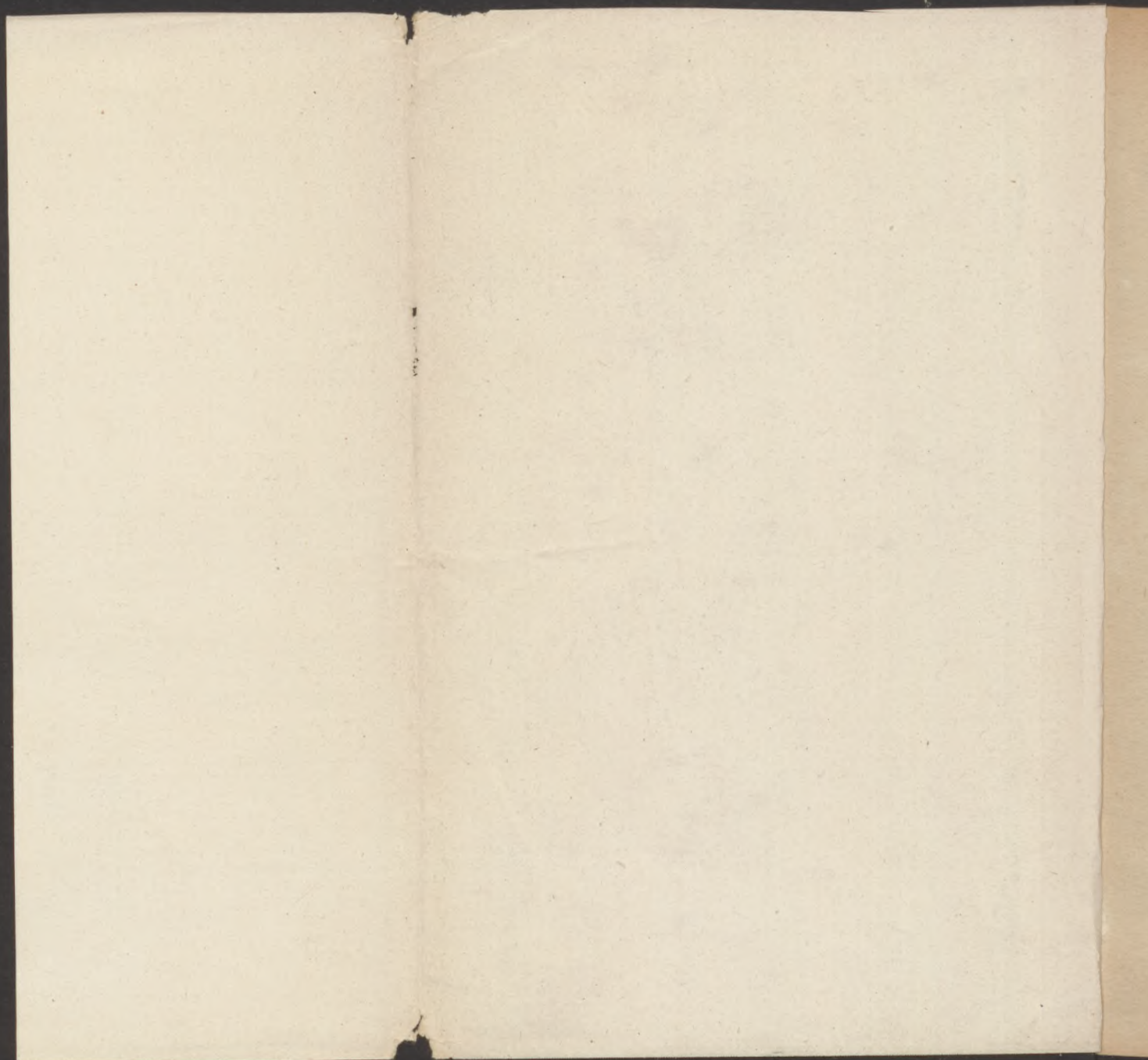

MINT A LOVAKAT...

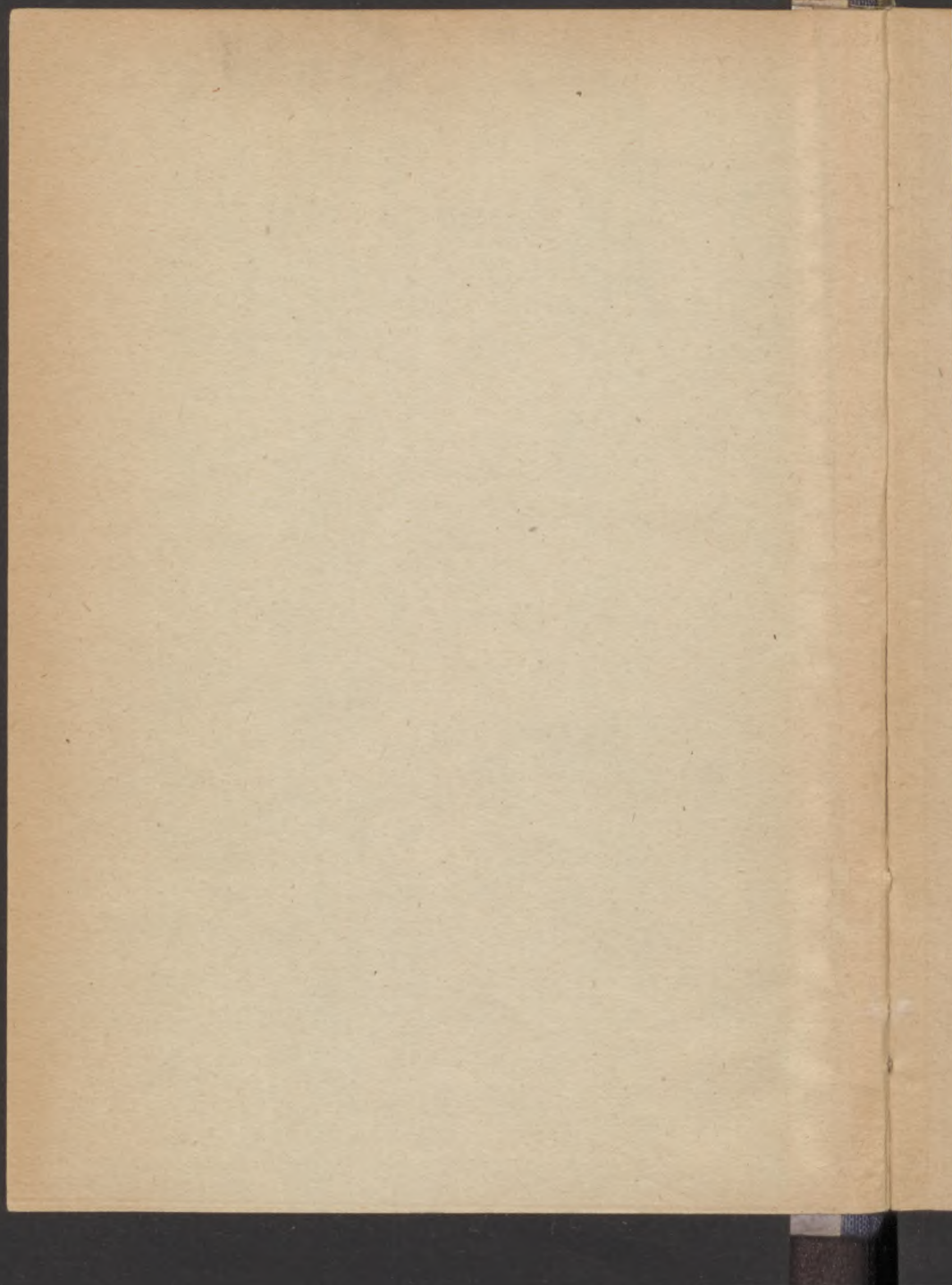
Bárd

Mint a lovakat

A fiatal amerikai író, **Horace McCoy** egészen különleges regényében Hollywoodba vezeti az olvasót. De ez a Hollywood aztán igazán nem az, amit a színházi képeslapokból és a starokról készült riportokból ismerünk. Azt a Hollywoodot mutatja be, amelyik szörnyű emberőrlo malmában összetöri az odasodródott szerencsétlenekeket, akiket a fény és a hírnév csillogása az álomvilágba csábított. Két fiatal statisztajelölt: egy fiú és egy lány kerül össze, nincs köztük azonban sem szerelem, sem barátság, csak egy bizonyos fajta együttérzés a mostoha körülményekkel szemben. Elindulnak egy igazi amerikai ízű táncversenyen. Tulajdonképpen ennek a táncversenynek a leírása a könyv és megismerjük Hollywoodnak alvilági életét, a fény városának legsötétebb alakjait. Már-már úgy látszik, hogy megnyerik a táncversenyt és ezáltal valamivel jobb körülmények közé kerülnek, mikor egy gangster-lövöldözés folyamánymódjára a hatóság beszünteti a táncversenyt és ők ismét az uccán állnak. Ekkor a lány teljesen elkeseredetten arra kéri a fiút, hogy ölje meg, hiszen életének nincsen már értelme, a "hollywoodi taposómalom" tönkretette; a fiúnak eszébe jut, hogy gyerekkorában a farmon azokat a lovakat, melyeket már nem lehetett semmire sem használni, agyonlőtték. Ezt teszi ő is...

MINT A LOVAKAT...

H O R A C E M c C O Y

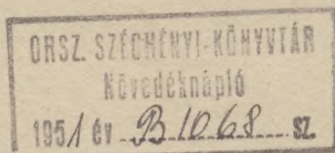
MINT A LOVAKAT...

BÁRD FERENC ÉS FIA
BUDAPEST

210159

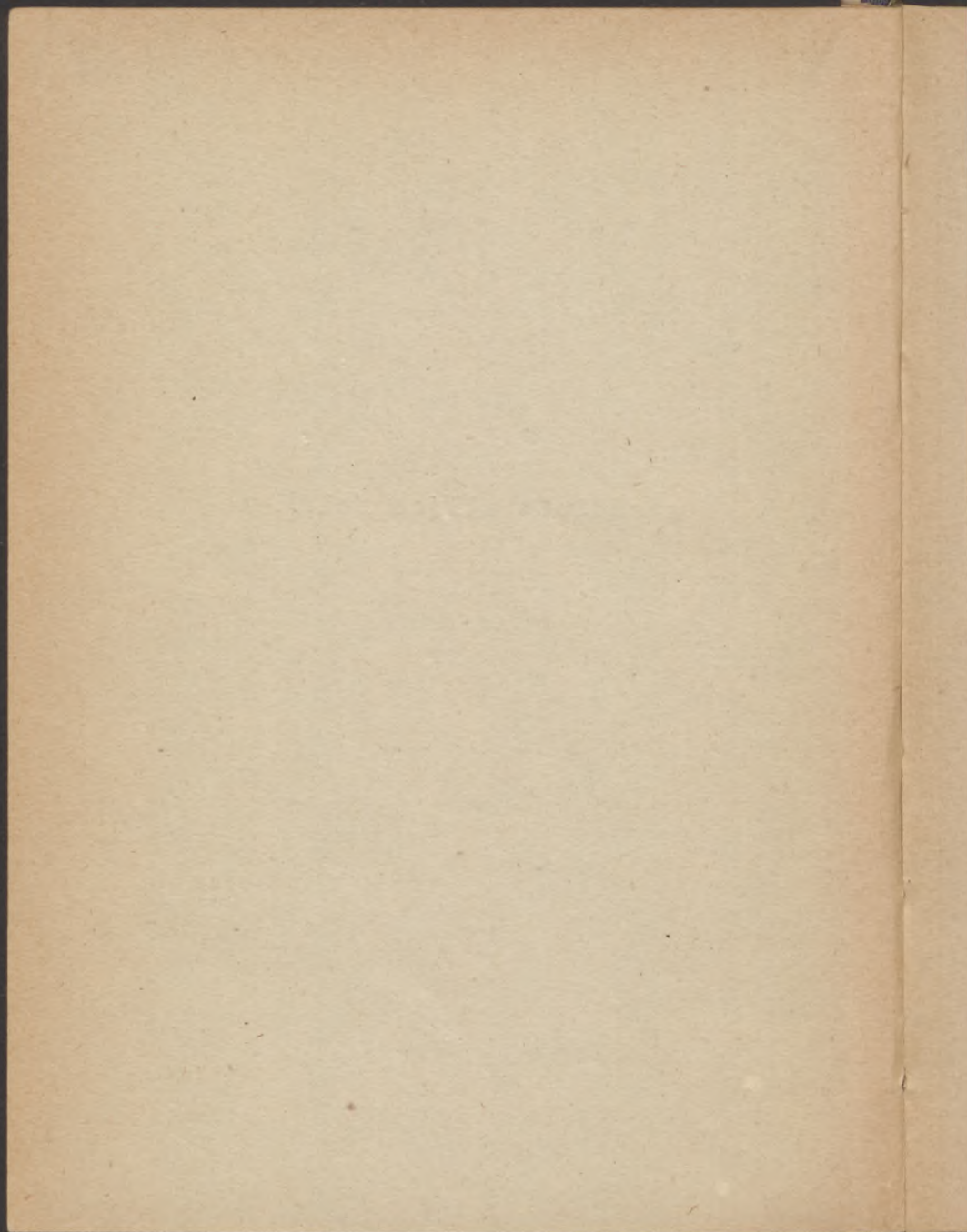

Felelős kiadó: Dr. Kundt Ernő

440026. — Athenaeum, Budapest

Felelős: Kárpáti Antal Igazgató

A vádlott álljon fel...

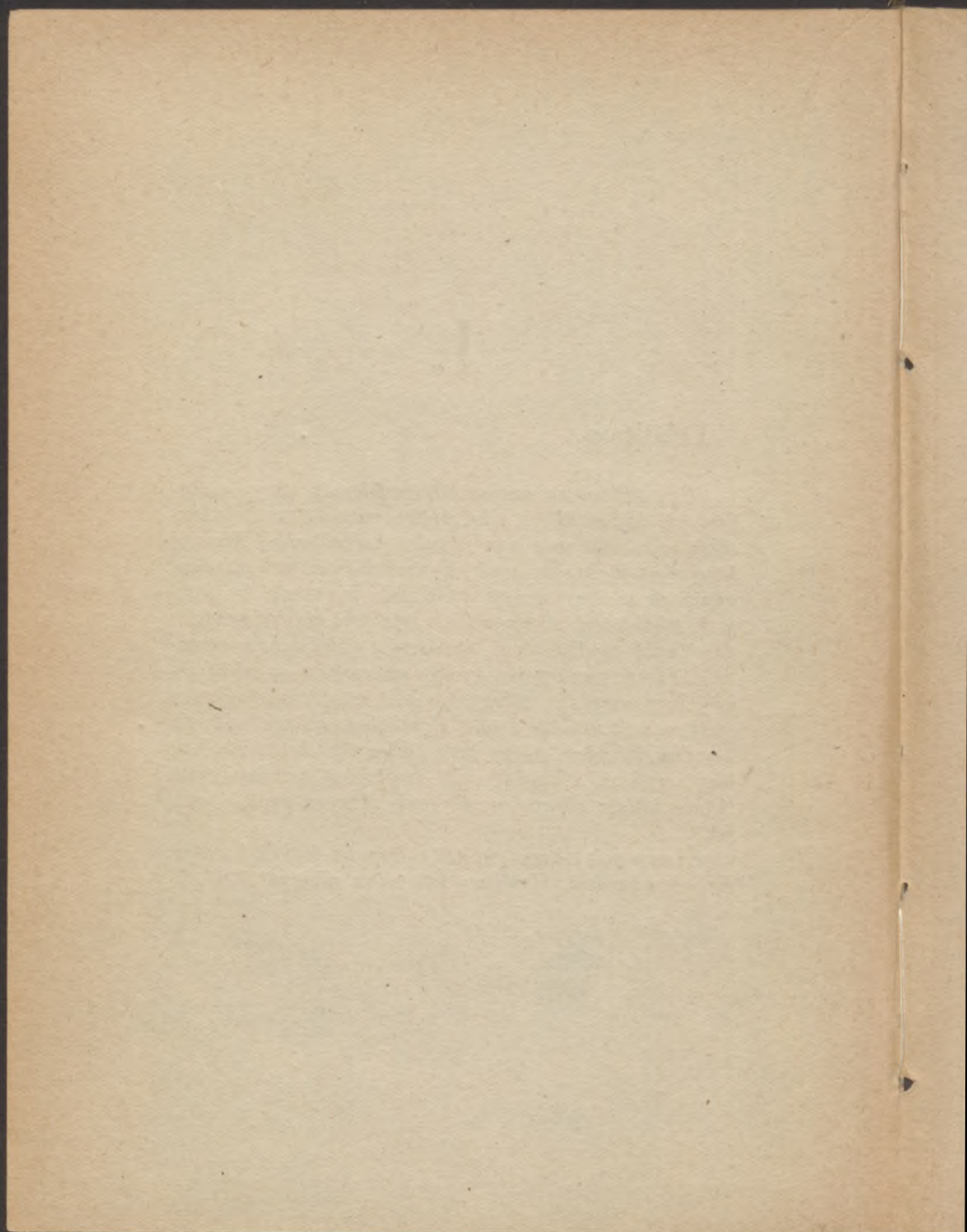

I.

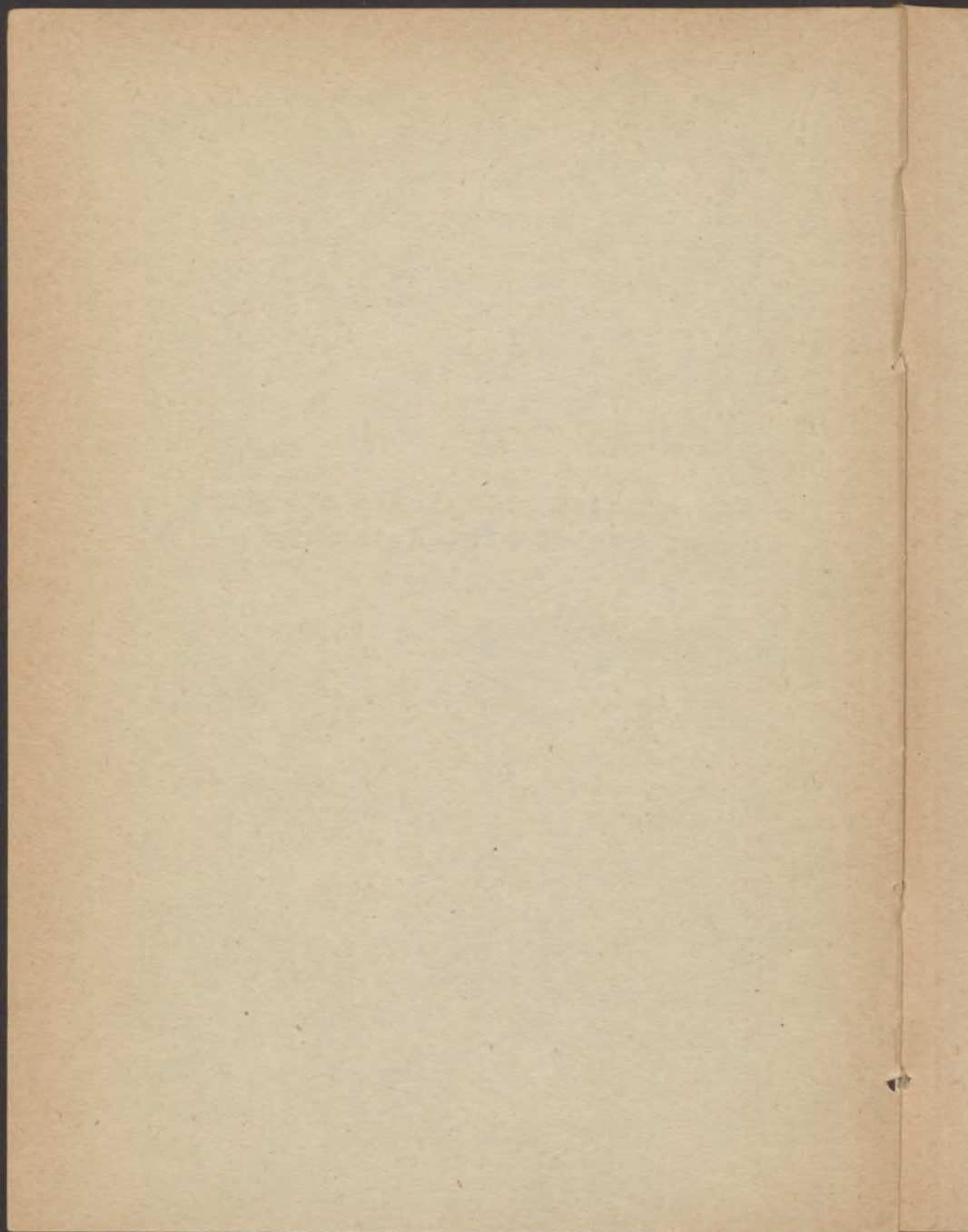
Felálltam.

(Egy pillanatra megint láttam Gloriát, ahogy a tengerparti padon ül. A golyó éppen most ütötte át halántékát, vére még meg sem indult. A revolverből kicsapó láng megvilágítja az arcát. Egyszerű és érthető minden, akárcsak az, hogy a nap süt. Gloria megpihent és nyugszik, tökéletesen. Ahogy a lövés érte, feje kissé elmozdult, nem tudok arcába nézni, de látom a száján, hogy mosolyog. Tévedett az ügyész, amikor azt mondta az esküdteknek, hogy vergődve, elhagyatva halt meg; csak kegyetlen gyilkosa volt mellette a sötét éjszakában, a Csendes-óceán partján. Tévedett, ahogy csak ember tévedhet. Nem halt meg vergődve. Nyugodt volt, megpihent és mosolygott. Akkor láttam először mosolyogni. Hogyan győtrődhetett hát?

És nem volt elhagyatott. Ott voltam én, legjobb barátja. Egyetlen barátja. Hat hogy lett volna elhagyatott?)

Van-e valami törvényes akadálya
az ítélet kihirdetésének?

II.

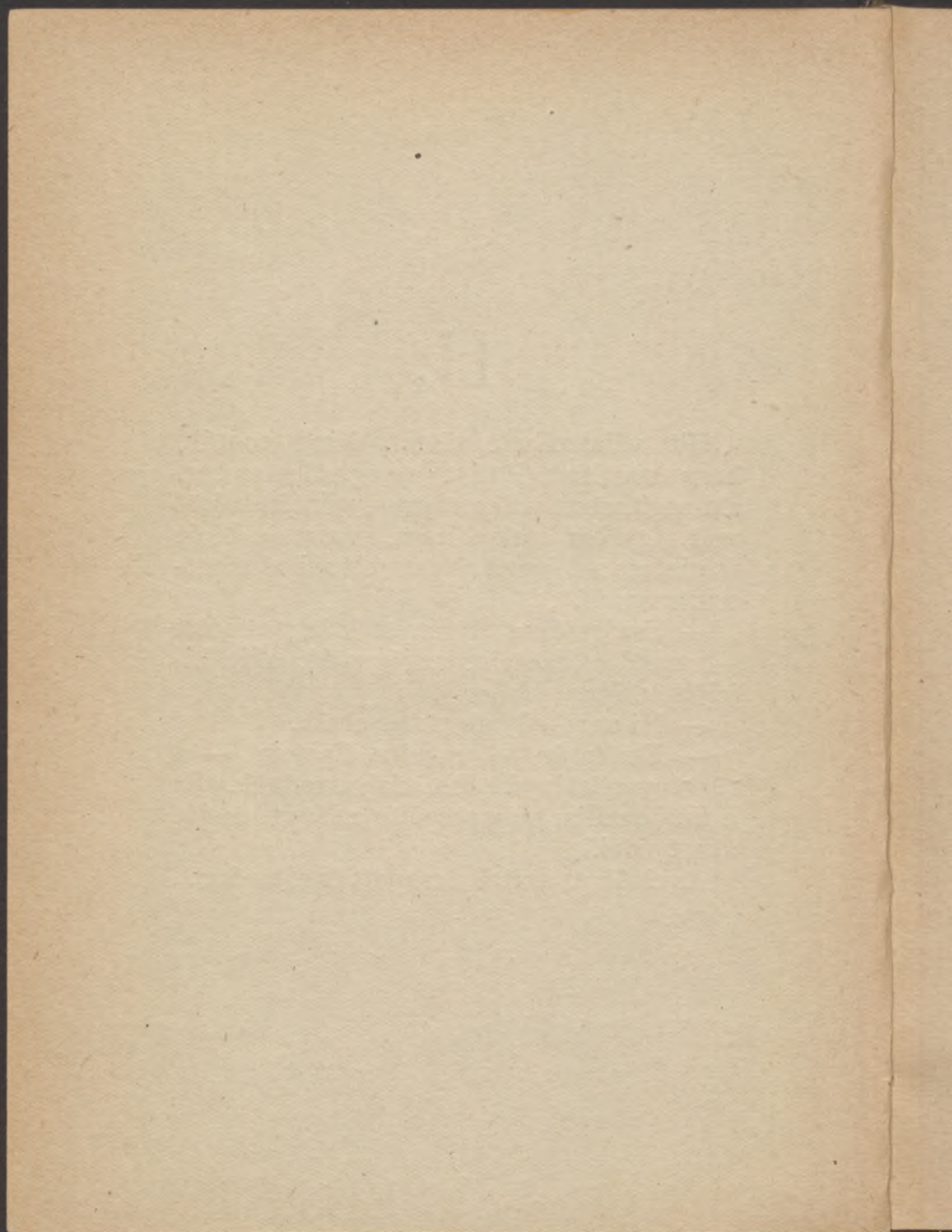
Mit válaszolhattam? ... Mind tudták, hogy megöltem Gloriát; az egyetlen ember, aki segíthetett volna rajtam, szintén halott volt. Így hát csak álltam, néztem a bírót és ráztam a fejemet. Nem volt mivel mentsem magam.

— Esedezték a törvényszék kegyelméért — mondta Epstein, az ügyvéd, akit kijelöltek, hogy védjen.

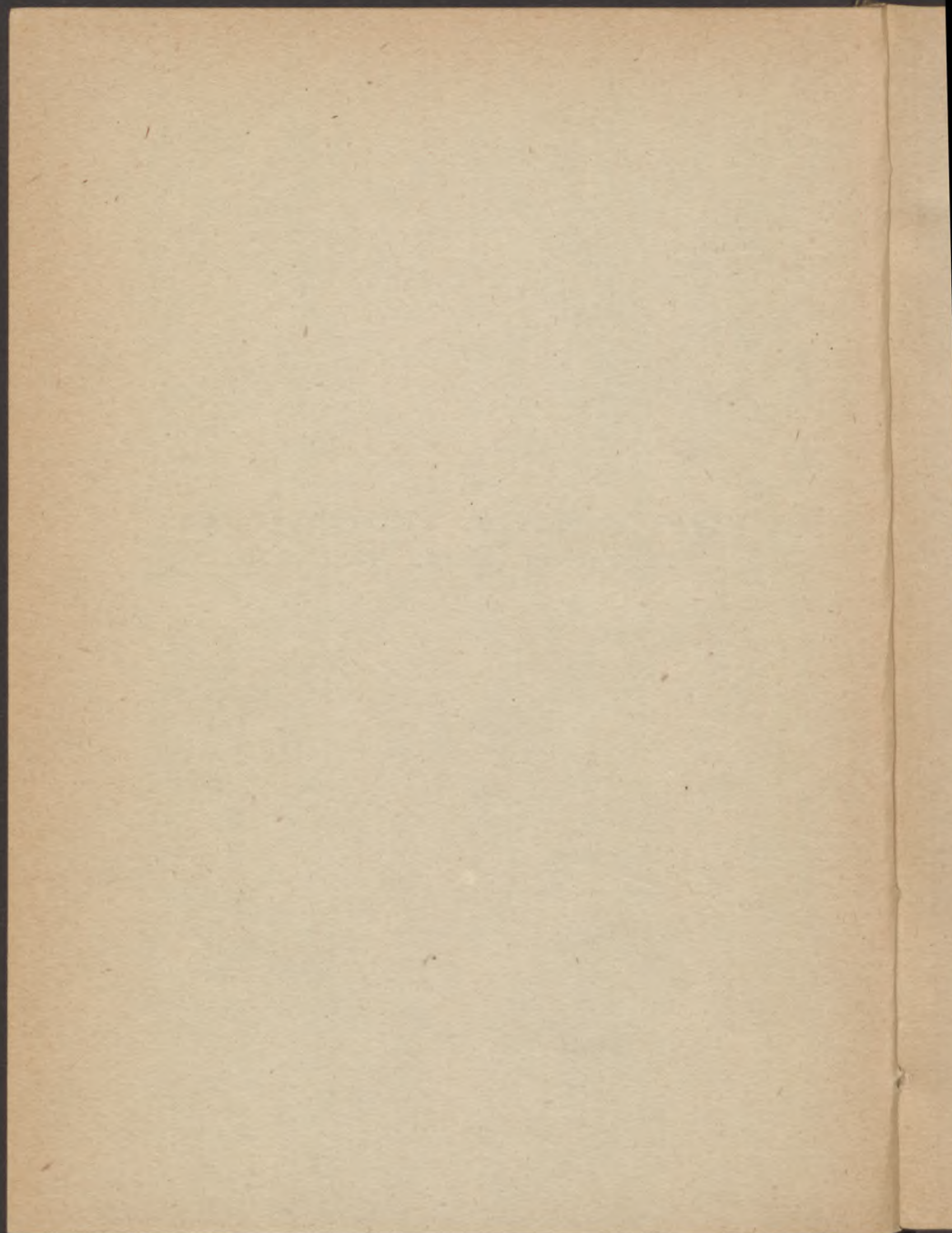
— Mi az? — kérdezte az elnök.

— Elnök úr — mondta Epstein — a törvényszék irgalmához folyamodunk. Ez a fiú bevallja, hogy megölte a lányt, de jót akart neki.

Az elnök az asztalra csapott és rámnézett.

Mivel az ítélet kihirdetésének
törvényes akadályja nincs

III.

Furcsa volt, ahogy összeakadtam Glóriával. Ő is valamilyen filmgyárhoz akart bejutni, de ezt csak később tudtam meg. A Melrose-úton ballagtam éppen egy nap a Paramount-gyár felől, amikor hallottam, hogy valaki kiabál: — Hé, hé.

Megfordultam és láttam, szalad felém és integet. Megálltam és én is integettem. Mire utolért, egészen kifulladt. Izgatott volt. Akkor láttam, hogy nem is ismerem.

— Fene ezt az autóbust — mérgelődött.

Körülnéztem. Az autóbusz már majdnem a következő utcasaroknál volt.

— Ahá — mondtam, — én meg azt hittem, hogy nekem integet...

— Minek integetnék magának? — felelte.

Nevettem. — Nem tudom — válaszoltam. — Egy az útunk?

— Hát mehetek gyalog is — mondta. Megindultunk a Western felé.

Igy kezdődött. Most is nagyon furcsának találom. Nem értem egy csöppet sem. Sokat töprengtem rajta, de még most sem értem. Nem vagyok gyilkos. Jót akartam tenni egy emberrel és most engem ölnek meg.

(Mert megölnék. Pontosan tudom, mit hirdet ki az elnök. Látni rajta ; örül, hogy mondhatja. Érzem, hogy mögöttem az emberek is szívesen hallják majd.)

Kézdjük a délelőttel, amikor megismer-tem Gloriát.

Nem voltam jól, beteg lehettem még egy kicsit ; de ott jártam a Paramountnál, mert hallottam, hogy Sternberg orosz filmet forgat és gondoltam, talán kapok valami munkát. Sokszor mondogattam magamban, hogy nincs annál szebb, mint amikor az ember Sternbergnél, Mamouliannál vagy Boleslawskynál dolgozik ; pénzt kap azért, hogy figyel, amint rendez, tanul valamit a felépítésről, tempóról . . . Szóval elnéztem a Paramounthoz.

Nem tudtam bejutni, így hát a kapunál

lézengtem délig, mikor az egyik segédrendező kijött ebédelni. Utána eredtem és megkérdeztem, van-e remény, hogy bejuthatok környezet-statisztának?

— Nincs — felelte és elmondta, hogy Sternberg nagyon szigorúan válogatja meg, ki lehet nála környezet-ember.

— Disznóság, — mondtam magamban, — hogy így beszél velem, de tudtam arra gondol, a ruhám nem valami jó.

— Hát nem kosztümös a kép? — kérdeztem.

— Minden statisztát a Központtól kapunk — felelte és faképnél hagyott...

Nem vitt tulajdonképpen sehová az utam. Éppen Rolls-Royce kocsimban hajtottam és az emberek mutogattak egymásnak, hogy én vagyok a világ legnagyobb rendezője, amikor Gloria utánam kiáltott. Lám, így esnek meg a dolgok.

Szóval a Western felé sétáltunk és közben ismerkedtünk. Mire odaértünk, tudtam, hogy Gloria Beattie a neve; statiszta és neki sincs jó sora. Ő is megtudott rólam egyet és mást. Nagyon megkedveltem.

Kis szobát bérelt valami családnál Beverly mellett, én meg néhány utcával arrébb laktam; így hát este megint találkoztunk. Ez az első este volt igazában mindennek az oka, de ha becsületes akarok lenni, nem mondhatom, sajnálom, hogy elmentem a találkozóra. Volt hét dollárom, amit úgy kerestem, hogy egy barátom helyett a szódavizes-automatát nyomogattam valami drogériában.

Kérdeztem Gloriát, moziba akar-e menni, vagy ülünk le inkább a parkban?

— Miféle parkban?

— Itt jobbra, kicsit arrébb — mondtam.

— Jó — felelte. — A mozi már úgyis megfekszi a gyomromat. Mert ha nem vagyok jobb színész, mint azok a nők a vásznon, megeszem a kalapját... Ülünk le és útáljuk az embereket...

Örültem, hogy a parkba akar menni. Jó volt ott mindig és finoman lehetett üldögelni. A kert kicsi volt, nem nagyobb, mint egy háztömb, de csendes és csupa sűrű bokor. Köröskörül pálmafák álltak, ötvenhatvan láb magasak, csak a hegyük volt

hirtelenül lombos. Ha az ember belépett a parkba, úgy érezte, biztonságban van. Sokszor képzeltem, hogy a pálmák bolondos sisakokat viselő strázsák; az én őreim, akik az én külön szigetemre vigyáznak...

A parkban jó ülés esett. A pálmák közt sok házra lehetett látni. A lakóházak vaskos, négyszögű körvonalaiba, melyeknek tetején vörös reklám-fény villogott, vörösre festve fönt az eget, lent meg az embereket. De ha az ember kicsit meg akart szabadulni a dologtól, nem kellett egyebet tenni, mint mereven nézni... Mert akkor tünedezni kezdtek. Így olyan messzire tudta kergetni őket az ember, ahogy csak akarta.

— Alig vettem észre eddig ezt a kertet — mondta Gloria.

— Én nagyon szeretem — válaszoltam és levetettem a kabátomat. Aztán leterítettem neki a gyepre. — Minden héten legalább háromszor-négyszer eljövök ide.

— Akkor igazán szereti — mondta.

— Mióta van Hollywoodban? — kérdeztem.

— Majd egy éve. Már négy filmben is

játszottam. Több szerepet is kaphattam volna, de nem tudom magam felvétetni a Központinál.

— Én sem — feleltem.

Ha az ember nevét nem jegyzik fel a Központi Szereposztó Iroda listájára, nem igen reménykedhetik. A nagy gyáarak föl-hívják a Központit és azt mondják: négy svéd, hat görög, vagy két cseh paraszt, esetleg hat nagyhercegnő kell nekik. A Központi azután gondoskodik, hogy legyen. Hogy Gloriát miért nem vették fel a Központnál, értettem. Nagyon szőke volt, meg kicsi és öregnek is látszott. Lehet, valami szép ruhában jobban festett volna, de így magam sem mondhattam rá, hogy csinos.

— Hát nem talált olyat, aki kicsit segített volna? — kérdeztem.

— Honnét tudja az ember minálunk, hogy ki az, aki segít? — felelte. — Aki ma villanyszerelő, holnap producer. Azt hiszem, nem férközhetem másként a nagyfejű pasikhoz, minthogy felugrom az egyik autójának hágcsójára, amikor elhajtat mellettem. Különben igazán nem tudom, a férfi-sztárok

segíthetnek-e rajtam inkább, mint a nők, ahogy mostanában kitapasztaltam őket?

— Hogy került Hollywoodba? — kérdeztem.

— Nem is tudom — vágta rá, — de az biztos, akárhogy is élek itt, jobb sorom van, mint otthon.

Megkérdeztem, hol volt az az otthon?

— Texasban — felelte. — A város neve West Texas. Járt már arra?

— Nem én — mondtam, — Arkansasból való vagyok.

— Nohát, ez a West Texas pizok egy hely — folytatta. — A nagynénémnél, meg a nagybátyámnál laktam. Vasúti fékező volt. Hála Isten, hetenként csak egyszer kétszer láttam . . .

Elhallgatott, nem szólt többet. A házak fölött gomolygó vörös párát nézte.

— De legalább otthona volt — mondtam.

— Maga mondhatja így, de én másnak hívom — felelte. — Amikor a bácsi odahaza volt, folyton ki akart kezdeni velem. Mikor meg magunk maradtunk, a néni pizkált. Félt, hogy kibeszélem a dolgait . . .

— Kedves népek voltak — mondtam csöndesen.

— Egyszer aztán megszöktem Dallasba — folytatta Gloria. — Volt már ott?

— Texasban még sohasem jártam — feleltem.

— Hát nem is mulasztott semmit — vágott közbe a lány. — Munka nem akadt, így hát eszembe jutott, hogy lopok valamit egy üzletben, hogy a rendőrség gondoskodik rólam.

— Az ötlet nem volt rossz — mondtam.

— Sőt nagyszerű — felelte Gloria, — csak hogy nem vált be. Letartóztattak annak rendje és módja szerint, de a detektívek megsajnálta és szélnek engedtek. Aztán, hogy éhen ne haljak, összeálltam egy szíriai-val, aki vir lit árult a városháza sarkán. De bagózott. Mindig bagózott... Hált már olyanl, aki bagózott?

— Nem igen — feleltem.

— Azt hiszem azt még kibírtam volna — folytatta a lány, — de amikor a virslis-átulás közben is szeretkezni akart, elegendem

volt belőle. Harmadnapra, éjszaka mérget ittam.

— Istenem — mondtam magamban.

— De a méreg kevés volt — beszélt tovább Gloria. — És így csak beteg lettem tőle. Fúj! Még mindig a számban az íze. A kórházban egy hétig voltam. Ott jutott eszembe, hogy Hollywoodba jövök.

— Hogyan? — szóltam közbe.

— A mozi-újságok miatt — felelte. — Amikor kiengedtek, nekivágtam az útnak gyalog. Vicces, úgy-e?

— Nagyon — válaszoltam és úgy tettem, mint aki nevet... — Szülei nincsenek?

— Nincsenek — mondta. — Az öreg el-esett Franciaországban. Én is szívesen el-esnék valami háborúban.

— Miért nem hagyja ott a filmet? — kérdeztem.

— Minek? — válaszolta. — Hiszen az ember egy nap alatt sztár lehet. Gondoljon a Hepburnre, Margaret Sullavanra, vagy Josephine Hutchinsonra. De azért tudja, mit tennék, ha volna hozzá merszem: ki-

ugranék az ablakon, vagy a villamos alá feküdnék.

— Tudom, mit érez, — mondtam, — nagyon jól tudom.

— Furcsa, — szólalt meg a lány, — hogy az emberek annyit törődnek az élettel és olyan keveset a halállal. Miért? Mit vacakolnak a tudósok, miért pazarolják a gözt, hogy meghosszabbítsák az életet? Inkább valami kellemes halált kéne nekik kieszelni. Biztosan fenemód sok az olyan ember a világon, mint én, aki meg akar halni, de nincs rá mersze...

— Tudom, mit gondol — mondtam, — pontosan tudom.

Néhány percre mind a ketten hallgattunk.

— Az egyik barátnőm rábeszélte, hogy vegyek részt a táncversenyben, odalent a tengerparton — szólalt meg Gloria. — Az ágy meg az ennivaló ingyen van, míg az ember ki nem dől. Ha meg nyer, ezer dollárt kap.

— Ingyen ennivaló, ez jól hangzik — feleltem.

— Nem ez a nagy dolog, — folytatta a

lány, — hanem, hogy a rendezők, meg a producerek is megnézik a versenyt. Az ember remélheti, hogy az egyik észreveszi és szerepet ad neki valami filmben... Mit szól hozzá?

— Mit szóljak? — mondtam. — Nem tudok jól táncolni.

— Nem is kell. Az a fontos, hogy mozogjon.

— Azt hiszem, jobb, ha nem próbálkozom. Nagyon beteg voltam. Most vergődtem ki az influenzából, ami a beleimre ment. Majd belepusztultam. Olyan gyöngé voltam, hogy négykézláb másztam. Jobb, ha meg sem próbálom — mondtam és megráztam a fejemet.

— Mikor volt beteg?

— Még egy hete is.

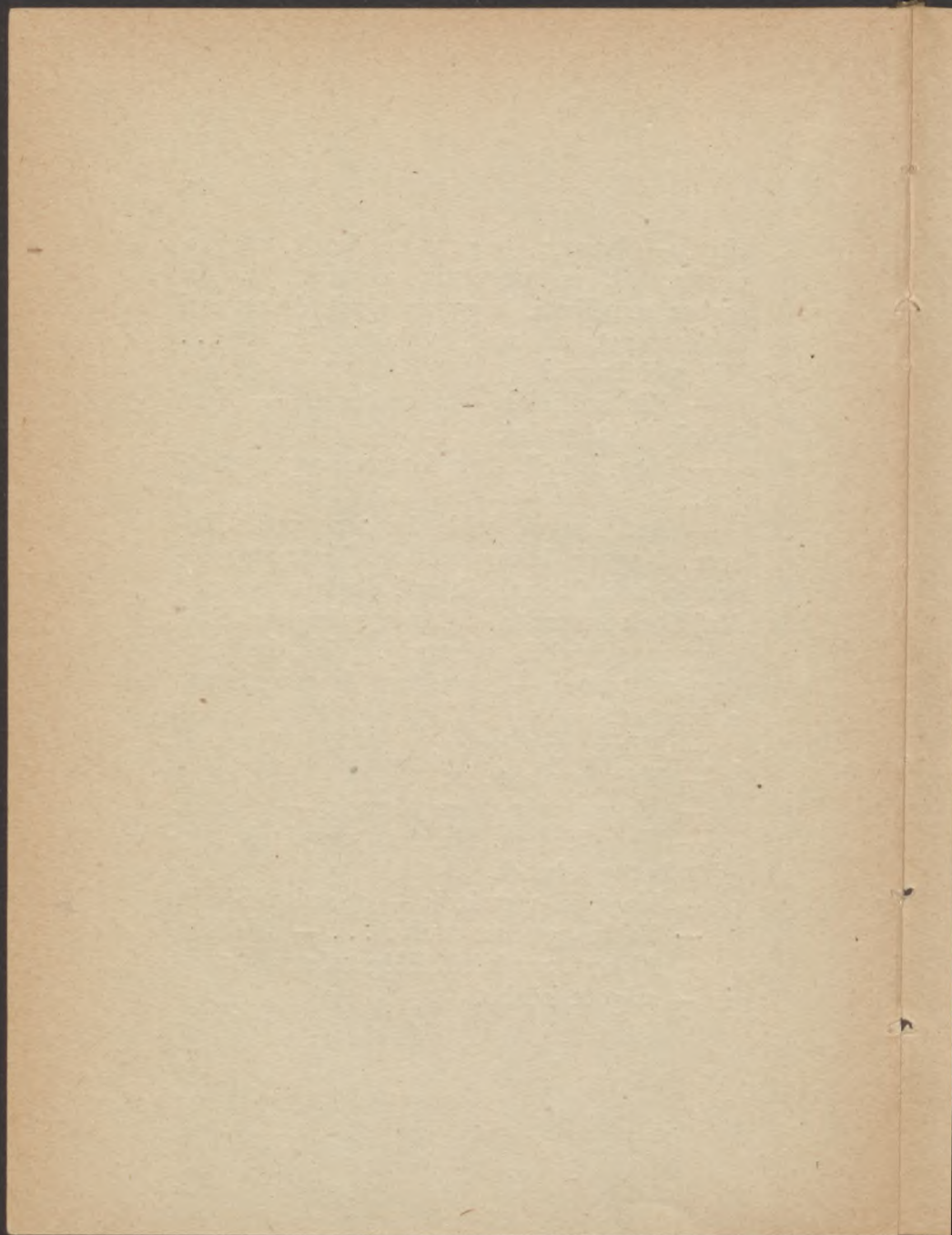
— Akkor már meggyógyult — felelte.

— Nem hiszem. Ha nem vigyázok, megint beteg lehetek.

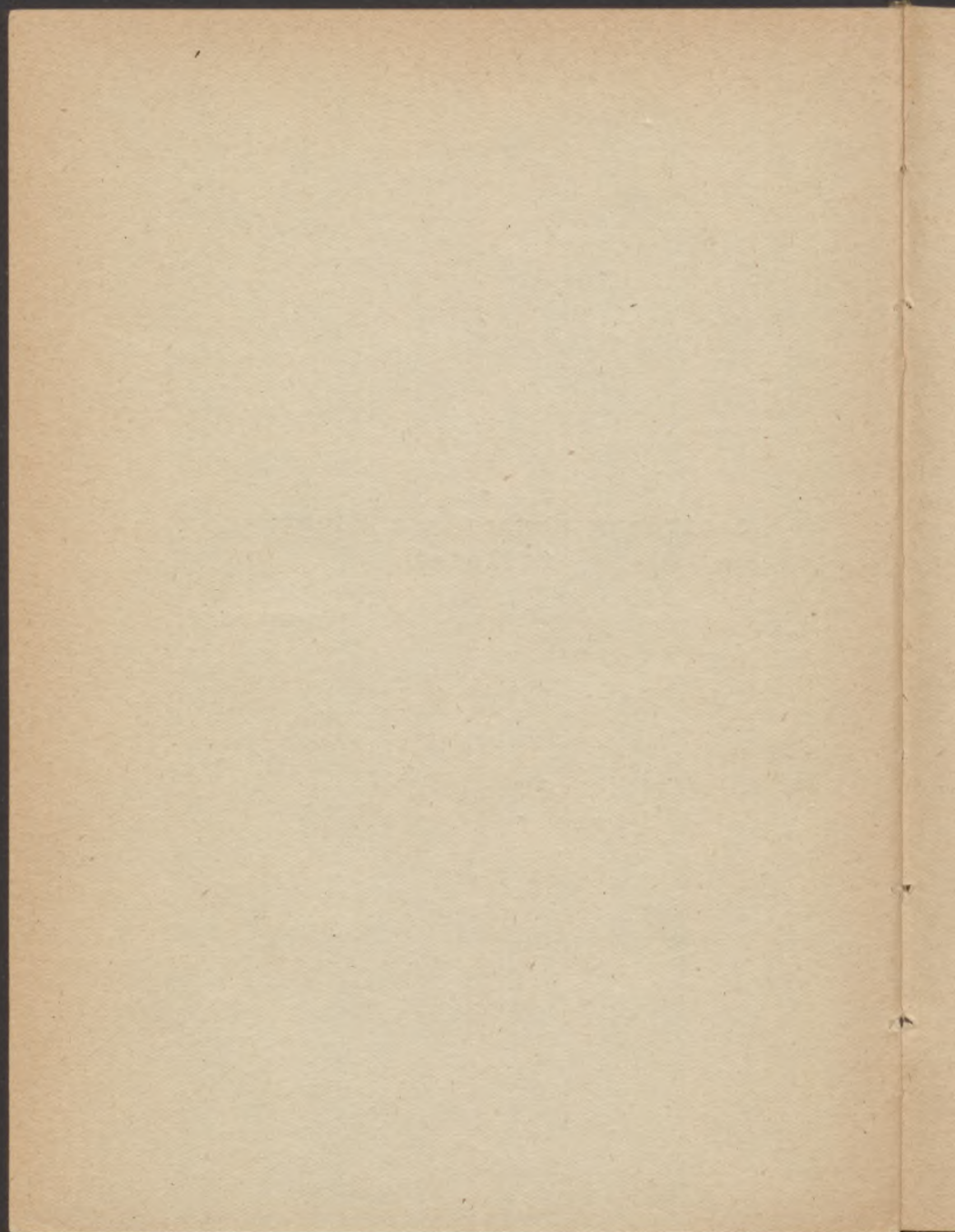
— Majd én vigyázok — mondta Gloria.

— Talán egy hét múlva... — feleltem.

— Akkor már késő. Elég erős már most is — vágott közbe.

a bíróság meghozta a következő
ítéletet:

IV.

A marathoni táncversenyt a tengerparti vurstliban rendezték, iszonyatosan nagy, régi házban, ami valamikor bál-csarnok volt. Cölöpökön az óceán fölé épült és lábunk alatt, a padló alatt, éjjel-nappal dübörgött a tenger. Úgy éreztem lábam szárán keresztül a hullámverést, mintha az szetosztkóp lett volna.

A versenypálya harminc láb széles, kétszáz láb hosszú volt és három oldalt nézőtér vette körül: páholyok, padsorok, meg állóhelyek. A végében emelvény volt, azon játszott a zenekar. De csak este és nem lehetett ráfogni, hogy jó. Nappal csak az a zenénk volt, amit a rádión ki tudtak fogni és hangszórókkal felerősítettek. De majdnem mindig nagyon hangosra állították őket és nagy lármát csaptak a csarnokban. Volt

egy rendezőnk is, aki azon igyekezett, hogy a nézők jól érezzék magukat, meg két bírónk, akik mindig a pályán járkáltak a versenyzők közt, hogy minden rendben legyen. Ha valaki rosszul lett, ott volt segítségnek két ápoló, két ápolónő és egy orvos. A doktoron csöppet sem látszott, hogy az. Nagyon fiatal volt.

A marathoni táncversenyen száznegyvennégy pár indult, de hatvanegy az első héten kiesett. A szabály az volt, hogy az ember egy óra ötven percet táncolt és tíz percet pihent. Akkor, ha akart, alhatott is. De a pihenő alatt kellett borotválkozni, fürdeni, a lábat ápolni és egyebet elintézni...

A legrosszabb az első hét volt. Mindenkinek megdagadt a lába — és alattunk szüntelenül verte a hullám a cölöpöket. Mielőtt a versenyen elindultam, szerettem a Csendes-óceánt. A nevét, meg azt, hogy milyen nagy. Sokszor órákig néztem, találgattam, hová indulnak a hajók: Kínába, a Déli-tengerre, visszajönnek-e majd, vagy se?...

De most már elég volt a Csendes-óceánból. Nem törődöm vele, látom-e még?

(Azt hiszem, nem látom. Az elnök majd gondoskodik róla.)

Egy tapasztalt öreg versenyző azt a tippet adta nekünk, hogy csináljunk rendszert a tízperces pihenőre. Meg kell tanulni, hogy lehet szendvicset enni, amíg az embert borotválják, lábát gyógyítgatják. Hogy lehet ujságot olvasni tánc közben, aludni egyet a partner vállán. Dehát ez mind a mesterség fogása volt, amit gyakorolni kell. Gloria is, én is nehezen tanultunk bele.

Hamar kisült, hogy a versenyzők felének ez volt a foglalkozása. Abból éltek, hogy mindenütt résztvettek a marathoni táncversenyeken. Némelyik gyalog ment egyik városból a másikba. A többi fiú meg leány, akár én és Gloria, csak úgy odasodródott.

A tizenhármas párral jóbarátságba keveredtünk. James Jenkins meg Ruby Jenkins, valami kis észak-pennsylvaniai városból jöttek. Ez volt a tizennyolcadik versenyük. Oklahomában megnyerték az ezerötyszáz dolláros díjat. 1253 óra hosszat voltak talpon. Volt itt a versenyen még jónéhány más pár, akik azt mondogatták, hogy bajnokok, de

én tudtam, hogy a döntőben Ruby és James is ott lesz. Ha csak addig Ruby meg nem szüli a gyereket. Mert öt hónapja volt állapotos.

*

— Mi baja Gloriának? — kérdezte tőlem James, ahogy egy nap az öltöző felől a pályára igyekeztünk.

— Semmi — mondtam. — Mit akarsz vele? — De tudtam, hogy mit. Gloriából már megint kitört az elkeseredés.

— Telebeszéli Rubynak a fejét, milyen buta, hogy gyereke lesz — folytatta James. — Azt akarja, hogy hajtsa el a gyereket.

— Nem tudom, miért beszél ilyeneket Gloria — feleltem, hogy elsimítsam a dolgot.

— Mondd meg neki, ne piszkálja Rubyt.

Amikor a síp megszólalt és nekikezdtünk a kétszáztizenhatodik órának, szóltam Glorianak, hogy mit mondott James.

— James hülye — felelte. — Mit ért hozzá?

— Nem tudom, miért ne legyen gyerekük,

ha akarják — mondtam. — Az ő dolguk. Nem szeretném, ha James dühös lenne ránk. Sok versenyt végigtáncolt már és jó tippeket kaptunk tőle. Mi lesz velünk, ha megharagszik?

— Szégyen, hogy ilyen asszonynak gyereke legyen — felelte Gloria. — Minek a gyerek, ha nincs dohányuk, amiből felneveljük?

— Honnét tudod, hogy nincs? — kérdeztem.

— Ha van, mit keresnek itt ... Ez itt a baj — folytatta. — Mindenki gyereket akar.

— Hát nem éppen — feleltem.

— Fenemód sokan. Te is jobban jártál volna, ha nem szül meg az anyád ...

— Talán nem ... — válaszoltam. — Hogy vagy? — kérdeztem aztán, hogy másra tereljem a figyelmét.

— Nyavalyásan, mint mindig — felelte.

— Istenem, de lassan mozog az a mutató ...

A rendezői emelvényen nagy vászonra festett számlap volt, rajta kétezeröttszáz beosztás. A mutató kétszáztizethaton állott. Fölötte tábla:

Eltelt órák száma 216

Megmaradt párok száma 83

— Hát a te lábad? — kérdezte Glória.

— Még elég gyöngé — feleltem. — Disznó dolog ez az influenza...

— A lányok azt mondják, kétezer órát kell táncolni annak, aki nyerni akar — folytatta Glória.

— Remélem, hogy nem kell — válasszoltam. — Nem hiszem, hogy ennyit kibírok.

— A cipőm szétszakad — mondta Glória.

— Ha nem lesz, aki futtasson bennünket, meztláb kell táncolnom.

A »futtató« valami üzlet vagy vállalat volt, amely szvettert adott az embernek a nevével, meg az árujával a hátán. És ellátta mindennel, ami kellett.

James és Ruby hozzánk táncoltak.

— Megmondtad neki? — kérdezte James. Bólintottam.

— Várj csak, — szólt utána Glória, amikor el akartak forogni, — mit beszélsz te a hátam mögött?

— Szólj ennek a görcsnek, hogy hagyjon békében, — mondta James, aki még mindig nekem beszélt.

Gloria válaszolni akart, de én eltáncoltam vele. Nem szerettem volna veszekedést.

— Kurafi . . . — mondta.

— Dühös rád — feleltem. — Miről beszélünk az előbb?

— Gyere — kiáltotta, — megmondom neki, hogy hová való.

— Gloria, — kértem, — nem törődnél a magad dolgával?

— Tegyetek hangfogót a szátokra — szólalt meg valaki.

Fölnéztem. Rollo Peters volt, az egyik versenybíró.

— Hülye — mondta Gloria.

Éreztem, hogy a tenyerem alatt vonaglik a háta. A lábam szárán meg az óceán hullámverését éreztem.

— Ne olyan nagy gözzel, — mondta Rollo, — hallják a páholyban is. — Mit gondolsz, mi ez, kocsma?

— Jól mondod — felelte Gloria.

— Hagyd abba — szóltam rá.

— Egyszer már figyelmeztettelek, hogy ne káromkodj — folytatta Rollo. — Vigyázz, hogy ne kelljen megint. A közönség nem szereti.

— Hol a közönség? — kérdezte Gloria.

— Ez a mi dolgunk — felelte Rollo és dühösen nézett rám.

— Jó, jó, — mondtam.

Rollo sípjába fújt, hogy a versenyzők álljanak meg. A legtöbb alig mozgott, legföljebb úgy, hogy ki ne zárják őket. Egy kis szökdelés gyerekek — mondta.

— Egy kis szökdelés gyerekek — szólt bele a mikrofonba Rocky Gravo, a rendező. Hangja, ahogy az erősítőben megdőült, betöltötte a csarnokot, elnyomta az óceán moráját. — Egy kis szökdelés köröskörül a pályán. Húzd rá — kiáltott a zenekarra. Az játszani kezdett. A táncolók kissé felélénkültek.

A szökdelés két percig tartott. Utána Rocky maga kezdte a tapsot és beleszólt a mikrofonba :

— Nézzék ezeket a gyerekeket, hölgyeim és uraim! Kétszáztizennhat óra múltán is

frissek, mint a százszorszép a világbajnokságért folyó marathoni táncversenyben. Ezt a mérkőzést szívósság és ügyesség dönti el. A gyerekek naponta hétszer kapnak enni: háromszor bőséges, négyszer könnyebb az étkezés. Néhány még meg is hízott, mióta versenyez. Orvosok és ápolók ügyelnek arra, hogy kitűnő legyen a testi kondíciójuk. Most pedig felhívom az emelvényre a négyes párt.

— Mario Petrone és Jackie Miller a nevük. Külön számot mutatnak be. Gyerekek, négyes pár. Itt is vannak már, hölgyeim és uraim! Nem nagyszerű gyerekek?...

Mario Petrone, a sötétképű olasz és Jackie Miller, a kis szőke lány föllépett a dobogóra. Szóltak valamit Rockynak, aztán szteppelni kezdtek, de nagyon rosszul. De ezt, úgy látszott, egyik sem tudta. Mikor abbahagyták, a nézők néhány pénzdarabot dobtak az emelvényre.

— Adjatok nekik, emberek — mondta Rocky. — Lássuk az ezüst-záport. Adjatok.

Megint a padlóra perdült egy-két darab, amit Mario meg Jackie fölszedett.

Amikor ismét a pályán táncoltak, ahogy közelünkbe értek, Gloria megkérdezte:

— Mennyi? ...

— Úgy hat dollár — felelte Jackie.

— Honnét való vagy, gyerek? — kérdezte tovább Gloria.

— Alabamából.

— Gondoltam.

— Meg kellene tanulnunk nekünk is valami külön számot — mondtam Gloria-nak. — Kereshetnénk vele.

— Hagyjátok — szólalt meg Mario. — Csak fáradtság és nem használ a lábnak sem.

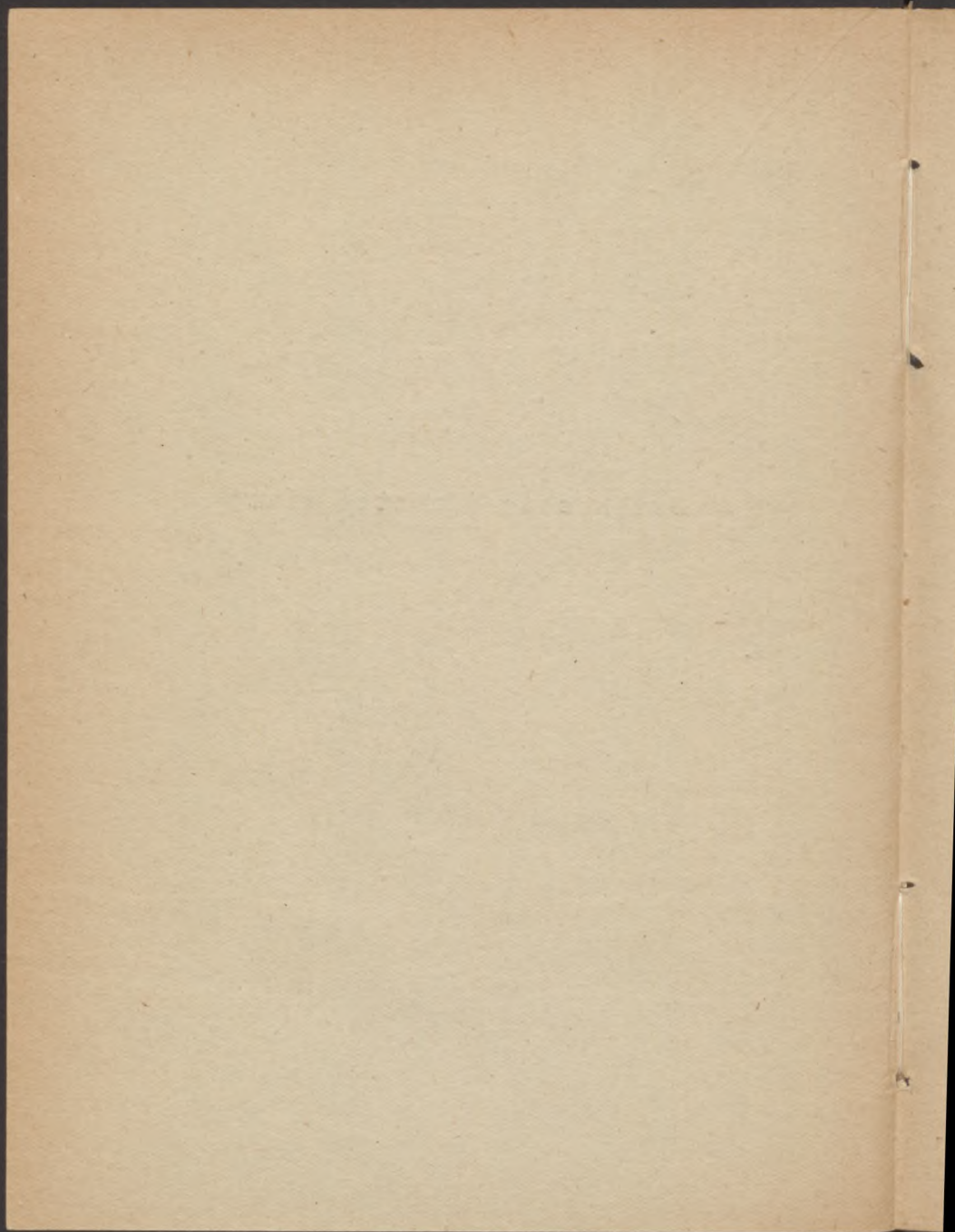
— Hallottatok a derbyről? — kérdezte Jackie.

— Mi az? — szóltam közbe.

— Valami versenyféle lesz — mondta a lány. — A pihenőnél megtudjuk ...

— A dolog kezd bűdösödni — felelte Gloria.

Gyilkosság büntette miatt

V.

Az öltözőben Rocky Gravo bemutatta Vincent Donaldot (Socksnek is hívták), aki a pénzember volt.

— FigyeljeteK ide gyerekek — mondta Socks. — Ne búsuljatok, hogy az emberek nem nagyon nézik a versenyt. Idő kell hozzá, míg fölfigyelnek. Elhatároztuk, hogy csinálunk valamit. Ez biztos, hogy majd becsődíti őket. Hogy mit, mindjárt megmondom. Minden este derby lesz. Kört festünk a padlóra, ekörül kell versenyezni tizenöt percig. Az utolsó pár mindig kiesik. Erre majd bejön a nép.

— Meg a temetkezési vállalkozó — szólalt meg valaki.

— Ágyakat állítunk a pálya belső részén — felelte Socks — és a verseny alatt ott lesz a doktor, meg az ápolók. Ha egy ver-

senyző nem bírja és lemarad, partnerének két kört kell megtennie helyette. Nektek is izgalmasabb lesz a verseny gyerekek, mert szaporodnak a nézők. Mit szóltok majd, ha a hollywoodi banda elkezdi csődülni? ... Milyen az ennivaló? Halljuk, kinek mi szúrja a bögyét? ... Jó, gyerekek, ezt már szeretem ... Ha ti rendesen viselkedtek, mi is ...

Kivonultunk a csarnokba. Egyikünknek sem volt mondanivalója a derbyről. Úgy látszott, mind azt gondolja, jó ötlet, ha behúzza a nézőket. Ahogy leültem a korlátra, Rollo hozzámjött. Volt még két percem, mielőtt a kétórás taposómalom újra kezdődött.

— Ne értsd félre, amit az előbb mondtam — kezdte. — Nem neked szólt, hanem Gloriának.

— Tudom — feleltem. — De a lány azért rendes. Csak kicsit haragba van a világgal.

— Ki kéne vele eresztenni kicsit a gőzt — mondta.

— Nehéz dolog, de megteszem, ami tőlem telik — feleltem.

Abban a percben, ahogy a női öltözőkhöz

vezető padközre néztem, láttam, hogy Gloria meg Ruby együtt jön ki. Csodálkozva mentem elébük.

— Mit szólsz a derbyhez? — kérdeztem Gloriától.

— Arra jó csak, hogy minél kevesebb versenyző maradjon — válaszolta.

A síp újra mozgatni kezdett bennünket.

— Alig van itt száz ember ma este — mondtam.

Nem is táncoltunk, csak a vállát karoltam át Gloriának, ő meg a derekamat és így járkáltunk. Ezt megengedték. Csak az első héten kellett táncolni, aztán már nem. Az volt csak a fontos, hogy mozogjunk. Észrevettem, hogy Ruby meg James felénk tart és láttam Ruby arcán, hogy valami baj van. El akartam kerülni őket, de nem volt hely...

— Mondtam úgy-e, hogy ne rágd a feleségem fülét? — szólt oda Gloriának.

— Eredj a fenébe, vén majom — felelte Gloria.

— Hallgass — mondtam. — Mi a baj? — kérdeztem Jamestől.

— Már megint herge'li Rubyt — válaszolta. — Ha hátat fordítok, mindjárt rámászik.

— Ne törődj vele — szólt közbe Ruby és elhúzta.

— De törődöm. — Mondtam ugy-e, hogy fogd be a szád? — dühöngött James.

— Eridj a . . .

Még mielőtt Gloria kimondhatta volna, James úgy arculvágta, hogy feje a vállamhoz koccant. Nagy pofon volt, nem hagyhattam annyiban. Felemeltem a kezem és száj nvágtam Jamest; az meg úgy az államra csapott, hogy nek estem a táncolóknak. Különben végigvágódtam volna a padlón. Erre nekemugrott, én meg lefogtam, birkózni kezdtem vele és lába közé nyomtam a térdemet, hogy leszereljem. Mást nem tehettem.

A síp belehasított a fülembe és valaki elkapott bennünket. Rollo Peters volt. Közénk nyomakodott, hogy elválasszon.

— Azonnal hagyjátok abba — mondta.

— Miért esz benneteket a fene?

— Semmiért — feleltem.

— Semmiért — mondta Ruby is.

Rollo fölemelte a karját és intett Rocky-nak, aki az emelvényen állott.

— Húzzátok rá — szólt oda Rocky a zenének, mire az játszani kezdett.

— Húzódjatok arrébb — mondta Rollo a versenyzőknek, mire azok tágulni kezdtek.

— Gyertek utánam — folytatta és megindult a pályán.

— Máskor elvágom a nyakadat — acsargott Gloriára James.

Gloria káromkodni kezdett.

— Fogd be a szád — mondtam.

A sarokba húztam, ahol abbahagytuk a táncot. Éppen, hogy kicsit mozogtunk.

— Megőrültél? — kérdeztem. — Miért nem hagyod Rubyt békén?

— Ne félj, nem fárasztom a tudómet többé. Ha nyomorék gyereket akar a világra hozni, az ő dolga ; *oké*...

— Hello Gloria — szólalt meg valaki.

Körülnéztünk. Egy öreg asszony volt, aki az első páholysorban ült, mindjárt a korlát mögött. Nem tudtam a nevét, de érdekes alak lehetett. Eljött minden este,

elhozta a takaróját meg az ennivalóját. Egyszer egész éjjel ott maradt. Volt vagy hatvanöt éves.

— Hello — felelte Gloria.

— Mi baj? — kérdezte az öreg asszony.

— Semmi — válaszolta Gloria. — Vitakoztunk egy kicsit.

— Hogy van? — kérdezte tovább a néni.

— Úgy hiszem, elég jól — felelte Gloria.

— Laydenné a nevem — folytatta az öregasszony. — Maguk a kedvenceim.

— Köszönöm — szólaltam meg.

— Én is be akartam nevezni — mondta Laydenné, — de nem engedtek. Azt mondták, hogy nagyon öreg vagyok. Pedig csak hatvan multam...

— Nagyszerű — mondtam.

Gloria meg én megálltunk és átkaroltuk egymást. Csak a felsőtestünk ringott, mert mindig mozogni kellett. Az öregasszony mögött két férfi lépett a páholyba. Szívar volt a szájukban, de nem égett.

— Hekusok — sugta Gloria.

— Hogy tetszik a verseny? — kérdeztem Laydennétől.

— Nagyon élvezem — felelte. — Olyan csinosak ezek a lányok meg fiúk.

— Mozgás gyerekek — szólalt meg Rollo, aki hozzánk lépett.

Odabólintottam Laydennének, aztán eltáncoltunk.

— Mit szólsz hozzá ? — kérdezte Gloria.

— Ahelyett, hogy otthon lenne és pelenkába rakná az unokáját. Istenem, remélem, nem leszek ilyen öreg . . .

— Honnét tudod, hogy az a két pasi detektív? — kérdeztem.

— Gondolatolvasó vagyok — válaszolta Gloria. — Istenem, miféle öregasszony ez ! Bolondja ennek a versenynek. Lakbért kéne fizettetni vele. — Megrázta a fejét. — Remélem, nem leszek ilyen öreg — ismételte.

Az öregasszonnyal való megismerkedés nagyon leverte Gloriát.

— Most jött be Alice Fay — szólalt meg az egyik lány. — Látjátok? . . . Ott ül szemközt . . .

Tényleg Alice Fay volt két férivel, akiket nem ismertem.

— Látod? — kérdeztem Gloriától.

— Nem akarom látni — felelte.

— Hölgyeim és uraim — szólt a mikrofonba Rocky — miss Alice Fay, a szépséges filmsztár tisztelt meg bennünket ma este. Tapsoljanak szépen miss Faynak, hölgyeim és uraim . . .

Mindenki tapsolni kezdett, Alice Fay meg mosolyogva bólogatott. Mosolygott Socks Donald is, aki a zenekar mellett ült az egyik páholyban.

— Üsd össze te is a tenyeredet — mondtam Glori nak.

— Minek? — kérdezte. — Mije van neki, ami nekem nincs?

— Irigykedsz — feleltem.

— Fenemód eltaláltad, — irigykedem. Amíg senki vagyok, irigykedem arra, akinek sikere van. Te nem?

— Nem én — válaszoltam.

— Hülye vagy — felelte.

— Nézz csak oda — mondtam.

A két detektív már nem volt Laydenné páholyában. Socks Donald mellett ültek, összedugták a fejüket és egy papírlapot néztek, amit az egyik tartott.

— Jól van gyerekek — mondta a mikrofónba Rocky — most egy kis szökdelés következik, aztán pihenünk . . . Húzd rá — intett a zenekarnak és tenyerét összeütve, az emelvény padlóján dobogva kísérte a ritmust. A következő pillanatban a nézők is tapsoltak meg dobogtak . . .

Mi meg, ahányan csak voltunk, összeszorultunk a pálya közepén és a percmutatót figyeltük, amikor Kid Kamm, a tizen-nyolcas versenyző, pofozni kezdte partnernőjét. Balkarral átölelte, jobbkezevel meg az arcát ütötte. De a lány meg sem rezzent. Elájult. Hörgött egyet-kettőt, aztán elnyúlt a padlón.

A bíró belefújt sípjába, a nézők meg izgatottan talpraugrottak. A marathoni táncverseny közönségét nem kell előre felcsigázni. Ha történik valami, egyszerre mind izgulni kezd. A táncverseny ebben a bika- viadalra hasonlít.

A bíró meg két ápolónő fölszedték a lányt és elvonszolták az öltöző felé. Cipőjének orra a földet szántotta.

— Mattie Barnes, a tizennyolcas partnernője elájult — jelentette a nézőtérnek Rocky. — Az öltözőbe vitték, hölgyeim és uraim, ahol a leggondosabb kezelést kapja. Nincs semmi komoly baja, hölgyeim és uraim. Ime a bizonyíték, hogy a marathoni tánc-világbajnokságon mindég történik valami...

— A mult pihenő alatt panaszkodott — mondta Gloria.

— Mi baja? — kérdeztem.

— Csak az, hogy most pár napig nem volna szabad neki táncolni, semmi más.

— Hát én igazán nem tehetek róla — mondta kelletlenül Kid Kamm. — Gyerekek, el vagyok átkozva! Kilenc versenyen indultam már, de egyiket sem tudtam végigtáncolni. Mindig megfúr a nő.

— Majd jobban lesz — mondtam, mert meg akartam vigasztalni.

— Nem, az — felelte Kid. — Ennek már vége. Mehet vissza a farmra.

Megszólint a sziréna. Megint kimult a kétórai taposás. Mindenki az öltözők felé rohant. Lerúgtam a cipőmet és elterültem

az ágyamon. Még éreztem, hogy csap föl
alattam az óceán, aztán elaludtam.

*

Arra ébredtem, hogy orrom-szám tele
van ammóniákkal. Az egyik tréner üveget
tartott elém, hogy beszívjam páráját. (Az
orvos azt mondta, így lehet legkönnyebben
fölébreszteni bennünket. Ha rázással pró-
bálkoztak, sohasem sikerült.)

— Jó, jó — mondtam a trénernek. —
Már ébren vagyok.

Fölültem és a cipőm után nyultam.
Akkor vettem észre, hogy az a két detektív
meg Socks áll mellettem, Mario ágya előtt.
Várták, hogy a másik tréner fölébressze.
Végre föltápászkodott és rájuk nézett.

— Jóreggelt, öcsike — szólalt meg az
egyik detektív. — Tudod, ki ez? — Egy
papírlapot nyomott a kezébe. Jól láthattam,
mi az. Egy rendőrségi ujságból kitépett oldal,
rajta néhány kép.

Mario megnézte, aztán visszaadta.

— Ühüm, tudom.

— Te piszkos talián! — kiáltotta Socks és az öklét rázta. — Be akartál rántani?

— Csöndesen Socks — mondta a detektív. — Aztán Mariohoz fordult.

— No Giuseppe, szedd össze a holmit.

Mario fűzni kezdte a cipőjét. — Csak a kabátom van, meg a fogkefém — mondta.

— De szeretnék elbúcsúzni a páromtól.

— Te piszok digó, kurafi! — fújta Socks.

— Jól fest majd a dolog az ujságokban, mi?

— Hagyd a nőt Giuseppe — felelt a másik detektív Marionak. — Fiam, — szólt hozzám, — mondj istenáldjont Giuseppe partnerének helyette. Gyerünk, Giuseppe.

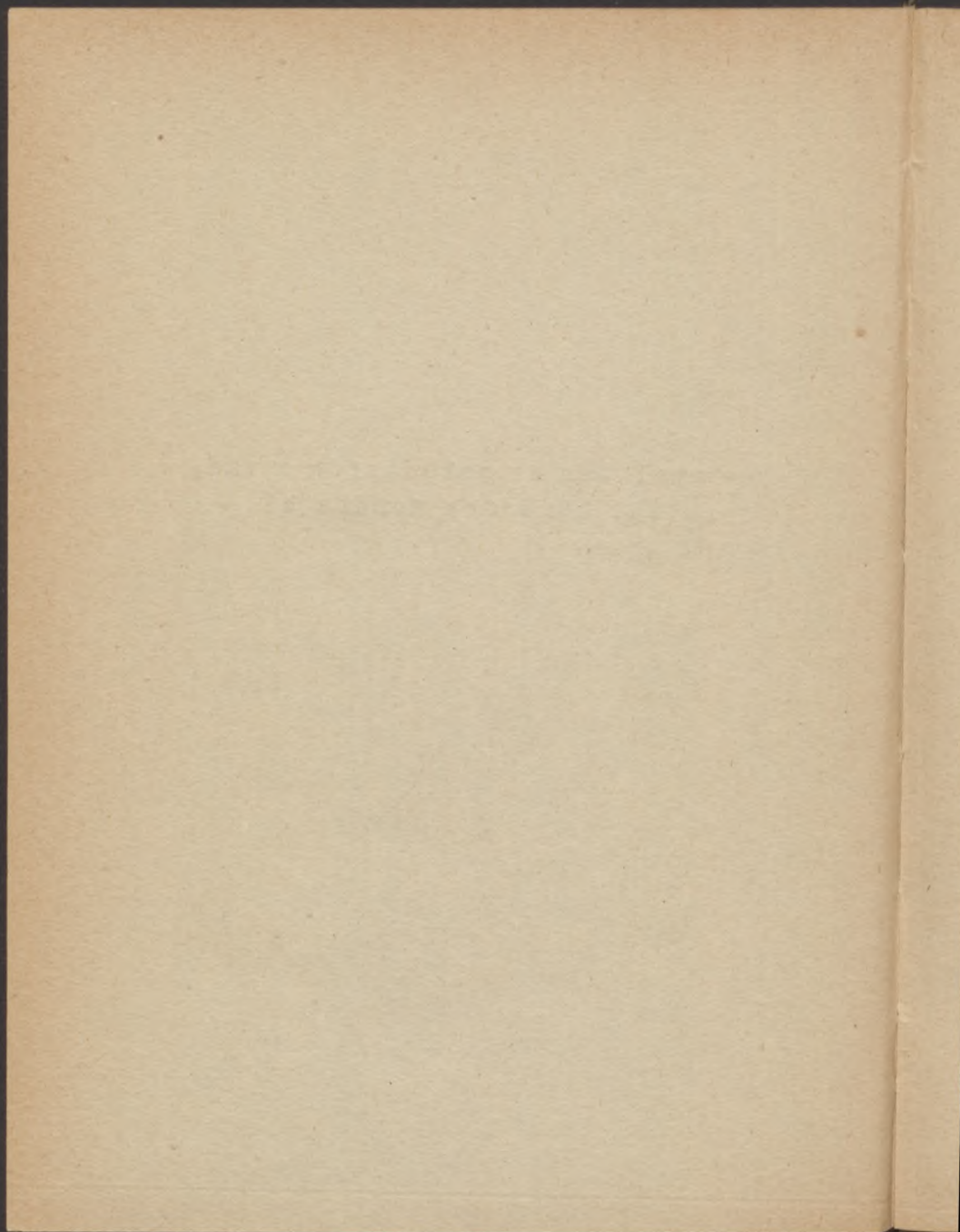
— Hátról vigyétek ki a digót, fiúk — kérte a detektíveket Socks Donald.

— Versenyzők a pályára! — kiáltozott a bíró. — Mindenki a pályára!

— Isten veled Mario — szóltam.

Mario nem válaszolt. Az egész csöndben, egyszerűen történt. A detektívek úgy viselkedtek, mintha ilyesmi mindennap megcsúszna.

— amelyben az esküdtszék a vád-
lottat bűnösnek mondta ki —

VI.

Igy került Mario börtönbe, Mattie meg vissza a farmra.

(Emlékszem, mennyire csodálkoztam, mikor Mariot gyilkosság miatt letartóztatták. Nem tudtam elhinni. Nagyon kedves fiú volt, alig ismertem ilyet. De az még akkor volt. Most már tudom, hogy a gyilkos is lehet kedves ember. Gloriával senki sem volt kedvesebb, mint én. Szóval, amint látják, a kedvesség nem jelent semmit...)

Mattie természetesen kiesett, amikor az orvos nem engedte, hogy a versenyt folytassa. Azt mondta, ha tovább táncol, súlyos bajt szerez. Nagy patáliát csapott, amint Gloria beszélt, elmondta mindennek a doktort és nem akarta abbahagyni a versenyt. De abbahagyta. Kényszárították, torkára tették a kést.

Igy került össze partnere, Kid Kamm, Jackievel. A versenyszabály ezt megen-

gedte. És ha valakinek nem volt párja, huszonnégy órát magában is táncolhatott, csak aztán zárták ki. Kidnek is, Jackienek is tetszett a dolog. Jackie egy szót sem szólt, hogy Mariot elvesztette. Az volt a véleménye, hogy a partner csak partner, nem egyéb. De Kid nagyon jókedvű lett. Azt hitte, megtört a rossz varázslat.

— Ők fognak nyerni — mondta Gloria. — Mind a kettő erős, mint az öszvér. Alabama szülöttjét kukoricán hízlalták. Nézd, mekkorát lép. Fogadok, hogy hat hónapig is bírná egyfolytában.

— Én inkább Jamesre meg Rubyra szavazok — feleltem.

— Elfelejtetted, hogy bántak velünk?

— Mi köze ennek ahhoz? Aztán meg ránk nem gondolsz? Mi is nyerhetünk, vagy nem?

— Vagy nem.

— Szóval nem hiszed?

Gloria megrázta a fejét, de nem válaszolt. — Mindennap jobban kívánom, hogy meghaljak — mondta.

Megint rákezdte. Akármit mondott neki az ember, mindig erre lyukadt ki.

— Van olyan dolog, amiről beszélhetek veled, hogy ne jusson eszedbe ; meg szeretnél halni?

— Nincs — felelte.

— Reménytelen vagy — mondtam.

Az emelvényen valaki halkabbra csavarta a rádiót. A muzsika most tényleg muzsika volt. (A rádióra délután táncoltunk, amikor nem volt zenekar. Ez délután történt, a zene csak este játszott.)

— Hölgyeim és uraim, — szólalt meg Rocky hangja a mikrofonba, — van szerencsém közölni, hogy két párnak támogatója akadt. A Pompadour kozmetikai szalón, a B-avenue 415. szám alatt a tizenhármas párt futtatja, James és Ruby Batest. Tapsot kérek, hölgyeim és uraim a Pompadour kozmetikai szalonnak. Ti is, gyerekek.

Mindenki tapsolt.

— A második pár, aki támogatást kapott, Pedro Ortega és Lillian Bacon. A cég a Speedway-garázs. Tapsoljuk meg a Speedway-garázst, mely a Santa Monica boulevard 11.341. számban van.

Megint tapsoltak.

— Hölgyeim és uraim — folytatta Rocky — ezek a pompás gyerekek még örülnének néhány támogatónak. Szóljanak ismerőseiknek hölgyeim és uraim, szerezzenek támogatót minden gyereknek. Nézzék meg őket, hölgyeim és uraim! Ké száznegyvenhét órája táncolnak és mind olyan friss, mint a százszorszép . . . Taps, hölgyeim és uraim!

Egy kis taps ismét fölhangzott.

— És meg ne feledkezzenek róla hölgyeim és uraim, hogy a Pálmakert itt van a csarnok túlsó végében, ahol pompás italok kaphatók. Meg sör és mindenféle szendvics. Keressék föl a Pálmakertet, hölgyeim és uraim . . .

— Húzd rá — fordult a rádió felé és megcsavart egy gombot. A csarnokban megint nagy lett a lármá.

Gloriával odasétáltunk Pedrohoz és Lillianhoz. Pedro kicsit sántított, állítólag megsebesült egy bikaviadalon Mexico Cityben. Lillian kis barna nő volt és a filmhez akart bejutni, amikor meghallotta, hogy marathoni táncverseny lesz.

— Gratulálok — mondtam.

— Úgy látszik akadt, aki törődik velünk — mondta Pedro.

— Ha nincs Metro-Goldwyn-Mayer, jó a Speedway-garázs is — szólalt meg Lillian. — Csak furcsa, hogy egy garázstól kapjak fehérneműt.

— Honnét veszed ezt a fehérnemű-dolgot? — kérdezte Gloria. — Szvettért kapsz, aminek a hátán a garázs neve van.

— Fehérneműt is, egészen biztos — válaszolta Lillian.

— Hé Pedro, — szólt oda Rollo, a bíró — a nő a Speedway-garászból akar veled beszélni.

— Kicsoda?

— Yearganné, aki futtat benneteket.

— Vigyázzatok, hogy ne sikítsak — mondta Lillian. — Pedro, úgy látszik, te kapsz fehérneműt.

Gloria meg én eltáncoltunk az emelvény felé. Nagyon jó volt arra úgy délutánonként. A Pálmakert bárja fölött a kettős ablakon keresztül nagy háromszögű foltban tűzött be a nap. Nem tartott tovább tíz percnél, de a tíz perc alatt folyton benne mozogtam.

(Mozogni kellett, hogy ki ne zárjanak.) Hagytam, hogy rámessék a fény. Akkor kezdtem becsülni a napot. — Ha vége a versenynek — mondtam magamban — az életem hátralévő részét a napon töltöm. Nem várhatok arra, hogy a Szaharában filmezzek.

(Most ennek persze vége. Ahová megyek, ott nincs nap.)

Néztem, hogy lesz mind kisebb a háromszög. Utoljára mind a két szára összecsukódott és a napsugár, mint valami élőlény, elkezdett kúszni a lábam szárán, fölfelé a testemen. Amikor az államhoz jutott, lábujjhegyre álltam, hogy minél tovább érje a fejemet. A szememet le se húnytam. Egyenest belenéztem a napba. Nem vakított. Aztán hirtelen eltűnt...

Körülnéztem, hol van Gloria? Az emelvény mellett állt, ringatta a csípőjét és Rockyval beszélgetett, aki fent guggolt. (Rocky is ringatózott. Mindenkinek, aki a személyzethez tartozott: orvosnak, ápolónak, bírónak, rendezőnek, még a szódavizes gyerekeknek is meghagyták, mozogjon, ha a

versenyzőkkel beszél. És szigorúan ügyeltek rá, hogy meg is tartsák.)

— Nagyon vicces volt, ahogy az imént lábujjhegyen álltál — mondta Gloria. — Akárcsak valami balett-táncos.

— Gyakorold és majd előadatok veled egy magánszámot — nevetett Rocky.

— Bizony — folytatta Gloria. — Milyen volt ma a napfürdő?

— Ne engedd, hogy ugrassanak — szólalt meg Mack Aston, az ötös versenyző, aki mel ettünk haladt el.

— Rocky! — kiáltotta valaki. Socks Donald volt. Rocky lekecmergett az emelvényről és odament hozzá.

— Gondolod, kedves, hogy így piszkálsz? — kérdeztem Gloriától. — En soha nem piszkállak.

— Nem is kell — felelte. — Aki engem bosszant, jobban érti a dolgát, mert maga az Úristen az . . . Tudod, mit akar Rockyval Socks Donald? Nem vagy kíváncsi a pletykarovatra?

— Ha'ljuk.

— A hatosékról van szó, Freddyről meg a

Manski-lányról. Az anyja őt is, Donaldot is fel akarja jelenteni. A lány úgy szökött meg hazulról.

— Mi köze ehhez Freddyéknek?

— Az, hogy sitibe kerülnek a kis édes miatt. Mert csak tizenöt éves. Freddynek több esze lehetett volna. Annyi nő szaladgál, éppen ezt kellett neki fölcsípni.

— Freddy nem hibás. Nem ő a felelős.

— A törvény szerint az — felelte Gloria.

— Már pedig csak ez számít.

Arrafelé igyekeztünk, ahol Socks és Rocky beszélgettek, hogy talán meghallunk valamit; de nagyon halkan beszéltek. Socks vitte a szót, Rocky hallgatta és bólogatott.

— Most mindjárt — mondta Socks. Rocky meg intett, hogy érti. Már jött is vissza a pályán és amint elment mellettünk, Gloriára hunyorított. Aztán Rollo Peterssel suttogott, komoly képpel, néhány percig.

Rollo körülnézett, mintha keresne valakit. Rocky meg amikor megint az emelvényen volt, beleszólt a mikrofónba:

— A gyerekek néhány perc múlva megkezdik jól megérdemelt pihenőjüket. Míg az

öltözőben lesznek, hölgyeim és uraim, a munkások nagy ellipszist festenek a padlóra, a ma esti derbyhez. Este, hölgyeim és uraim, el ne felejtsék, derby lesz. Izgalmasabb dolgot soha életükben nem láttak. Gyerekek, egy kis szökdelést, mielőtt a pihenő kezdődik, hogy megmutassátok a hölgyeknek és uraknak, milyen frissek vagytok. Önök hölgyeim és uraim pedig mutassák meg a gyerekeknek, hogy törődnek velük.

Kicsit hangosabbra csavarta a rádiót, aztán összeütötte a tenyerét és dobogni kezdett. A közönség utánozta és egy ütemre tapsolt vele. Rocky azért tett így, mert egy-két perc múlva az a pihenő következett, amikor enni kaptunk.

Gloria meglökött és odanéztem, ahová mutatott. Rollo Peterst láttam a Manski-lány meg Freddy között. Úgy vettem észre, a Manski-lány sír, de még mielőtt odátáncolhattunk volna Gloriával, megszólalt a sziréna és mindenki rohanni kezdett az öltözők felé.

Freddy az ágy mellett állt és a másik párcipőjét gyömöszölte egy kis húzózáras táskába.

— Hallottam, mi történt — szóltam oda neki. — Sajnálak.

— A dolog igaz, — felelte — csak hogy a lány volt az, aki az erőszakot elkövette. Ha el tudok takarodni a városból, mielőtt a zsarúk megcsípnék, nincs semmi baj.

— Merre mész? — kérdeztem.

— Azt hiszem, délnek — mondta. — Mexico már úgyis rég birizgál. Viszlát.

— Viszlát — feleltem.

Úgy elment, hogy észre sem vették. Amikor az ajtón kilépett, megpillantottam a napot, ahogy az óceánon tükröződött. Anyyra megrökönyödtem, hogy mozdulni sem tudtam. Nem tudom, mi lepett meg jobban, hogy három hét után megint igazában láttam, vagy az ajtó, amit csak most fedeztem föl. Megindultam feléje, remélve, hogy a nap nem bújik el, míg odaérek.

(Ilyen boldog talán csak egyellen egyszer voltam, kicsi gyerekkoromban, karácsonykor. Az első esztendőben, mikor elég nagy voltam már, hogy tudjam, mi a karácsony.

Beléptem az utcai szobába és ott állt csupa fényességben a fa.)

Kinyitottam az ajtót. A világ végén a nap süllyedni kezdett a tengerbe. Olyan vörös volt és forró, hogy csodálkoztam, nem gőzölög.

(Egyszer már láttam gőzt az óceán fölött. A tengerparti országuton munkások dolgoztak. Valami puska-porfélével, mert az hirtelen fölrobbant és elborította őket a láng. Azok meg nekifutottak a tengernek és belemerültek. Akkor láttam a vizet gőzölögni.)

A nap a keskeny felhőket érte és vörösre festette azokat. Messze kint, ahol lebukott, az óceán csendes volt, mintha nem is tenger volna. Szép volt, nagyon, nagyon szép. A töltésen néhány ember halászott, nem is figyeltek a napnyugtára. Bolondok voltak. — Inkább a napnyugtát lessétek, mint a halat — szoltam hozzájuk magamban.

Valaki kirántotta kezemből az ajtót és úgy becsapta, hogy akkorát dördült, mint mikor ágyút sütnék el.

— Süket vagy? — kiáltotta a fülembé. Az egyik tréner volt.

— Ne nyisd ki az ajtót. Azt akarod, hogy kizárjanak?

— Csak néztem, hogy megy le a nap — feleltem.

— Meghülyültél? Aludnod kéne. Szükséged van az alvásra — mondta.

— Nem vagyok álmos — válaszoltam. — Nagyon jól érzem magam. Ilyen jól eddig még soha életemben nem voltam.

— Azért csak kell, hogy pihenj — felelte a tréner. — Csak pár perced van még. Feküdj le...

Utánam jött, keresztül a pályán, az ágyamig. Akkor vettem észre, hogy az öltöző rossz szagú. Az orrom nagyon érzékeny a kellemetlen szagokra és csodálkoztam, hogy eddig nem éreztem a sok ember kipárolgását.

Lehúztam a cipőmet és elnyúltam.

— Megdörzsöljem a lábadat? — kérdezte a tréner.

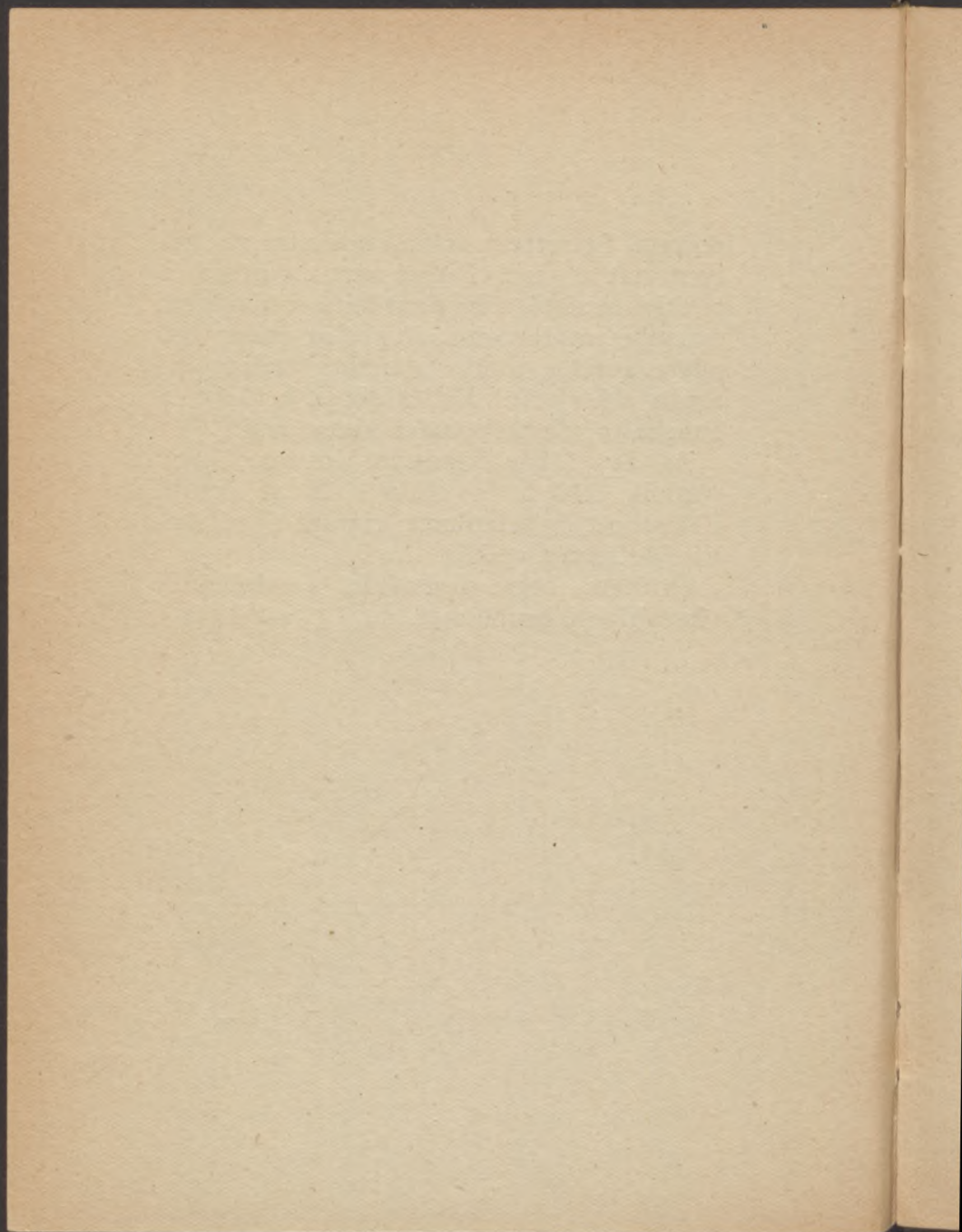
— Nem kell — válaszoltam. — Nincs annak semmi baja.

Morgott valamit és otthagzott. Én meg feküdtem az ágyon és a napnyugtára gon-

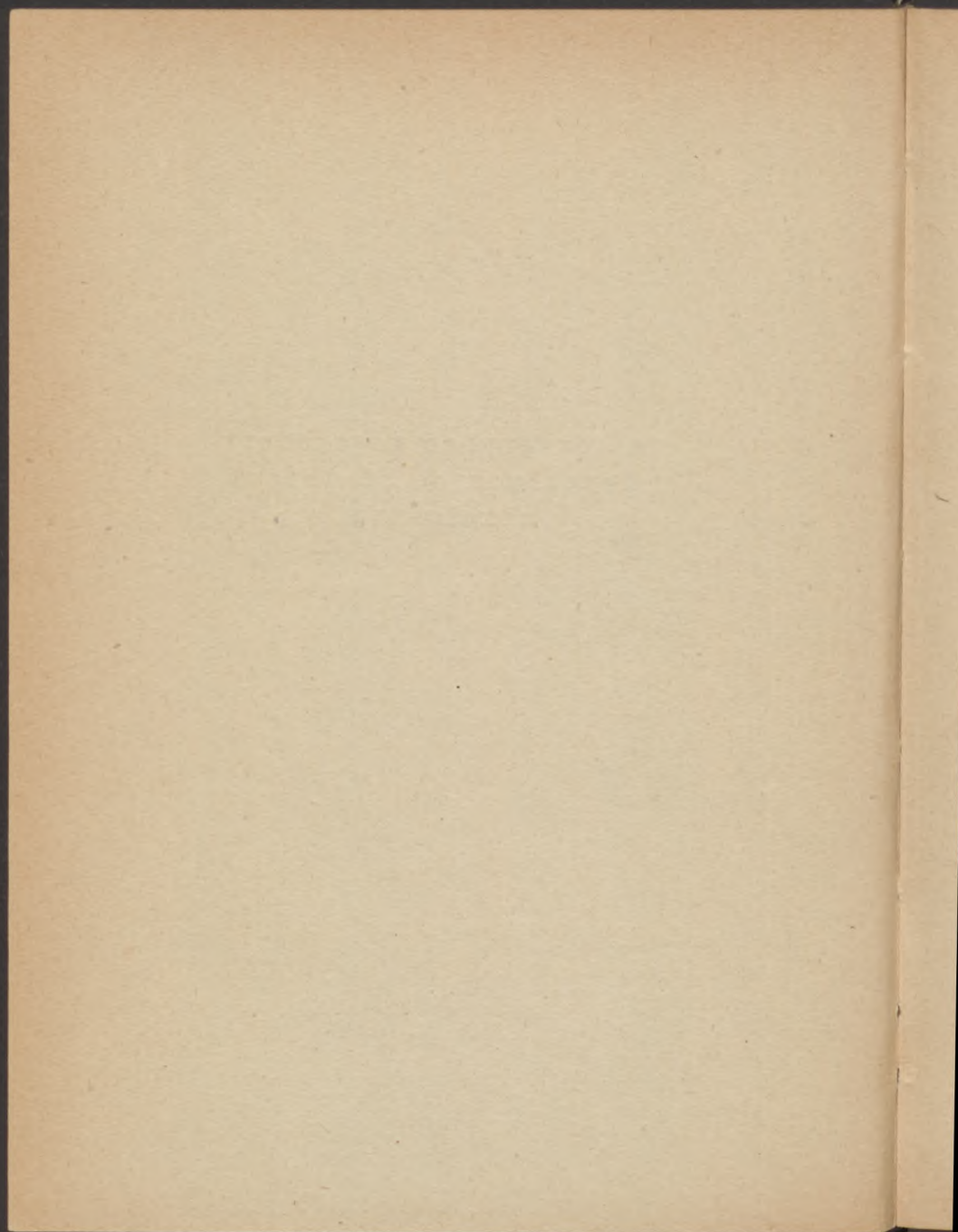
doltam. Szerettem volna emlékezni rá, milyen volt a színe. Persze nem a vörösre, a többi árnyalatára. Egyszer-kétszer majdnem eszembe jutott, mint amikor az ember egy névre gondol, amit valamikor tudott, de aztán elfelejtett. Emlékszik a betűkre, a hangzásra, de nem tudja kimondani.

Az ágy lábán keresztül éreztem, hogy verődik odalent a cölöpökhöz az óceán. Fölcsapott és alázuhant, eláradt és visszahúzódott, vég nélkül...

Örültem, hogy megszólalt a sziréna és visszahívott bennünket.

a törvényben megszabott
legsúlyosabb büntetést
alkalmazva,

VII.

A festők elkészültek. Vastag, fehér, ovális vonalat húztak a padlón. Ez volt a derby pályája.

— Freddy elment — mondtam Gloriának, mikor az asztalhoz léptünk, amire a szendvicset, meg a kávé tálalták. (Ez volt a könnyű étkezés. A vacsorát tízkor adták.)

— A Manski-lány is — felelte Gloria. — Két védőnő jött érte. Azt hiszem az öreg mamus kiveri belőle a lelket is.

— Nem kéne elmondanom, — folytattam — de Freddy távozása életem legszebb perce volt.

— Miért, mit vétett neked? — kérdezte Gloria.

— No, nem így gondoltam. Hanem, hogy amikor kiment, megláttam a napnyugtát.

— Istenem — vágott közbe Gloria, — hát nincs más hús a világon, mint sonka?

— Amilyen mérges vagy, neked pulykát kellene enned — szólalt meg gúnyolódva Mack Aston.

— Itt van egy, marhahússal — mondta az ápolónő. — Akarja inkább ezt?

Gloria elvette, de a sonkás szendvicset is megtartotta. — Négy kockával iszom — szólt oda Rollonak, aki a kávéát töltötte. — Meg sok tejszínnel.

— Annyit eszik, mint egy ló — jegyezte meg Mack Aston.

— Feketét kérek — mondtam Rollonak.

Gloria az ennivalóval az emelvényhez ment, amelyen már hangszereiket kezdték hangolni a zenészek. Amikor Rocky Gravo meglátta, leugrott és megszólította. Számomra már nem volt ott hely, megkerültem hát a dobogót.

— Halló — mondta egy leány. — Hátán táblát láttam, rajta a hetes számot. Fekete haja, fekete szeme volt és elég csinos volt. A nevét nem tudtam.

— Hello — feleltem és körülnéztem, hogy

ki a párja. Az két nővel beszélgetett, akik az egyik elsősorbeli páholyban ültek.

— Hogy bírja? — kérdezte a hetes. Beszéde olyan volt, mint aki jó nevelésben részesült.

— Mit keres ez itt? — kérdeztem magamban. — Jól, egészen jól — feleltem. — Csak már szeretném, ha vége volna és én nyernék.

— Mit csinálna a pénzzel, ha győzne? — kérdezte nevetve.

— Filmet — válaszoltam.

— De ezer dollárból nem futná rendes filmre, úgy-e? — kérdezte és beleharapott a szendvicsébe.

— Hát én nem is nagy filmre gondolok — feleltem. — Rövidet csinálnék két, talán három fölvonással.

— Maga érdekes ember — mondta a lány. — Két hete figyelem.

— Igazán? — kérdeztem meglepődve.

— Bizony. Elnéztem, hogy áll minden délután a napon. Ezerféle kifejezést láttam az arcán. Néha, úgy éreztem, rettenetesen fél...

— Tévedett — vágtam közbe. — Mitől félnék itt?

— Hallottam, mit mondott a párjának az előbb a napnyugtáról — folytatta mosolyogva a lány.

— Hát ez még nem jelenti . . . — mondtam.

— Hallgasson ide — szólalt meg hirtelen a lány és körülnézett. Majd az órára pillantott. — Még van négy percünk. Megtenne nekem valamit?

— Hát persze, hogy meg — feleltem.

A lány intett a fejével, hogy menjek utána a dobogó mögé. Az emelvény négy láb magas lehetett és nehéz, díszes takaró fődte, ami a földig ért. Egyedül voltunk a kis sikátorban, amit a dobogó hátsó fala meg a reklám-cégek alkottak. Ha nem halljuk a lármát, azt hihettük volna, hogy kívülünk nincs ember a világon. Mind a ketten kissé izgatottak voltunk.

— Gyere — suttogta a lány. Leguggolt, fölemelte a drapériát és bemászott az emelvény alá. A szívem dobogni kezdett és éreztem, hogy elsápadok. A lábam szárában

éreztem, hogy verdesi a tenger odalent a cölöpöket.

— Gyere már — hívott a lány és megfogta a bokámat. Egyszerre megértettem, mit akar.

(Az életben semmi sem új. Történik valami az emberrel és azt hiszi, hogy még soha ilyen nem esett meg vele, de téved. Mert nem kell más, mint hogy meglásson valamit, megüssse az orrát egy szag és már tudja : nem új a dolog, már megtörtént vele. Amikor a lány megfogta a bokámat, hogy másszak be én is a dobogó alá, rögtön eszembe jutott, hogy másik lány valamikor ugyanígy tett. Csakhogy akkor a dobogó helyett veranda szerepelt. Tizenhárom-tizennégy éves lehettem, a lány is ennyi. Mabel volt a neve és a szomszédban lakott.

Iskola után a veranda alatt szoktunk játszani ; azt mondtuk rá, hogy ott barlang van, mi meg rablók és foglyok vagyunk. Később papát-mamát is játszottunk és úgy tettünk, mintha a veranda alatt volna a házunk. De azon a napon, amiről beszélek, a veranda előtt álltunk és nem gondoltam sem Mabelre, sem a játékra. Hirtelen éreztem, hogy valaki megfogja a bokámat. Lenéztem, hát Mabel volt. — Gyere — suttogta.)

A dobogó alatt nagyon sötét volt és amikor odabent négykézláb kuporogva körül akartam nézni, a hetes hirtelen átkarolta a nyakamat.

— Siess! — suttogta.

— Mi van itt? — dörmögött egy férfihang. Olyan közel volt, hogy éreztem a nyakamon a lehelletét. — Ki az?

Akkor ismertem meg a hangot. Rocky Gravo volt. A gyomrom fölfordult. A hetes elengedte a nyakamat és kicsúszott az emelvény alól. Félttem, hogy ha megszólalok és bocsánatot kérek, hogy zavartam, Rocky megismeri a hangomat. Így hát gyorsan kimásztam. A hetes már fölállt és megindult. A vállán keresztül visszanézett rám. Az arca fehér volt, mint a fal. Nem szóltunk egymáshoz, csak ballagtunk a pálya közepe felé, vigyázva, hogy az arcunk közömbös legyen. Az ápolónő a piszkos kávéscsészéket rakta egy kosárba.

Akkor vettem észre, hogy a kezem, a ruhám csupa por. Két percem volt, míg a sziréna megszólal, beszaladtam hát az öltözőbe, hogy megmosakodjam. Utána mindjárt megkönnyebbültem.

— Hajszál híja, hogy baj nem történt — mondtam magamnak. — Nem csinállok soha többé ilyet.

Mire a csarnokba értem, szólt a sziréna és a zene is játszani kezdett. Nem volt valami jó, de mégis jobb a rádiónál, mert az embernek nem kellett végighallgatnia a reklámbemondókat, akik könyörögtek, siránkoztak, hogy vásároljon valamit. Mióta versenyeztem, elegendő lett a rádióból egész életemre.

(Most is szól a rádió az utca túlsó oldalán az egyik házban, szemben a bírósági térémmel. Egészen tisztán hallom. »Van valami baja? Pénzre van szüksége?«...)

— Hol voltál? — kérdezte Gloria belém karolva.

— Sehol — válaszoltam. — Akarsz táncolni?

— Lehet — felelte. Körültáncoltuk a pályát, aztán hirtelen megállt. — Ez már munka — mondta.

Amikor levettem a derekáról a karomat, láttam, hogy a tenyerem megint piszkos. — Furcsa — gondoltam. — Az előbb mostam meg. Fordulj csak — szóltam Gloriára.

— Mi bajod? — kérdezte.

— Fordulj meg — mondtam.

Habozott, a száját harapdálta. Mögéje kerültem. Fehér gyapjú szoknyát viselt, meg vékony fehér szvettért. Hátán vastagon volt a por és én tudtam, miért.

— Mi az? — kérdezte.

— Állj nyugodtan — feleltem. Levertem tenyeremmel a port meg kócot a szoknyájáról, meg a szvetteréről. Néhány percig hallgatott.

— Biztos azért lettem piszkos, mert Liliannal birkóztam az öltözőben — szólt meg aztán.

— Olyan hülye nem vagyok, mint gondolja — mondtam magamban. — Az lehet — feleltem fennhangon.

Rollo Peters lépett mellénk, ahogy a pályát megkerültük.

— Ki az a lány? — kérdeztem tőle, a hetesre mutatva.

— Guy Duke párja, Rosemary Loftus a neve.

— Gusztust kaptál rá? — kérdezte Gloria.

— Csak azt kérdeztem, kicsoda? — feleltem. Ez még nem jelenti, hogy ki akarok kezdeni vele.

— Nem is kell, hogy kikezdj, igaz-e Rollo?

— Engem hagyj ki — válaszolta Rollo fejét csóválva. — Nem tudok róla semmit.

— Mi van vele? — kérdeztem Gloriától, amikor Rollo továbbment Ruby és Bates felé.

— Piciny ártatlanság, — válaszolt Gloria — hát bizisten nem tudod? — Nevetett és a fejét rázta. — Nagy balfiú vagy ...

— Elég volt már — szóltam rá.

— A nő a legnagyobb ringyó a Missisipitől nyugatra — folytatta. — De ezt a szukát előkelően nevelték. Az ilyenfajta a legrosszabb. Még a lányokat sem hagyja békén.

— Hello, itt a kis Gloria — szólalt meg Laydenné. Szokott helyén ült, az elsősorbeli páholyban, a csarnok túlsó végében, messze a dobogótól. Gloriával együtt a korláthoz léptünk.

— Hogy vannak az én kedves versenyzőim? — kérdezte.

— Pompásan — feleltem. — És ön, mrs. Layden?

— Én is — válaszolta. — Ma este sokáig maradok. Látja? — A takarójára mutatott, meg a széke mellett az ennivalós kosárra.

— Hogy biztassam magukat.

— Hát azt kell is — felelte Gloria.

— Miért nem ül arrébb, messzebb a Pálmakerttől? — kérdeztem. — Később, ha az emberek nekilátnak az ivásnak, nagyon zajos itt.

— Jó ez nekem — felelte mosolyogva.

— Innét akarom nézni a derbyt. Erről a helyről látni lehet, ahogy fordulnak. Nem akar belenézni a délutáni újságba — kérdezte, előhúzva a lapot a takarója alól.

— Köszönöm — mondtam. — Szeretném tudni, mi van odakünt a világban. Milyen az idő? Nagyot változott a világ?

— Maga ugrat engem — szólt rám Laydenné.

— Nem én. Csak úgy tűnik, hogy millió éve vagyok itt ebben a csarnokban. Köszönöm az újságot, mrs. Layden...

Mikor arrébb táncoltunk, kinyitottam a lapot. Kövér, feketebetűs cím vigyorgott a képembe:

GYILKOS FIATALEMBERT FOGTAK EL A MARATHONI TÁNCVERSENYEN

A szökött fegyenc résztvett a mérkőzésben.

Detektívek tegnap gyilkost csíptek meg a marathoni táncversenyen, amely Santa Monicában folyik, a tengerparti vurstliban. Giuseppe Lodi a neve a huszonnyolc éves olasznak, aki nyolc hónapja szökött meg Illinois-állam joliet-i fegyházából, miután ott négy évet töltött már az ötvenből, amit azért kapott, mert Chicagóban megölt egy öreg drogistát.

Lodi, aki Mario Petrone néven vett részt a táncversenyen, nem állott ellent, amikor Bliss és Voight detektívek a betörési osztályról, letartóztatták. A detektívek, amint mondták, azért néztek be a versenyre, hogy kissé szórakozzanak és megismerték Lodit a képről, amelyet a »Sorakozó« című rendőrlap mellékletében láttak. Ez a népszerű detektív-folyóirat közli a körözött gonosztevők arcképét és adatait...

— Mit szólsz hozzá? — kérdeztem. —

Horace Mc Coy: Mint a lovakat ...

Ott voltam mellette épp, amikor történt. Sajnálom nagyon Mariot.

— Miért? — kérdezte Gloria. — Nekünk talán jobb?

Pedro Ortega, Mack Aston izgatottan körénk gyűltek. Odaadtam az újságot Gloriának és magam mozogtam tovább.

— Fene dolog — mondtam magamban. — Ötven év! Szegény Mario.

(És mikor Mario megtudja, — ha ugyan megtudja, — mi történt velem, azt gondolja: szegény pasi! Engem sajnált és ő kapott kötelet!)

A következő pihenőben Socks Donald meglepetéssel várt bennünket. Kiosztotta a ruhát, amit a derbyn kellett viselni. Tenniszcipőt, fehér shortot, fehér szvettert. A fiúk széles bőrvet is kaptak, aminek mind a két oldalán fogó volt, mint az útitáskán. Ebbe kellett a párunknak kapaszkodni a fordulóban. Gondoltam, butaság az egész, de később észrevettem, tudta Socks Donald, hogy mit tesz.

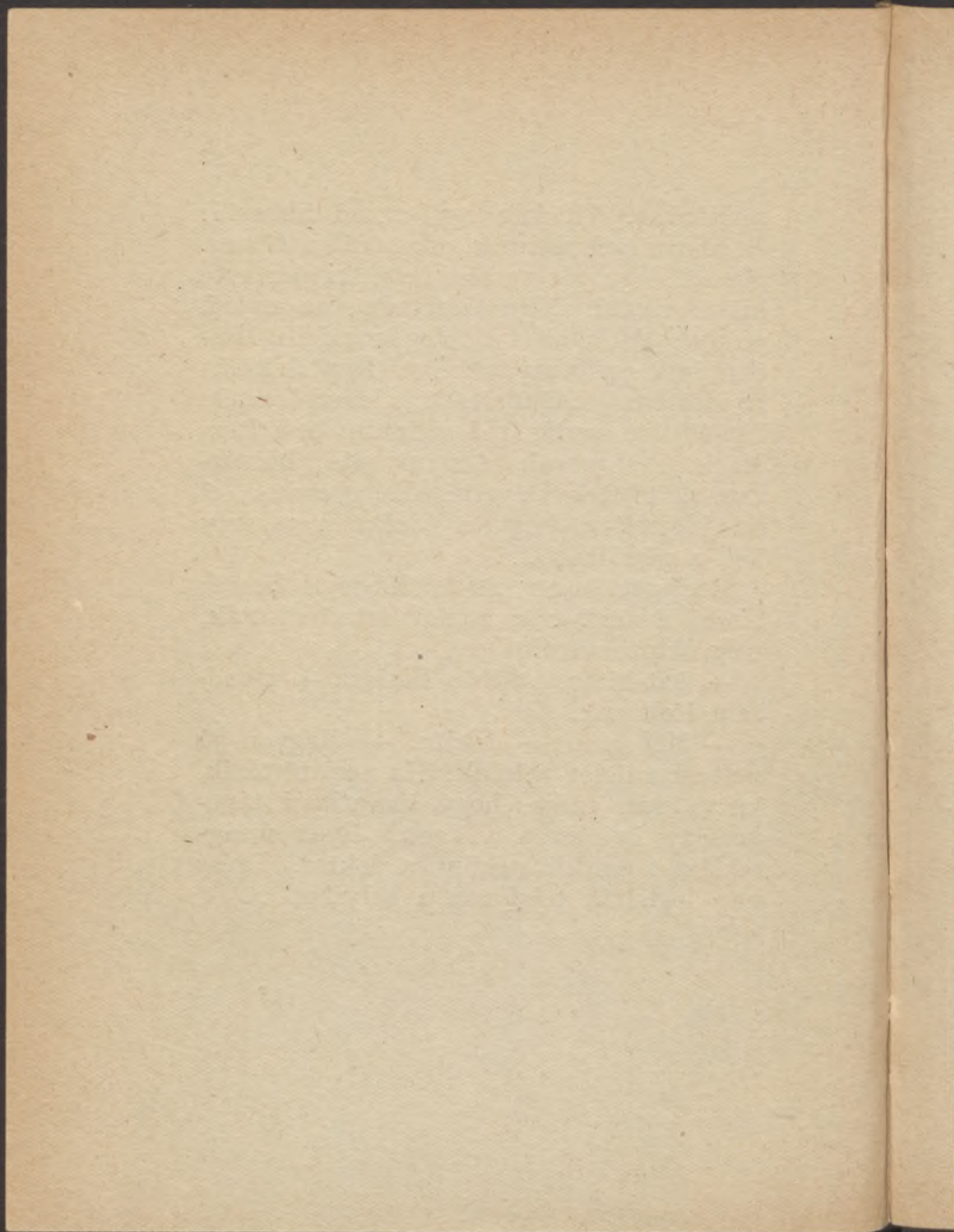
— Füleljetek, gyerekek — kezdte Donald. — Ma este gyűjteni kezdjük az első

milliónkat. Itt lesz egy csomó filmsztár és ahová ezek mennek, odacsődül a tömeg. Ma este egy pár vesztes lesz, minden este kiesik valaki. Nem szeretném, ha emiatt vinnyognátok, mert a dolog igazságos. Mindenkinek egyforma az esélye. Kaptok külön rá időt, hogy felöltözzetek és levetkőzzetek. Egyébként pedig ma délután beszéltem Mario Petronével. Azt mondta, búcsúzzam el tőletek helyette. És gyerekek, el ne felejtsetek, hogy a nézőknek verseny kell a pénzükért...

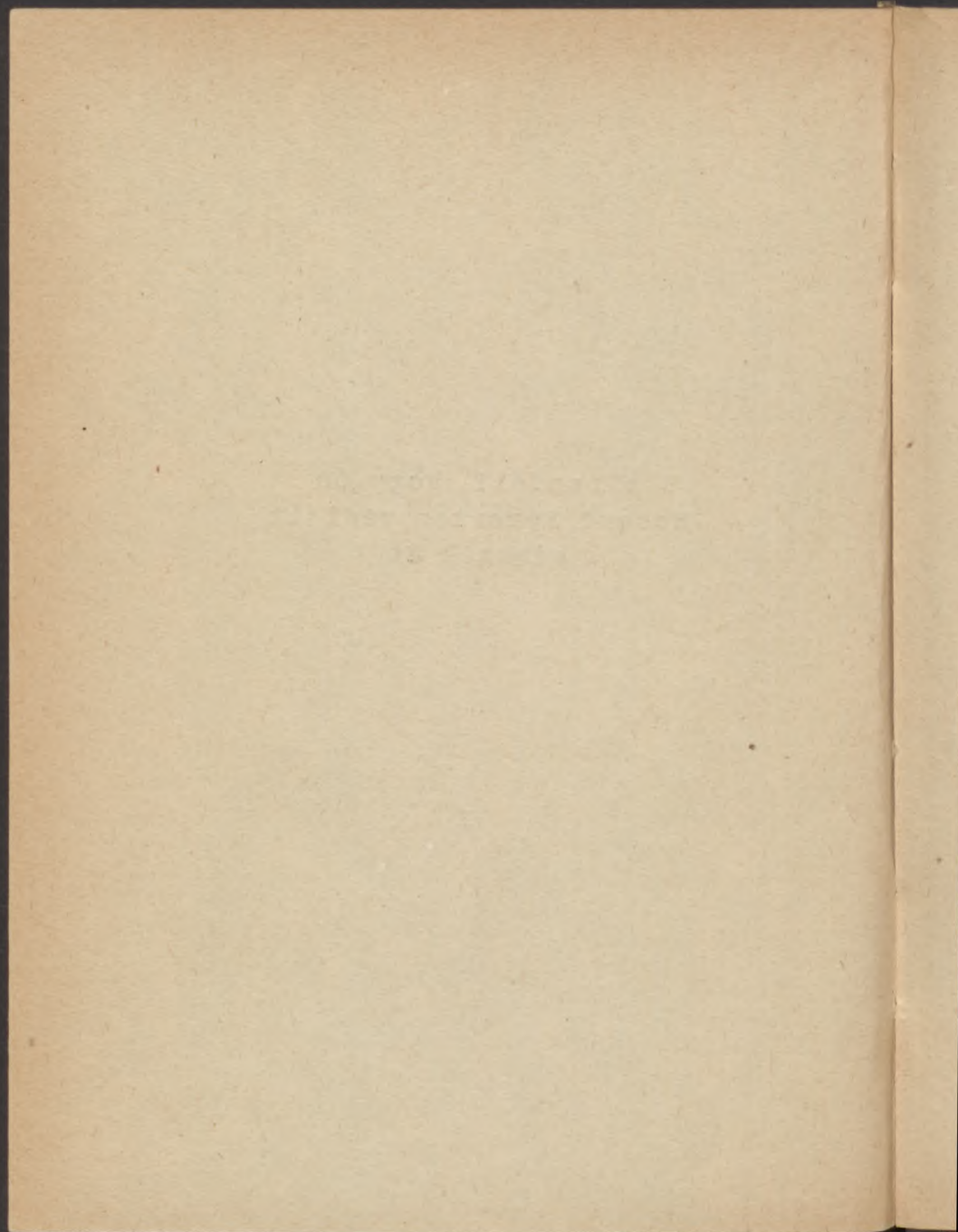
Meglepett, hogy Socks Marioról beszél, hiszen a múlt este, amikor letartóztatták, meg akarta verni.

— Azt hittem, dühös Mariora — mondtam Rollonak.

— Már nem — felelte. — Nagyon jó volt ez a dolog nekünk. Ha nem történik, kutya sem tudja, hogy marathoni táncverseny is van a világon. Ilyen újság-reklámot rendelt nekünk a doktor. Egész nap foglalták telefonon a helyeket...

elrendeli, hogy Ön
Robert Syverten vádlott
adassék át

VIII.

Mióta a verseny megkezdődött, azon az estén először volt tele a csarnok. Majdnem minden hely elkelt. Sokan voltak a Pálma-kertben és durva beszéd, röhögés hallatszott a bárban. — Rollo eltalálta — mondtam magamban. — Nagy szerencséje volt Socksnak, hogy Mariot letartóztatták. (De nem mindenkit az újság hozott. Aztán tudtuk meg, hogy Socks néhány rádióban is reklámozgatott bennünket.)

Felöltöztünk a versenyhez és míg a trénerek és ápolók elrendezték mindent a derby körül, föl-alá sétálgattunk.

Sokan közülünk nagyon mulatságosan festettek, így nekiöltözve. Életemben nem láttam annyi furcsa kart, meg lábat.

— Odanézz — intett Gloria James meg Ruby felé. — Hát ehhez mit szólsz?

Jól látszott, hogy Ruby állapotos.

— Az biztos, hogy észre lehet venni — feleltem. — De ne felejtsd el, semmi közöd hozzá.

— Hölgyeim és uraim, — szólt Rocky a mikrofonba — mielőtt ezt a szenzációs derbyt megkezdzenénk, fölhívom figyelmüket a szabályokra. A versenyzők nagy száma miatt a derbyt két részben rendezzük. Mind a kettőben negyven-negyven pár vesz részt. A második verseny rögtön követi az elsőt. Hogy ki melyikben indul, sorshúzással döntjük el.

— A derbyn csak az első héten van két verseny. Az a pár, amelyik a legkevesebb fordulót teszi, kiesik. A jövő héten már csak egy verseny lesz esténként. A gyerekek tizenöt percig gyalognak. A fiúk szabályszerűen, a lányok ahogy tudnak. A nyertest nem díjazzuk, de ha önök, hölgyeim és uraim, némi pénzt ajánlanak föl a gyerekek buzdítására, nagyon szépen megköszönjük.

— Biztosan észrevették az ágyakat a pálya körén belül. Az ápolók meg a tré-

nerek állnak mellettük, hámozott narancs, nedves törülköző, meg szagos só van náluk. A doktor is résen áll, hogy a gyerekek közül senki, ha testi ereje nem teljes, ne folytathassa a versenyt.

A fiatal orvos valóban ott volt a pályán. Szívhallgatója a nyakában lógott és fontoskodó képet vágott.

— Egy pillanat még, hölgyeim és uraim — folytatta Rocky. — Egy tízdollárost tartok a kezemben, a ma esti derbynnyertes számára. Miss Ruby Keeler, a csodálatos kis sztár ajánlotta föl, senki más. Tapsolják meg miss Keelert, hölgyeim és uraim!

Ruby felállt és hajlongva köszönte meg a tapsot.

— Ez az, hölgyeim és uraim — mondta Rocky. — Most pedig bírókra lenne szükségünk, akik a fordulókat jegyezzék, amiket a párok megtesznek. — Elhallgatott, letörölte homlokáról az izzadtságot, majd folytatta:

— Hölgyeim és uraim, a bírókat a közönség kell, hogy adja. Negyven személyre lenne szükség. Jöjjenek fel ide, nem kell félni.

Egy pillanatig senki sem mozdult, aztán Laydenné hirtelen átbújt a korlát alatt és megindult a dobogó felé. Ahogy elment mellettünk, ránkmosolygott és intett nekünk.

— Talán hasznát vesszük — mondta Gloria.

Egyszeriben mások is követték Laydenné példáját és a negyven bíró csakhamar együtt volt. Rollo papírt és ceruzát adott mindegyiknek és leültette őket az emelvény körül.

— Köszönöm, hölgyeim és uraim, — mondta Rocky — már van elég bírónk. Most pedig megejtjük a húzásokat az első derby számára. Ebben a kalapban nyolcvan szám van, a felét kihúzzuk. A többi versenyző a másik derbyben indul.

— Kéne valaki, hogy a számokat kihúzza. Talán ön, hölgyem — fordult Laydennéhez és elébe tartotta a kalapot.

Laydenné elmosolyodott és bólintott.

— Ez a legszebb perc életében — mondta gúnyosan Gloria.

— Nagyon kedves öreg hölgy, véleményem szerint — feleltem.

— Hülyeség — vágott rá Gloria.

Laydenné egymás után húzta ki a számokat, majd odaadta Rockynak, aki azokat beolvasta a mikrofonba.

— Az első a százötös pár — mondta.
— Álljatok ide, gyerekek. Mindannyian, akiknek a számát kihúztuk, maradjatok ezen az oldalon.

Ahogy Laydenné egymásután kihúzta a számokat, Rocky bemondta a mikrofonba és mindegyik pár számára kijelölt egy bírót, hogy az majd jegyezze, hány fordulót tettek meg.

— Huszonkettes pár — olvasta Rocky, majd egy szemüveges fiatalember kezébe nyomta a papírlapot.

— Gyere — szóltam Gloriának. Ez volt a mi számunk.

— Adja nekem őket — mondta Laydenné Rockynak. — Kedvenc táncosaim.

— Sajnálom, hölgyem, — felelte Rocky — meg kell tartani a sorrendet...

Mikor a húzás végetért és minden versenyző együtt volt, Rocky megszólalt:

— Készen vagyunk, hölgyeim és uraim!
Ti pedig, fiúk, el ne felejtétek, szabály-

szerű legyen a lépés. Ha valaki kiáll, akármilyen is az oka, helyette a párja versenyez. Tehát két kört kell tennie egy helyett . . . Nem indítaná őket, miss Keeler?

Ruby bólintott és Rocky odaadta Rollo-nak a pisztolyt. Az meg odavitte a sztárnak, aki az egyik elsősorbeli páholyban ült két másik nővel. Azokat nem ismertem. Al Jolson nem volt velük.

— Nos, hölgyeim és uraim, fogják be a fülüket — mondta Rocky. — Rajta, miss Keeler — intett a színésznőnek.

Gloriával már az előbb odafurakodtunk a kör belső hajlásához és amikor Ruby Keeler elsütötte a pisztolyt, nekiugrottunk a tömegnek, hogy előrejussunk. Gloria a karomat fogta.

— Kapaszkodj az övembe — kiáltottam a nagy tülekedésben. Mindenki a másikat taszigálta, hogy előrejusson . . . De csakhamar széthúzódtunk, ahogy az iram gyorsabb lett. Akkorákat léptem, hogy Gloria alig győzte szaporázni.

— Szabályos legyen a lépés! Sarok és lábujjhegy! Ne fuss! — szólt rám Rollo,

— Űgy csinálom, ahogy tudom — feleltem.

— Sarok és lábujjhegy — mondta. — Igy ni!...

Elém lépett, hogy megmutassa, mire figyelmeztetett. Könnyen megtanultam. Csak arra kellett vigyázni, hogy az ember lába és karja egyszerre mozduljon. Hamar kitaláltam, mit kell tenni, akkor azután könnyű volt a dolog. Annyira, hogy azt hittem néha, hogy már azelőtt is csináltam. De hogy mikor, nem jutott az eszembe. Igy hát biztosan tévedtem. Mert az emlékezetem elég jó.

Körbe-körbe jártunk...

Öt perce gyalogolhattunk és éppen a nézőtér elülső részén voltunk, amikor észrevettem, hogy Gloria elnehezedik, nem a maga lába viszi többé. En vonszoltam és úgy éreztem, hogy az öv, amint megfeszül, rettenetesen összeszorítja a gyomromat.

— Gyorsan megyünk? — kérdeztem és lassabbra fogtam a léptemet.

— Gyorsan — felelte. Lélekzete kapcsolódó volt.

Az egyik ápolónő nedves törölközöt do-

bott a nyakamba, hogy majd elvesztettem az egyensúlyt. — Húzd végig az arcodon — szóltam Gloriára.

Abban a pillanatban a harmincötös pár elénk került, hogy előttünk fordulhasson be. De a leány nem bírta, tántorogni kezdett és majd eleresztette párja övének fogantyúját.

— Állj ki harmincötös — kiáltotta Rocky, — de még mielőtt a tréner elkaphatta volna, a lány arcra esett, jónéhány lépést csúszva a padlón. Ha magam vagyok, ki tudom kerülni, de mivel Gloria belém kapaszkodott, félttem, ha oldalt lépek, el kell, hogy engedjem és így fölbukik. (Valahányszor az ember befordult, rántott a párján, aki rajta lógott.)

— Vigyázz! . . . — szóltam rá, de már késő volt a figyelmeztetés. Gloria belebotlott a másik lányba, magával rántott engem is. Mire észrevettem, mi történt, négy-öt pár hevert egymás hegyén-hátán a padlón. Mind fickándozott, hogy föl tudjon kelni. Rocky beleszólt valamit a mikrofonba és a tömeg izgalomba jött.

Végre föltápászkodtam. Nem történt semmi bajom, csak a térdem tüzelt. Erről tudtam, hogy lejött róla a bőr. Az ápolók és a trénerek hozzánk rohantak és talpra-rángatták a lányokat. Gloriát meg Rubyt az ágyakhoz kellett támogatni.

— Semmi különös, hölgyeim és uraim — jelentette Rocky. — Egy kis izgalom csupán. A derbyn mindig történik valami. Míg a lányok pihennek, a fiúk helyettük is legyalognak egy-két kört. Engedjétek gyerekek a két magányost a belső pályára!

Olyan gyorsan jártam, ahogy csak bírtam, mert nem akartam, hogy hátrább kerüljünk a versenyben. Hogy Gloria nem lógott rajtam, könnyűnek éreztem magam, akár a toll. Miközben a doktor sztetoszkóppal hallgatta a szívét, a tréner meg az ápolónő eszméletre térítették. Az ápolónő szagos sőt tartott az orra alá, a tréner a lábát masszírozta. Két másik ugyanezt tette Rubyval. Mire Gloria visszajött a pályára, négy kört gyalogoltam. Nagyon sápadt volt.

— Bírod? — kérdeztem és lassabbra fogtam a lépést. Igent bólintott. Az emberek tapsoltak, dobogtak és Rocky a mikrofonhoz lépett.

Nemsokára Ruby is a pályára lépett. Látszott rajta, hogy teljesen kimerült.

— Mit sietsz? — szólt rám Rollo, aki mellém lépett. — Senki sem kerget...

Abban a pillanatban éles fájdalom hasított a lábamba. Keresztülcikázott egész testemen, hogy még a fejem is belesajdult. — Szent Isten! — mondtam magamban — megbénultam!

— Feszítsd meg a lábad! — mondta Rollo. — Úgy kienged a görcs!

De mozdulni sem tudtam. Megmerevedett a testem, mint a deszkaszál. Ahogy lépni próbáltam, a fájdalom még a fejemen is keresztülnyilallott.

— A huszonkettes görcsöt kapott — jelentette Rocky Gravo. — Segítetek trénerék...

— Próbálj nyújtózni — tanácsolta Rollo. Nekifeszítettem lábamat a padlónak, de ez még jobban fájt.

— Nyujtózz csak, nyujtózz !

— Fáj a lábam ! — kiáltottam . . .

A két tréner elkapta a karomat és az ágyakhoz vonszoltak.

— Nézzétek a huszonkettes párját, a bátor kis Gloria Beattiet ! — szólt a mikrofonba Rocky. — Egyedül versenyez, míg párja megküzd az izomgörcssel. Nézzék, hogy eszi a köröket. Engedjétek a belső pályára, gyerekek ! . . .

Az egyik tréner megfogta a vállamat, a másik meg a lábamat kezdte rángatni, miközben az izmokat gyúrta.

— Fáj ! — kiáltottam.

— Maradj nyugton — szólt a tréner, aki a vállamat fogta. — Nem volt még soha görcsöd?

Egyszerre mintha megpattant volna valami a lábamban és a görcs elmúlt.

— *Oké* — mondta a tréner.

Fölálltam. Egészen jól éreztem magam. Visszamentem a pályára és megvártam, míg Gloria mellém ér. Éppen a kör túlsó oldalán volt, feje minden lépésnél nagyot billent. (Az volt a szabály, hogy ha az

ember kiállt, ott kellett folytatni a versenyt, ahol abbahagyta.) Gloria hamarosan ott volt mellettem és már bele is kapaszkodott az övembe...

— Még két perc — jelentette Rocky. — Egy kis taps, hölgyeim és uraim! — A közönség összeütötte a tenyerét és dobogni kezdett. Sokkal hangosabban, mint azelőtt.

Néhány pár elhúzott mellettünk, így hát én is beleadtam egy kis gőzt. Tudtam, hogy nem vagyunk utolsók, de mivel mind a ketten kiálltunk, nem akartam kockáztatni, hogy kiessünk.

Amikor a pisztoly megszólalt, jelezve, hogy az utolsó fordulónak is vége, a versenyzők fele elterült a földön. Gloriára néztem és láttam, hogy a tekintete üveges. Tudtam, hogy mindjárt elájul...

— Hé! — kiáltottam az egyik ápolónőre, de Gloria már meg is tántorodott, hogy nekem kellett elkapni. Alig bírtam az ágya-kig húzni. — Hé! — szóltam a trénerre. — Jöjjön ide a doktor.

De egyik sem törődött velem. Mind az eszméletleneket támogatta föl a padlóról.

A nézők felálltak és izgalmukban kiabálni kezdtek . . .

Nedves törülközővel kezdtem dörzsölni Gloria arcát. Laydenné egyszeriben mellettem termett és elvette az asztalról a szagos sót.

— Menjen csak az öltözőbe — mondta. Gloria mindjárt jobban lesz. Nem szokta meg az erőfeszítést . . .

*

Port Said felé utaztam, hajón. A Szaharába igyekeztem, hogy filmet forgassak. Híres voltam, teli pénzzel. És a világ legnagyobb filmrendezője. Nagyobb, mint Szergej Eisenstein. A *Vanity Fair* és az *Esquire* kritikusai megegyeztek, hogy zseniális vagyok. Föl-alá sétáltam a fedélzeten, azon gondolkozva, hogy mi történt a fiúkkal meg a lányokkal, akik velem együtt indultak a marathoni táncversenyen, amikor hirtelen borzalmas ütés érte a tarkómat és elájultam. Még éreztem, hogy a tengerbe zuhanok . . .

Mikor vizet értem, kézzel-lábbal hadonászni kezdtem, hogy elriasszam a cápákat, amiktől féltem. Egyszerre valami végighorzsolta a testemet és nagyot kiáltottam...

Arra ébredtem, hogy jeges vízben lubicokolok. Mindjárt tudtam, mi történt. — Lidércnyomás — mondtam magamban. Ami a testemhez ütődött, százfontos jégdarab volt. Egy kis víztartályban álltam, az öltöző közepén. A versenyruha vizesen tapadt a testemen. Dideregve kimásztam. Az egyik tréner törülközőt nyomott a kezembe.

Két másik lépett be, egy eszméletlen versenyzőt hoztak. Pedro Ortega volt. Odavitték a víztartályhoz és belenyomták.

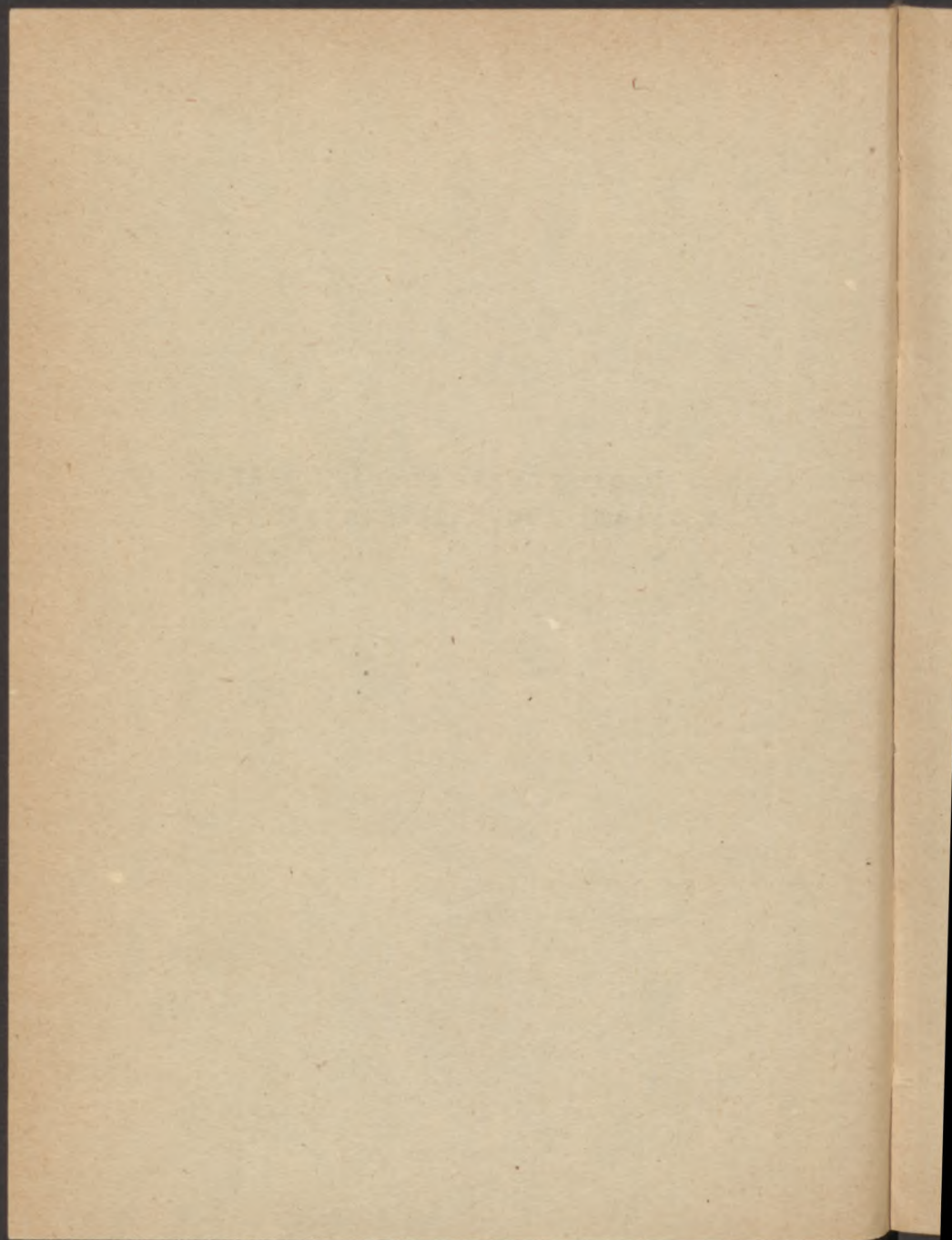
— Így csináltatok velem is? — kérdeztem.

— Eltaláltad — felelte a tréner. — Ahogy leléptél a pályáról, elájultál.

Pedro spanyolul nyöszörgött valamit, a vizet csapkodta, ahogy ki akart kecmeregni. A tréner nagyot nevetett.

— Aszondom, tudta Rocks, mit csinál, amikor a tartályt idehozatta. A jeges víz mind magukhoz téríti őket. Vesd le azt a vizes cipőt meg a nadrágot...

Los Angeles megye sheriffje által
az állami fegyház igazgatójának

IX.

ELTELT ÓRÁK SZÁMA... 752

Megmaradt párok száma... 26

A derby gyönyörűen irtotta a versenyzőket. Két hét alatt ötven egynéhány pár esett ki. Hajsza! híján egyszer-kétszer mi is majd utolsók lettünk. De a végén sikerült megmaradnunk. Ahogy módszert változtattunk, nem volt semmi baj. Nem akartunk többé elsők lenni, csak azzal törődünk, hogy ne legyünk utolsók.

Még futtatónk is akadt. »A Jonathán-Sör, Melytől Ön Nem Hízik.« Éppen ideje volt, mert a cipő leszakadt a lábunkról és

a ruhánk is csupa rongy lett. A sörgyárat Laydenné szerezte meg nekünk.

(Intézzé el Szent Péterrel is a dolgomat, kedves mrs. Layden. Azt hiszem, nemsokára úton leszek.)

Három-három pár cipőt kaptunk, szürke flannadrágot, meg szvetttert, aminek a hátán a sör hirdetése volt.

A verseny kezdete óta öt fontot híztam és arra kezdtem gondolni, hogy talán van rá remény, hogy megnyerjük az ezer dolláros első díjat. Gloria azonban nem hitte.

— Mit csinálsz, ha vége a versenynek?
— kérdezte.

— Mit törjem most rajta a fejemet? — válaszoltam. — Még tart. Nem is tudom, mit akarsz. Jobb a sorunk, mint valaha. Legalább is mindig tudjuk, hogy a következő évés biztos.

— Meg akarok halni — mondta Gloria.
— Bár sujtana agyon az Isten...

Folyton ezt hajtogatta. Már kezdett idegesíteni.

— Megtehetné... Vagy adna bátorságot, hogy elintézzelek helyette...

— Ha nyerünk, lesz ötszáz dollárod. Valamit kezdhetsz vele — mondtam. Például férjhez mehetsz. Mindig akad pali, aki szívesen nősül. Ilyesmire még sohasem gondoltál?

— Sokszor — felelte. — De olyan, akihez hozzámentem volna, még nem akadt. Az a strici meg tolvaj, aki elvenne, nekem nem kell . . .

— Tudom, miért vagy most ilyen betegesen kétségbeesett — feleltem. — Két nap múlva jobban leszel, akkor majd mindent másképpen látsz.

— Ennek semmi köze a dologhoz — válaszolta. — Hiszen még a hátam sem fáj. Az a ronda, hogy az egész élet olyan, mint egy körhinta. Kimászunk az egyik bajból és beleesünk a másikba.

— Van mit enni, van hol aludni.

— Mit ér? Csak késlelteti azt, aminek előbb-utóbb meg kell történnie . . . — felelte.

— Hé, Jonathán-sör, gyertek ide — kiáltotta Rocky Gravo.

A dobogón állt, mellette Socks Donald. Odamentünk.

— No gyerekek, meg akartok keresni egy százast? — kérdezte Rocky.

— Mivel? — kérdezte Gloria.

— Csöppségem — felelte Donald. — Nagyszerű ötletem támadt, csak egy kis segítségre van szükségem...

— Ez úgy hangzik, mint Ben Bernie egyik slágere — vágott közbe Gloria.

— Mi? — kérdezte Socks.

— Semmi. Folytasd csak. Szóval segítségre van szükséged?...

— Ühüm — felelte Socks. — Ti ketten megesküsztek. A közönség előtt.

— Megesküszünk? — kérdeztem.

— Várj csak, — felelte Socks — nem kell izgulni. Ötven dollárt kaptok fejenként és ha vége a versenynek, elválhattok, ha jól esik. Nem kell együtt maradni. Amolyan reklám-dolog lenne. Mit szóltok hozzá?

— Azt, hogy maga hülye — felelte Gloria.

— Nem így érti, mr. Donald — szóltam közbe.

— Fenét nem — kiáltotta Gloria. — Semmi kifogásom az esküvő ellen, de miért

nem hozza nekem Gary Coopert, vagy az egyik nagy rendezőt? — Ehhez a pasihoz nem akarok férjhez menni. Elég bajom van magammal is...

— Nem kell együtt maradnotok — mondta Rocky. — Reklám az egész.

— Így is van — szólt közbe Socks. — Persze az esküvő igazi lesz. Így kell csinálni, hogy becsődüljön a nép. De...

— Nem kell esküvő, hogy az emberek bedőljenek ide — felelte Gloria. — Már úgylis alig tudja hová rakni őket. Nem elég látványosság a sok szegény pali, aki rakásra esik össze?

— Nem tudod, mit akarok, nem értesz hozzá — válaszolta Socks.

— Fenét nem. Jobban, mint maga — válaszolta Gloria.

— Be szeretnél kerülni a filmhez — folytatta Socks. — Nohát, most itt az alkalom. Már beszéltem néhány céggel, hogy adjanak neked ruhát meg cipőt az esküvőre. Egy kozmetikai szalón meg kikészít. Lesz itt egy csomó rendező, mind téged néznek majd. Ilyen alkalom csak egyszer

akad az életben. Te fiú, mit szólsz az ötlet-hez?

— Nem is tudom — feleltem. Nem akartam megharagítani, hiszen övé volt a pénz. És tudtam, ha megdühödik, kizárat a versenyből.

— Nemet mond — felelte Gloria.

— Ni csak, a kis édes gondolkodik a fiú helyett is — mondta gúnyosan Rocky.

— *Oké* — mondta Socks és vállat vont.

— Ha nektek nem kell száz dollár, akad itt más. Most már tudjuk, — tette hozzá — ki viseli nálatok a nadrágot. — Ő is, Rocky is nevetni kezdtek.

— Ügylátszik, fogalmad sincs, mi az udvariasság — mondtam Gloriának, mikor otthagytuk őket. — Minden percben kirakhatnak bennünket az utcára.

— Mindegy, hogy ma vagy holnap.

— Soha ilyen elkeseredett embert nem láttam, mint te — feleltem. — Néha azt hiszem, jobb lenne neked, ha meghalnál.

— *En tudom* — válaszolta.

Amikor megint a dobogó mellé kerülünk, láttam, hogy Socks és Rocky nagy

beszédben van a hetvenegyes párral. Vee Lovell és Mary Hawley volt a nevük.

— Socks úgy látszik, bedűti — mondta Gloria. — Ez a Hawley-lány olyan, hogy azt sem tudja, tető alá kell állni, ha esik.

James meg Ruby mellénk szegődött és így négyesben jártunk tovább. Mióta Gloria nem beszélt Rubynak, hogy hajtassa el a gyereket, megint jóbarátok voltunk.

— Szólt nektek Socks, hogy esküdjetek össze? — kérdezte Ruby.

— Szólt — feleltem. — Honnét tudod?

— Mert mindenkit rá akar beszélni.

— De mi letorkoltuk — szólalt meg Gloria.

— Nem is olyan rossz dolog az esküvő a közönség előtt. A miénk is ilyen volt...

— Igazán? — kérdeztem meglepődve. Mind a kettő olyan komoly volt és annyira szerették egymást, el sem tudtam képzelni, hogy reklámházasságot kötöttek.

— Oklahomában történt egy marathoni táncversenyen — mondta Ruby. — Legalább háromszázast ért az ajándék, amit kaptunk...

— De az öregjétől majdnem puskagolyót — szólt közbe nevetve James.

Hátunk mögött váratlanul fölsikoltott egy lány. Megfordultunk. Lillian Bacon volt, Pedro Ortega párja. Hátrált, hogy a spanyol el ne érje, de az elkapta és öklével az arcába vágott. A lány elterült a padlón és sikoltozott. Pedro meg a nyakát markolásztta és föl akarta rántani. Arca olyan volt, mint aki megőrült. Egészen biztos, hogy meg akarta fojtani.

Egyszerre mindenki rohanni kezdett felénk. Nagy volt a kavarodás.

James meg én voltunk az elsők. Megragadtam a spanyol karját, hogy elengedje Lillian nyakát. A lány már ült, karját hátrafesztette, száját eltátotta, mintha a fogorvosnál lett volna.

Pedro magában káromkodott és úgy vettem észre, nem ismer meg bennünket. James odavágott neki, mire megtántorodott. Én pedig Lillian hóna alá nyúltam és talpra segítettem. Remegett.

Socks és Rocky odarohantak és lefogták Pedronak mind a két karját.

— Miféle csodás ötleted támadt? — üvöltötte Socks.

Pedro ránézett, megmozdult a szája is, de nem válaszolt. Akkor meglátta, hogy Rocky is ott van és arcát hirtelen vad düh borította el. Kirántotta a karját, hátralepett és a zsebéhez kapott . . .

— Vigyázz! — kiáltotta valaki.

Pedro előrehajolt, a kezében kés volt. Rocky oldalt akart ugrani, de olyan gyorsan történt minden, hogy nem volt rá ideje. A kés a balkarját érte, két hüvelykkel a váll alatt. Nagyot kiáltott, megfordult és elszaladt. Pedro utána akarta vetni magát, de még egyet sem tudott lépni, mikor Socks hátulról fejbeverte egy rövid, fekete bőrbottal. A puffanást még a rádió harsogása sem tudta elnyomni. Pontosan úgy hatott, mint mikor valaki megkoccant egy görög-dinnyét. Pedro egy pillanatig hülyén vigyorgva állt, mire Socks újra fejbevágtá.

Pedro karja lehanyatlott és elejtette a kést. Aztán megtántorodott és összerogyott.

— Vigyétek ki — mondta Socks, fölvéve a padlóról a kést.

James Bates, Mac Aston meg Vee Lovell fölemelték Pedrot és megindultak vele az öltöző felé.

— Maradjanak a helyükön, hölgyeim és uraim — szólt Socks a közönség felé.

Én Lilliant támogattam. Még mindig remegett.

— Mi történt? — kérdezte tőle Socks.

— Azt mondta, megcsalom . . . — felelte a lány. — Aztán megütött és fojtogatni kezdett . . .

— Tovább gyerekek — szólt ránk Socks.

— Tegyetek úgy, mintha semmi sem történt volna. — Hé nővér, — mondta az ápolónőnek — vigye be ezt a lányt az öltözőbe.

És fölített Rollonak a dobogóra, mire megszólalt a sziréna, hogy pihenőt jelezen. Pár perccel hamarabb, mint kellett volna.

Az ápolónő kitámogatta Lilliant az öltözőbe. A többi nő mind utánuk tódult.

Ahogy a dobogó mellett elmentem, hallottam, hogy Rollo valami közömbös dologról kezd a mikrofonba beszélni.

Rocky a mosdó előtt állt. Kabátját, ingét levetette és papírvattával itatta vállán a vért, ami vastagon csorgott végig karján és ujjai között.

— Jobb lesz, ha megmutatod a doktor-nak — szólt neki Socks. — Hol a fenében van az a doktor? — üvöltötte.

— Itt vagyok — felelte a mellékhelyiség ajtajából az orvos.

— Nézd meg, mi van Rockyval? — mondta Socks.

Pedro a földön feküdt, Mack Aston a gyomrát gyömöszölte, mint annak szokták, aki megfulladt.

— Állj arrébb — szólt rá Vee Lovell, aki egy vödör vizet hozott. Mack hátrább lépett és Vee Pedro arcába loccsantotta a vizet. Hiába.

A spanyol mozdulatlan maradt, mint egy darab fa.

James Bates hozott még egy vödörrel és nyakonöntötte Pedrot. A spanyol csak erre kezdett éledni. Megmozdult és kinyitotta a szemét.

— Magához tér — mondta Vee Lovell.

— Jobb, ha Rockyt kórházba viszem az autómon — jelentette ki a doktor, aki lehúzta fehér köpenyét. — A vágás nagyon mély, majdnem csontig ér. Varrni kell. Ki tette?

— Ez a korcs kutya — bökött lábával Pedro felé Socks.

— Ügylátszik, borotvával dolgozik — mondta a doktor.

— Evvel — mutatta meg neki Socks a kést. Csuklóján még ott lógott hurokjánál fogva a bőrbot.

— Majdnem az — felelte az orvos és visszaadta a kést Socksnak.

Pedro felült, megdörzsölte az állát és értetlen képet vágott.

— Nem az álladra kaptál, hanem a tarkódra — szóltam rá . . .

— Gyerünk már az Istenért — mondta a doktornak Rocky. — Úgy vérzem, mint a disznó, amit leszúrtak. Téged meg szukafi — szólt Pedrora — följelentelek.

Pedro vadul rámeredt, de nem válszolt.

— Nincs följelentés — vágott közbe

Socks. — Van nekem amúgy is elég bajom. Máskor vigyázz, kivel kezdesz ki.

— Nem kezdtem ki senkivel — felelte Rocky.

— Nyavalyát nem — válaszolta Socks.

— Doktor, a hátsó ajtón vidd ki.

— Gyerünk Rocky — mondta az orvos. Rocky elindult. A hirtelenében csinált kötés átázott már a vállán. A doktor kabátot terített rá, így mentek ki.

— Azt akarod, hogy lefújják a versenyt? — kérdezte Socks Pedro felé fordulva.

— Miért nem vártad meg, hogy vége legyen? Akkor is leszámolhattál volna vele.

— El akartam vágni a torkát — felelte nyugodtan Pedro. — Elcsábította a menyasszonyomat.

— Ha megtette, akkor varázsló — mondta Socks. — Nincs itt arra hely.

— Én tudok egyet — gondoltam.

Rollo Peters lépett be. — Miért nem alusztok legények? — kérdezte. — Hol van Rocky?

— A doki kórházba vitte — mondta Soks. — Mi van odakint?

— Már megnyugodtak. Azt mondtam nekik, darabot próbáltunk. Mi történt Rockyval?

— Semmi különös — felelte Socks. — Csak majd, hogy levágta a karját ez az olajosképű. — Megmutatta Rollonak Pedro kését. — Ezzel ni. Vidd innét és dobd el valahol. Amíg nem tudjuk, mi lesz Rockyval, te beszélsz a mikrofonba.

Pedro feltápáskodott. — Sajnálom, hogy a dolog a közönség szemeláttára történt — mondta. — Igazán sajnálom. Hamar fölfortyanok.

— Rosszabbul is elsülhetett volna az ügy — felelte Socks. — Például, ha este történik, amikor telt házunk van. Hogy van a fejed?

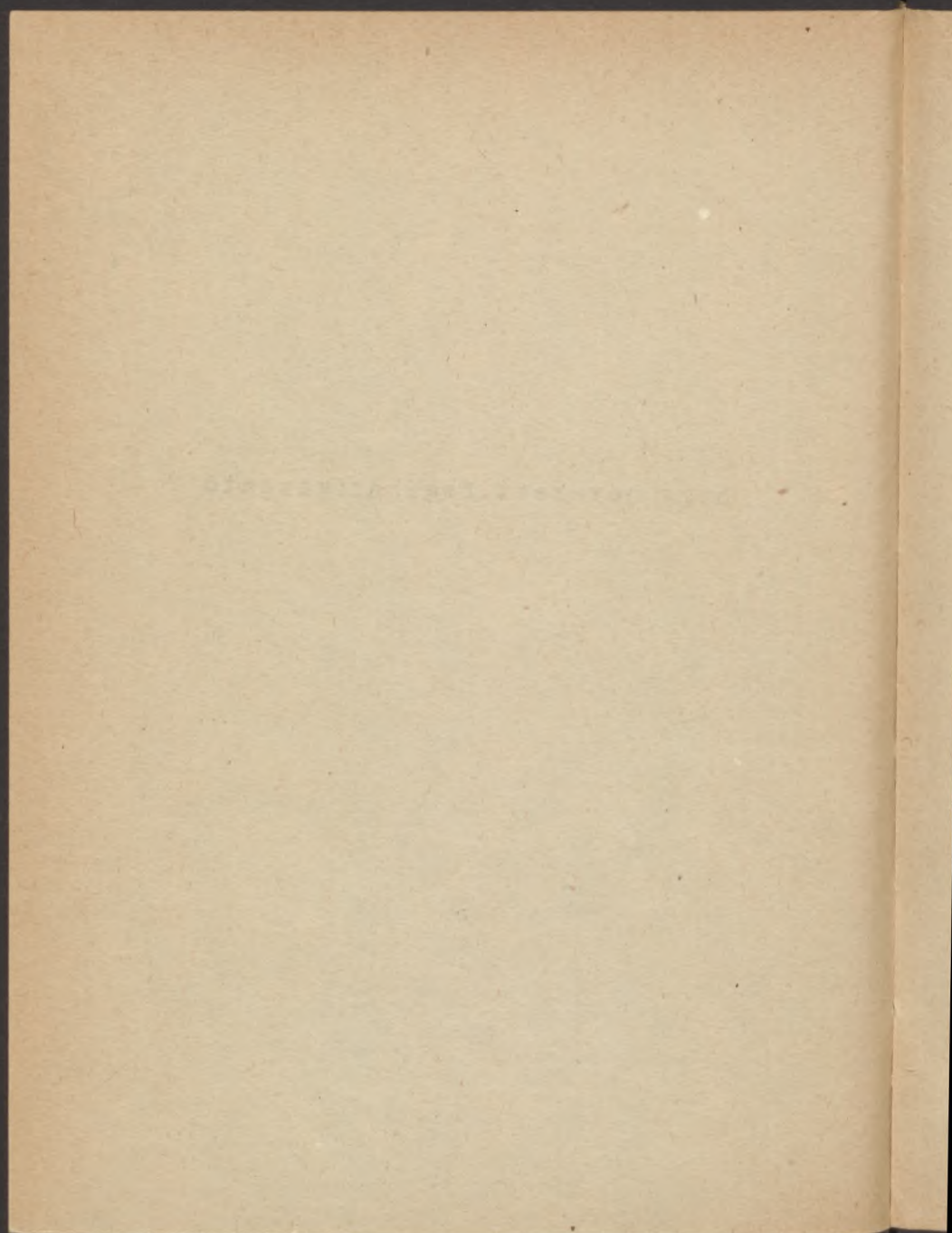
— Fáj — válaszolta Pedro. — Nagyon sajnálok mindent. Meg akartam nyerni az ezer dollárt és...

— Még lesz rá alkalmad.

— Ügy értsem, hogy nem zárnak ki? Megbocsát?

— Meg — válaszolta Socks, zsebre vágva a bőrbotot.

hog्य nevezett fegyházigazgató

X.

ELTELT ÓRÁK SZÁMA...783
Megmaradt párok száma...26

— Hölgyeim és uraim, — szólalt meg Rocky — a vezetőség megkért hogy mielőtt a derby megkezdődne, mondjam meg önöknek : mához egy hétre esküvőt tartunk itt. Igazi, törvényes egybekelést. A fiatal pár a két hetvenegyes versenyző, Vee Lovell és Mary Hawley. Lépjetek ki Vee és Mary, hogy a hölgyek és az urak lássák, miféle jóképű pár vagytok.

Vee és Mary, mind a kettő nekiöltözve a versenynek, a pálya közepére lépett és

hajlongott, ahogy megtapsolták őket. A csarnok megint zsúfolva volt.

— Azaz hogy — folytatta Rocky — ha addig nem esnek ki a derbyn. Reméljük, hogy nem. Az esküvő bizonyítja a vezetőség gondosságát, amely állandóan elsőrangú szórakozással szolgál önöknek...

Laydenné meghúzta a szvetterem ujját.

— Mi van Rocky karjával? — kérdezte suttogva. — Mindenki láthatta, hogy Rockyval valami baj történt, balkarját felkötötték és kabátja is csak úgy panyókára volt vetve.

— Kificamította — feleltem.

— És alig kilenc öltés kellett, hogy összevarrják — mormogta Gloria.

— Azért nem volt hát itt mult este — mondta Laydenné. — Baleset?

— Az.

— Elesett?

— Azt hiszem, el.

— ...bemutatjuk a csodaszép filmsztárt, miss Mary Briant. Hajoljon meg, miss Brian.

A filmszínésznő meghajolt és a közönség tapsolt.

— ...valamint a mesteri vígjáték-színészt, Charley Chaset.

Mikor Charley Chase páholyában fölállt, még nagyobb lett a taps.

— Utálok ezeket a bemutatkozásokat — mondta Gloria.

— Ha te volnál a helyükben, nem utálnád, úgy-e? — kérdeztem.

— Sok szerencsét — szólott utánunk Laydenné, ahogy eltáncoltunk a dobogó felé.

— Elegem van a komédiából — szólalt meg Gloria ismét. — Unom a hírességeket és fölfordul a gyomrom, hogy mindig ugyanazt kell csinálnom.

— Néha sajnálom, hogy megismertelek — válaszoltam. — Nem szívesen mondom, de igaz. Mielőtt találkoztunk, nem tudtam, mi az: elkeseredett emberrel lenni együtt.

Fölálltunk a többiek közt a kezdővonalnál.

— Unom az életet és nem merek meghalni — mondta Gloria.

— Jó slágersor — mondta James Bates, aki meghallotta. — Miért nem írod meg?

»Old man river« lehetne a címe. Öreg négerről szóljon, aki gyapotot szed és a Mississippinek énekel...

Gloria gyilkos szemmel nézett rá és felhúzta az orrát.

— Kérem csak — szólt Laydennére Rocky, aki éppen föllépett a dobogóra. — Hölgyeim és uraim, engedjék meg, hogy bemutassam önöknek a marathoni táncverseny nézőtéri világbajnoknőjét. Mrs. Layden a neve és a vezetőség minden helyre és minden időre érvényes szabadjegyet bocsátott rendelkezésére. Szép tapsot mrs. Laydennek, hölgyeim és uraim.

Laydenné egy percre megrökönyödött, mint aki nem tudja, mit tegyen, vagy szóljon. De amikor a közönség tovább tapsolt, előrelépett és félszegen meghajolt. Látszott rajta, hogy ez élete legnagyobb meglepetése.

— Akik szintén táncrajongók, többször is láthatták már itt — folytatta Rocky. — Minden este bíraskodik a derbyn, meg sem tarthatnánk, ha nem lenne itt. Hogy tetszik önnek a marathoni táncverseny mrs.

Layden? — kérdezte és leguggolt a dobogó szélén, hogy a mikrofont Laydenné elé tartsa.

— Űtálja — morogta Gloria. — Cukorral sem lehetne idecsalni, te hülye.

— Szeretem — válaszolta Láydenné. Olyan ideges volt, hogy alig tudott beszélni.

— Ki a kedvenc párja?

— A huszonkettes, Robert Syverton és Gloria Beattie.

— A huszonkettes pár a kedvence, hölgyeim és uraim, kiket a Jonathan-sör támogat. A Jonathan-sör nem hízlal, hölgyeim és uraim. Szeretné, ha az elsőkk lennének, Mrs. Layden?

— Persze. Ha fiatalabb volnék, magam is versenyeznék.

— Ez aztán beszéd, mrs. Layden. Köszönöm — felelte Rocky. — Most pedig engedje meg, hogy átadjam a vezetőség ajándékát. Akkor jöhet be, amikor jólesik és nem kell fizetnie.

Laydenné elvette a szabadjegyet. Anyyira meglepődött, olyan izgatott volt, hogy egyszerre sírt, meg mosolygott.

— Ime a második nagy pillanat — mondta gúnyosan Gloria.

— Kuss ! — szóltam rá.

— Készen vannak a bírák? — kérdezte Rocky és kiegyenesedett.

— Készek — felelte Rollo, aki beültette a bírák közé Laydennét.

— Hölgyeim és uraim, — kezdte Rocky — önök majdnem mind ismerik a derby szabályait. De azok kedvéért, akik először látják, elmondom, mi történik. A gyerekek tizenöt percig gyalognak itt körbe, a fiúk szabályosan, a lányok ahogy tudnak. Ha valaki kiáll, helyette a párjának kell megtenni a kört. Ez úgy-e érthető?

— Gyerünk már ! — kiáltotta valaki a nézőtéren.

— Készek, az ápolók és a trénerek? Itt a doktor? Akkor jó. — Lenyújtotta a pisztolyt Rollonak.

— Elindítaná őket, miss Delmar? — szólt bele a mikrofonba. — Hölgyeim és uraim, miss Delmar, a hírneves hollywoodi író...

Rollo átadta a pisztolyt miss Delmarnak.

— Fogják be a fülüket hölgyeim és uraim

— kiáltotta Rocky. — A zenekar készüljön. Rajta, miss Delmar . . .

A pisztoly elsült és mi elindultunk.

Mi hagytuk, hogy a »favoritok« vezessenek. Nem akartunk az élre kerülni. Az volt a rendszerünk, hogy kerestünk valahol a középben egy helyet, de azt végig megtartottuk. Ezen az estén nem tűztek ki pénzt az elsők számára. De ha kitűztek volna, az sem érdekelt volna bennünket.

A közönség tapsolt, dobogott, izgalmat követelt, de ez volt az egyetlen este, mikor nem kapta meg. Csak egy nő ájult el, Roby Bates, de ő is csak két körre állott ki. Hetek óta akkor történt először, hogy a ve. seny után senki sem esett össze a pályán.

De valami nagyon megrémített. Gloria sokkal görcsösebben kapaszkodott az övembe, jobban húzatta magát, mint azelőtt. Az utolsó öt percben meg, mintha elszállt volna belőle minden erő. Úgy vonszoltam körbe a pályán. Éreztem, alig kerültük el, hogy ki ne essünk.

(Majdnem így is történt. Mrs. Layden elmondta később, hogy beszélt azzal az emberrel, aki a mi fordulón-

kat jegyezte. Csak két körrel tettünk többet, mint akik kiestek. Nagyon megijedtem és elhatároztam, ezentúl hagyom a fenébe a rendszert és amennyire csak lehet, mindig elől leszek.)

A vesztesek Basil Gerard és Geneva Tomblin voltak, a tizenhatos pár. Természetesen kiestek a versenyből. Tudtam, hogy Geneva örül neki, mert megesküdhethalászahajó kapitányával, akit a verseny első hetében ismert meg.

*

Geneva, mialatt ettünk, visszajött a csarnokba. Utcai ruha volt rajta, kezében egy kis táska.

— Hölgyeim és uraim, — bődült meg a hangszóróban Rocky hangja — itt ez a pompás kislány, aki ma este kiesett. Csinos ügy-e? Szép, nagy tapsot neki, hölgyeim és uraim.

A közönség tapsolni kezdett, Geneva meg jobbra-balra hajlongott, ahogy a dobogó felé ment.

— Ez az igazi sport-szellem, hölgyeim és

uraim. Nehéz küzdelembe lett vesztes a párjával, de mosolyog. Egyébként elárulok egy kedves kis titkot, hölgyeim és uraim — folytatta Rocky. Közelhajolt a mikrofonhoz és halkabbra fogta a hangját. — Szerelmes a kicsike és férjhez megy. Igen, hölgyeim és uraim, ez a marathoni táncverseny csupa romantika, mert Geneva annak a férfinak lesz a felesége, akivel ebben a csarnokban találkozott először. Itt van most is, Geneva?

Geneva mosolyogva bólintott.

— Hol az a szerencsés ember? — kérdezte Rocky. — Hol van? Álljon föl kapitány és hajoljon meg.

A közönség a nyakát nyujtogatta és ideoda tekintgetett.

— Ehol-e! — kiáltotta Rocky és a csarnok túlsó végére mutatott. Egy férfi éppen átlépett a páholy korlátján és megindult a pályán Geneva felé, a tengerészek furcsa járásával.

— Halljunk egy szót, kapitány, — mondta Rocky — feléje fordítva a mikrofont.

— Ahogy megláttam Genévát, rögtön

belészerettem — kezdte a hajós. — Két nap mulva megkértem, hogy hagyja abba a versenyt és legyen a feleségem. De ő nem akarta cserbenhagyni a partnerét. Így hát nem tehettem mást, minthogy itt lebzseljek. Nagyon örülök, hogy kiesett és alig várom a mézesheteket . . .

A közönség gurult a nevetéstől. Rocky maga felé csavarta a mikrofónt. — Ezüstzáport a menyasszonynak, hölgyeim és uraim — mondta.

De a kapitány visszarántotta a mikrofónt és belékiáltott : — Hagyjátok, emberek. Nem kell adni semmit, azt hiszem, én is el tudom tartani . . .

— Valódi, hamisítatlan Popeye — mondta Gloria.

A pénzdobálás elmaradt. Egy darab sem hullott a padlóra.

— Látják, milyen szerény ember — szólalt meg Rocky. — De úgy vélem, én elmondhatom, hogy a *Pacific Queen* kapitánya, a négyárbocos halászhajóé, amelyik három mérföldnyire innét az öbölben horgonyoz. Nappal óránként indul arra a vixitaxi és ha

valaki jót akar halászni a tengeren, hát bízza magát a kapitányra.

— Csókold meg, te hólyag! — kiáltotta valaki a nézőtéren.

A kapitány engedelmeskedett, azután elvezette Genevát a pályáról. A közönség tapsolt és ordítozott.

— Ez a marathoni táncverseny második esküvője, hölgyeim és uraim — jelentkezett Gravo. — Ne feledkezzenek meg a nagy, nyilvános szertartásról, amely a jövő héten lesz. A hetvenegy pár, Vee Low ll és Mary Hawley, szemükláttára fog egybekelni. Húzd rá! — intett a zenekarnak.

Basil Gerard utcai ruhában lépett ki az öltözőből és az asztalhoz ment, hogy utoljára egyék a rendezőség költségére.

Rocky leült a dobogó szélére és a lábát lógázta.

— Vigyázz, föl ne dönts a kávémat — szólt rá Gl. ria.

— *Oké, oké* — felelte Gravo és megbillentette egy kicsit a csészét. — Milyen az enni-való?

— Rendes — feleltem.

Két középkorú nő lépett hozzánk. Már láttam őket néhányszor a páholyokban.

— Maga az igazgató? — kérdezte az egyik Gravotól.

— Nem éppen, — válaszolta az — legföljebb a helyettese. Mit kívánnak?

— Higbyné vagyok — felelte az asszony. — A társam mrs. Witcher. Beszélhetnénk önnel ott, ahol nem zavarunk bennünket?

— Itt sem zavar senki — mondta Rocky.

— Mit óhajtanak a hölgyek?

— Elnöke és a'elnöke vagyunk a...

— Mi a baj? — kérdezte Socks Donald mögöttem.

— Itt az igazgató — mondta megkönyebbülve Rocky.

A két nő Socksra nézett. — Higbyné és Witcherné a nevünk — kezdte az első. — Az Anyák Jóerkölcséért Küzdő Szövetségnek elnöke és alelnöke vagyunk...

— Au-vau — morogta Gloria.

— No és? — kérdezte Donald.

— Egy határozmányt kell átadnunk önnek — folytatta Higbyné és egy összehajtogatott papírlapot nyomott Socks kezébe.

— És mi van a határozmányban?

— Csak az, hogy a Jóerkölcsökért Küzdő Szövetség rosszalja az önök versenyét...

— Várjunk csak — vágott közbe Socks.

— Gyerünk be az irodába és beszéljük meg a dolgot.

Higbyné Witchernére nézett, az meg bólintott. — Jó — mondta.

— Gyertek ti is gyerekek — szólt oda nekünk Socks. — Hé, nővér, — kiáltotta az ápolónőnek — vigye el az edényeket.

Majd az elnöknőre mutatott. — Láthatják, hogy vigyázunk a gyerekeinkre. Nem kell semmire pazarolni az erejüket. Erre hölgyeim.

Az iroda a dobogó mögött, az épület sarkán volt. Ahogy megindultunk, Gloria úgy tett, mintha megbotlott volna, neki-esett Higbynének és a nyakába kapaszkodott.

— Bocsánatot kérek, jaj, nagyon sajnálom — mondta és a földre nézett, mintha keresné, min botlott meg.

Higbyné nem válaszolt, csak a kalapját igazította meg. De tekintete csupa késszúrás

volt. Gloria a háta mögött oldalba bökött és rám hunyorított.

— Vigyázzatok gyerekek, ti lesztek a tanuk — súgta Socks, amikor beléptünk az irodába. Az iroda valamikor folyosó lehetett és nagyon keskeny és szűk volt. Láttam, mióta ott jártunk Gloriával, hogy a versenyre jelentkezzünk, nem változott benne semmi. Legföljebb a két meztelen nő képe volt új, amiket Socks szögezett a falra. Higbyné meg Witcherné rögtön észrevették és vésztjósloán néztek egymásra.

— Üljenek le hölgyeim — mondta Socks.
— Miről is van hát szó?

— Az Anyák Jóerkölcséért Küzdő Szövetség súlyosan elítéli ezt a versenyt — kezdte Higbyné. — Úgy döntöttünk, hogy aljas, züllesztő és hatása káros a közösségre. Elhatároztuk, hogy abba kell hagyni...

— Mit kell? — kérdezte Socks.

— Abbahagyni. Még pedig rögtön. Ha nem engedelmeskedik, a városi tanácshoz megyünk. Amint mondtam, a verseny aljas és züllesztő...

— Hölgyeim, önök nem ismerik a dolgot

— felelte Socks. — Ez a verseny senkit sem zülleszt. A gyerekeink határozottan kedvelik. Mind meghízott, mióta megkezdődött.

— Egy nő is résztvesz a versenyben, aki nemsokára anya lesz — válaszolta Higbyné.

— Valami Ruby Bates. Gonosztett egész nap fel-alá járatni olyan nőket, akik gyermeket készül világrahozni. Azonkívül megbotráncoztatja az embereket, hogy ebben az állapotban félig öltözetlenül mutatkozik. Az a véleményem, legalább annyi tisztesség lehetne benne, hogy kabátot húzzon.

— Nos hölgyeim, — szólalt meg Socks — én még erről az oldalról nem néztem a dolgot. Ruby olyannak látszik, aki tudja, mit tesz. Az alakját pedig nem nagyon gusztáltam. De értem az önök álláspontját. Zárjam hát ki a versenyből?

— Természetesen — válaszolta Higbyné. Witcherné helyeslően bólintott.

— Helyes hölgyeim, úgy lesz, ahogy akarják. Én nem vagyok nehéz fiú. Még a kórházi számlát is kifizetem... Köszönöm, hogy figyelmeztettek. Azonnal elintézem a dolgot...

— Még nem vegeztünk — vágott közbe Higbyné. — Valóban esküvőt akar ön rendezni a jövő héten a közönség előtt? Vagy csak hirdetési fogás, hogy becsalogassa a nézőtérre a kétes elemeket?

— Soha életemben nem csináltam link dolgot — felelte Socks. — Az esküvő valódi lesz. Nem csaphatom be a közönséget. Megkérdezhet akárkit, akivel dolgom van, hogy milyen fiú vagyok.

— Ismerjük az ön viselt dolgait — válaszolta Higbyné. — De még így is alig hihetem, hogy szentségtörést szándékozik támogatni.

— A gyerekek, akik összekelnek, nagyon szeretik egymást — szólt közbe Rocky.

— Nem tűrünk el ilyen kihívást — felelte Higbyné. — Követeljük, hogy azonnal vessenek véget a versenynek.

— Mi lesz velünk, ha megteszi? — kérdezte Gloria. — Mind az utcára kerülünk.

— Ne próbálja mentegetni a dolgot, lányom — torkolta le Higbyné. — Ez a verseny bűnös dolog. Idevonzza a rossz elemeket. Az egyik résztvevő, az a chicagói olasz, szökött fegyenc volt.

— Hölgyeim, nem hinném, hogy ezért is engem vonnak felelősségre — szólt közbe Socks.

— De igen. Azért vagyunk itt, mert kötelességünk, hogy megóvjuk városunkat az ilyesmitől.

— Megengedik, hogy kimenjek a helyettesemmel. Megbeszélem vele a dolgot, talán kisütünk valamit — mondta Socks.

— Csak tessék — felelte Higbyné.

Socks intett Rockynak és kimentek.

— Van a hölgyeknek gyerekük? — kérdezte Gloria, amikor az ajtó becsukódott.

— Felnőtt lányaink vannak — felelte Higbyné.

— Tudja, merre járnak ma este és mit csinálnak?

Egyik sem válaszolt.

— Én talán tudom — válaszolt Gloria. — Míg önök, két nemes lélek, olyan emberekre vigyáznak, akiket nem is ismernek, mert ez állítólag kötelességük, lehet, hogy leányaik valami pasi lakásán isszák le magukat.

Higbyné és Witcherné egyszerre hördült föl.

— Mert rendesen ez a sorsa az erénycsöszök lányainak — tette hozzá Gloria. — Előbb vagy utóbb mindet leveszik a lábáról, mert nem tudják, hogy kell védekezni az ilyesmi ellen. Mert maguk elkergetik őket hazulról az istenverte prédikációjukkal az erkölcsről, az illemről, meg a szüzességről. Mert más dolgába ütik az orrukat, ahelyett, hogy őket tanítanák az életre.

— Hát ez ... — mondta vörös képpel Higbyné.

— Én ... — nyögte Witcherné.

— Gloria — szóltam rá.

— Itt az ideje, hogy valaki megmondja a magukfajtáknak a véleményét — beszélt tovább Gloria és hátát az ajtónak vetette, hogy amazok ki ne tudjanak menni. — És én leszek az a kislány, aki megteszi. Maguk azok a szukák, akik a budoárjukban titokban disznó könyveket olvasnak, piszkos dolgokat beszélnek, aztán fogják magukat és elrontják más ember örömét.

— Menjen onnét az ajtóból, maga szemtelen és engedjen ki bennünket — rikácsolt Higbyné. — Visszautasítom ezt a hangot.

Tisztas asszony vagyok, tanító a vasárnapi iskolában.

— Míg be nem fejeztem, el nem mozdulok innét — válaszolta Gloria.

— Gloria !

— A maguk erkölcsvédő-szövetségeik, meg női klubjaik — folytatta rám se hederítve — tele vannak izgága, vén dögökkel, akiknek húsz év óta semmi élvezetük sincs. Miért nem néznek szét, miért nem keresnek maguknak valakit? Ez maguknak a bajuk...

Higbyné Gloria elé lépett, mintha meg akarná ütni.

— Rajta, húzzon csak rám — mondta Gloria, de nem mozdult. — Üssön meg ! Ha hozzám nyúl, fejbevágom !

— Piszkos... ringyó ! — kiáltotta düh-től remegve Higbyné.

Az ajtó kinyílt és Gloria előretántorodott. Socks, meg Rocky jött be.

— Ez a... ez a... — fuldoklott Higbyné, Gloriára mutatva.

— Ne dadogjon, köpje csak ki — szólt rá az. — Ismeri a szót. Ringyó. R-i-n...

— Csöndesedj ! — szólt rá Socks. — Höl-

gyeim, elhatároztuk a helyettesemmel, hogy elfogadunk minden olyan javaslatot . . .

— A mi javaslatunk, hogy azonnal hagyja abba a versenyt — felelte Higbyné. — Különben holnap reggel a városi tanácshoz fordulunk.

Az ajtó felé indult. Witcherné utána.

— Lányom, magának a javítóintézetben lenne a helye! — szólt rá Gloriára.

— Már voltam ott — felelte. — A felügyelőnő éppen olyan hölgy volt, mint maga. Azonkívül lesbikus.

Higbyné felnyögött és Witchernével a nyomában kivonult.

Gloria becsapta mögöttük az ajtót, aztán leült egy székre és zokogni kezdett. Eltakarta kezével arcát, birkózott a sírással, de hiába. Kétrét görnyedt ültében és csak úgy rázta a zokogás. Egy percig nem hallatszott más a szobában, mint csukló sírása és az óceán hullámverése a nyitott ablakon keresztül.

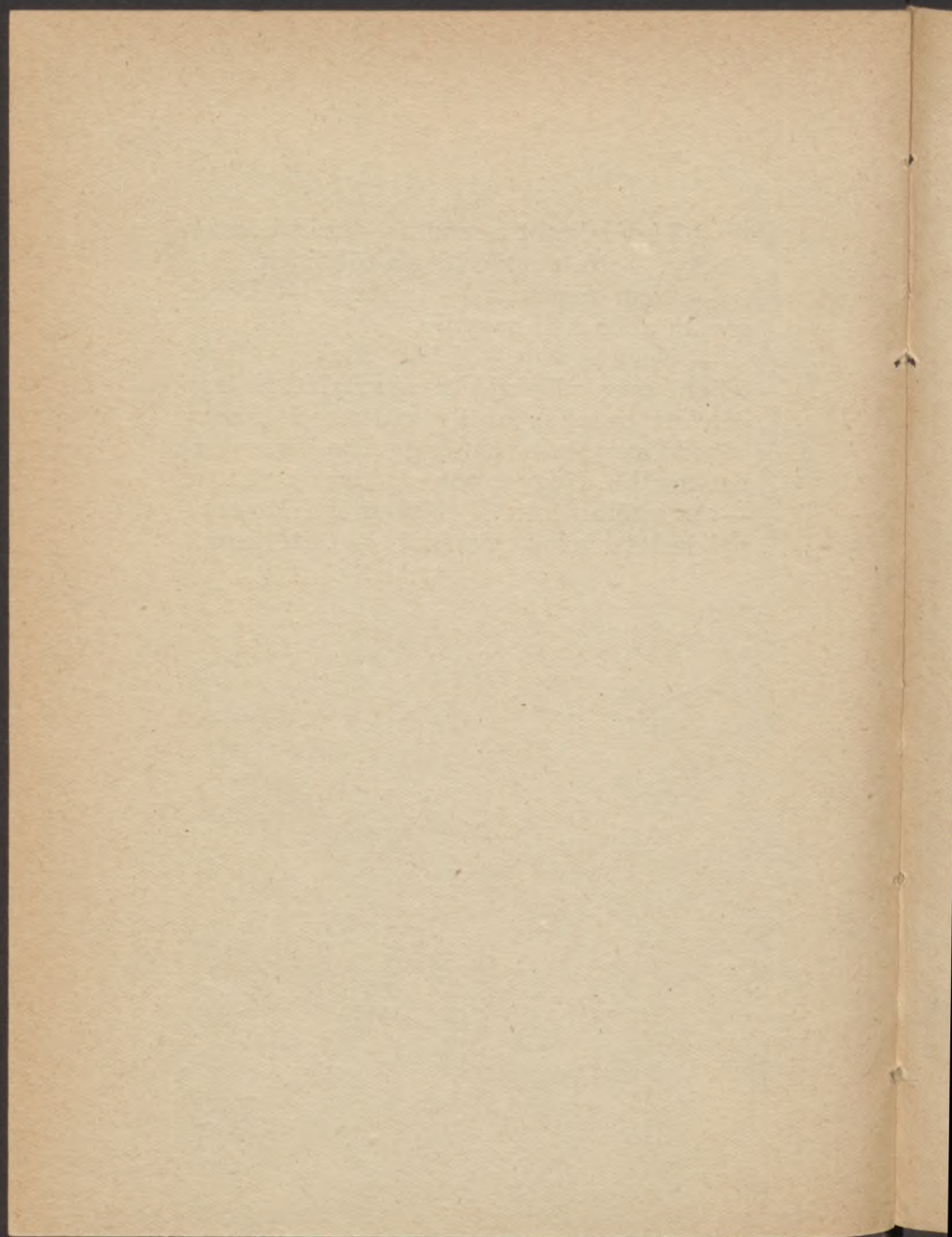
Akkor Socks odament hozzá és gyöngéden a fejére tette a kezét.

— Ne sírj no, gyerek — mondta.

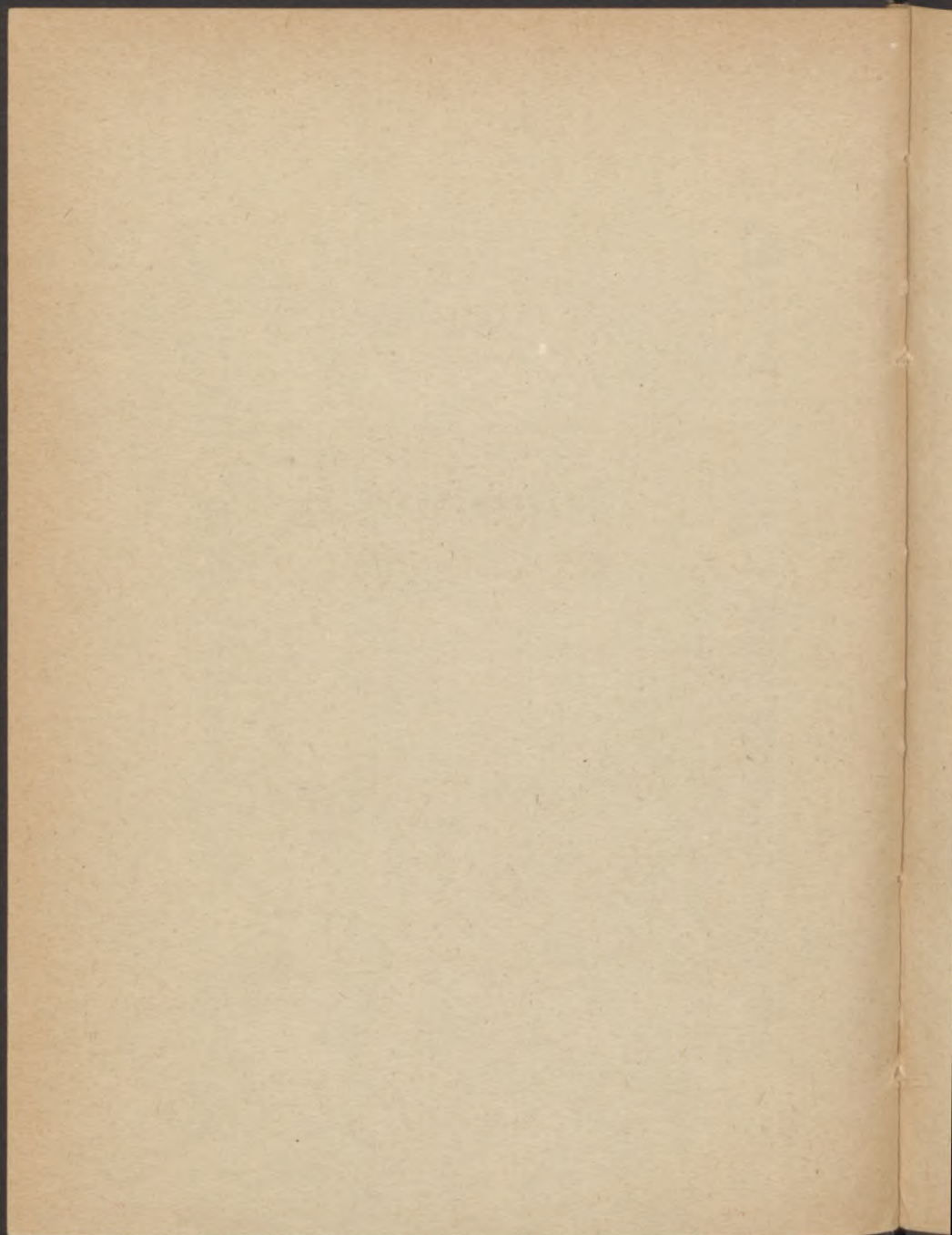
— Tégy lakatot a szádra — szólt hozzám Rocky. — Ne mondd meg a többinek.

— Nem mondom — ígértem. — Dehát igazán abba kell hagyni?

— Nem hiszem — felelte Socks. — Legfeljebb meg kell majd kenni valakit. Holnap délelőtt beszélek az ügyvédemmel. Rocky mondd meg Rubynak, hogy nem versenyezhet tovább. Hogy a nők sápítoznak miatta. — Az ajtóra nézett. — Nekem is a kaptafánál kellett volna maradni — tette hozzá.

kivégeztesse

XI.

ELTELT ÓRÁK SZÁMA... 855
Megmaradt párok száma... 21

DÜHÖNG A HÁBORÚ A MARATHONI
TÁNCVERSENY KÖRÜL.

AZ ANYÁK JÓERKÖLCSEÉRT KÜZDŐ
SZÖVETSÉG

*tömeggyűlés összehívásával fenyegetődzik, ha
a városi tanács nem szünteti meg a versenyt.*

A HADAKOZÁS HARMADIK NAPJA.

Az Anyák Jóerkölcséért Küzdő Szövetség ma is folytatja harcát a marathoni táncverseny ellen és azzal fenyegetődzik, hogy határozatával egyenest a polgársághoz fordul, ha a városi tanács nem vet véget a versenynek. A mérkőzés harminchat napja folyik az egyik tengerparti szórakozóhelyen.

Mrs. J. Franklin Higby és Mrs. William Witcher a Jóerkölcsért Küzdők elnöke és alelnöke ma ismét megjelent a városi tanács előtt és tiltakozott az ellen, hogy a táncverseny még mindig folyik. Azt a választ kapták, a városi főügyész behatóan tanulmányozza az ügyet, hogy milyen törvényes lépéseket lehetne tenni.

— »Nem foghatunk semmibe, míg nem tudjuk, hogyan intézkedik a törvény — mondta Michael Bailey, a tanács elnöke. — Mindaddig nem találtunk olyan rendeletet, melyet erre az ügyre lehetne alkalmazni, de a főügyész tanulmányozza a törvénytárakat.«

— »Haboznék a városi tanács akkor is, ha járvány fenyegetné városunkat? — kérdezte mrs. Higby. — Biztosan nem. Ha nincs törvény, amit az esetre alkalmazni lehet, hozzá-

nak. A marathoni táncverseny is járvány, aljas és züllesztő. Ezenkívül a csarnokban bár van, ahol gengszterek, zsarolók és ismert bűnözők találkoznak . . . A légkör semmiesetre sem való ifjúságunknak . . .»

Visszaadtam Laydennének az újságot.

— Mr. Donald azt mondta nekünk, hogy ügyvédje véleménye szerint a város nem tehet ellenünk semmit.

— Ez nem sokat jelent — felelte Laydenné. — Azok a nők abba akarják hagyni a versenyt és törvényt ide vagy oda, meg is teszik.

— Nem értem pedig, kinek van kára belőle — mondtam. — De a bárral igaz a dolog. Én is láttam egy csomó link fiút a Pálmakertben. Meddig tart, míg bezárhatják a versenyt?

— Nem tudom. De biztos, hogy megteszik. Mihez fog akkor?

— Először is kifekszem a napra — feleltem. — Azelőtt utáltam a napot és szerettem az esőt, de most már fordítva van. Itt alig lát napot az ember.

— Hát aztán?

— Még nem gondolkodtam rajta — válaszoltam.

— Értem . . . — mondta Laydenné. — Hol van Gloria?

— Most öltözik át a versenyhez. Egy perc múlva itt lesz.

— Kezdi elhagyni az ereje, úgy-e? Az orvos azt mondja, naponta többször is meg kell, hogy nézze a szívét.

— Ez semmi — feleltem. — Mindenkit megvizsgál. Gloria egészen jól van.

Gloria nem volt jól és én ezt tudtam. A derby mindannyiunknak sok gondot okozott. Fogalmunk sem volt róla, hogyan úsztuk meg az utolsó két estét. Gloria rettenetesen kimerült, legalább tucatszor állt ki a két versenyen. De bár a doktor hatszor-hétszer vizsgálta naponta a szívét, nem gondoltam mindjárt a legrosszabbra. Sejtettem, hogy az ő baját nem lehet sztetoszkoppal megállapítani.

— Hajoljon csak ide Róbert fiam — mondta Laydenné. Akkor szólított először a keresztnevemen, meg is lepődtem egy kicsit.

Rákönyököltem a korlátra, de közben ide-oda ringatóztam, hogy senki sem foghassa rám; megszegtem a szabályokat, mert nem mozgok. A csarnokban nagyon sok volt az ember.

— Ugy-e tudja, hogy jó barátja vagyok — folytatta Laydenné.

— Tudom asszonyom.

— Azt is, hogy én szereztem maguknak támogatót?

— Tudom.

— És bízik bennem, úgy-e

— Bízom asszonyom.

— Robert . . . Gloria nem magának való lány.

Nem válaszoltam. Kíváncsian vártam, mi következik. Sohasem értettem, miért érdeklődik irántunk olyan nagyon Laydenné, hacsak . . . De az nem lehetett az oka. Olyan öreg volt, hogy nagyanyámnak is beillett volna.

— Nem lesz belőle rendes nő soha — folytatta Laydenné. — Gonosz és tönkreteszi a maga életét is. És úgy-e ezt nem szeretné?

— Nem teszi tönkre — feleltem.

— Igérje meg nekem, hogy ha vége a versenynek, nem találkozik vele többet.

— Nem veszem feleségül és nem csinállok vele más effélét sem — mondtam. — Nem vagyok belé szerelmes sem. De különben rendes lány, csak néha elkeseredik.

— Nemcsak az a baja, — felelte Laydenné — hanem az, hogy gyűlöl mindent és mindenkit. Kegyetlen és veszedelmes teremtés.

— Nem is tudtam, hogy így vélekedik róla mrs. Layden.

— Öregasszony vagyok, nagyon öreg. Tudom mit beszélek. Majd ha a versenynek vége, Robert, — tette hozzá — nem vagyok olyan szegény, mint gondolja. Annak lát-szom, de nem vagyok az. Hanem gazdag, nagyon gazdag. Meg külön-c. Ha a versenynek vége...

— Hello — toppant elénk hirtelen Gloria.

— Hello — felelte Laydenné.

— Mi az? — felelte a lány. — Zavarok?

— Nem zavar-sz — válaszoltam.

Laydenné elővette az újságot és olvasni kezdett. Gloria meg én a dobogó felé sétáltunk.

— Mit mondott rólam? — kérdezte.

— Semmit. Arról beszéltünk, mi lesz, ha abba kell hagyni a versenyt.

— Meg másról is. Úgy becsukódtál, mint a kagyló, amikor hozzátok léptem.

— Képzeldől — mondtam.

— Hölgyeim és uraim, — jelentkezett Rocky — vagy ahogy az újságok elolvasása után mondhatnám, bűnös, élvező-társaim...

— Nagy nevetés támadt, a közönség megértette, mire céloz.

— Szóval, amint láthatják, — folytatta — a marathoni tánc-világverseny még folyik. És nem lesz vége, míg egyetlen versenyző marad: a győztes. Köszönöm, hogy megjelentek ma este és figyelmeztetem önöket, hogy holnap nem szabad hiányozniuk, mert nagy esküvő lesz. A hetvenegyes pár, Vee Lowell és Mary Hawley kél egybe szemünk láttára. A város egyik ismert papja fogja őket összeadni. Ha még nem váltottak jegyet, tegyék minél hamarább.

— Most pedig, mielőtt megkezdzenénk a derbyt, felhívom figyelmüket néhány jelenlévő hírességre. — Rocky a kezében lévő papírlapra nézett, majd így folytatta:

— Hölgyeim és uraim, örömmel jelentem, hogy tisztelt vendégeink körében van a jóképű filmsztár, Bill Boyd. Mr. Boyd, álljon fel.

Bill Boyd fölállt, meghajolt és a közönség tapsolni kezdett.

— A másik színpadi és filmhíresség Ken Murray. Mr. Murraynak előkelő vendégtársasága van. Nem jönne föl az emel ényre, hogy bemutassam őket?

A nézőtér lármásan tapsolni kezdett. Murray tétovázott, de aztán keresztül lépett a korláton és az emelvényhez ment.

— Jóestét, népek — kezdte. — Hát először is itt van a nagy szerepeket játszó fiatal színésznő, miss Anita Louise...

Anita Louise felállt.

— és June Clyde...

Miss Clyde szintén.

— meg Miss Sue Carol...

Sue Carol is.

— Tom Brown . . .

Az is követte a példát . . .

— valamint Thornton Freeland . . .

A tapsnak Freeland is engedelmeskedett.

— Több nincs, hölgyeim és uraim.

Murray kezét fogott Rockyval és visszament társaságához.

— Hölgyeim és uraim — folytatta Rocky — . . .

— Ott a híres rendező, Frank Borzage, de őt nem említette — mondtam Gloriának.

— Szólítsuk meg.

— Minek?

— Hát rendező vagy nem? Talán bejuttat valami filmhez.

— Egye fene a filmet — válaszolta Gloria. — Én meg akarok halni.

— Én megyek.

Átballagtam a pályán a páholyok elé. Nagyon rátarti képet vágtam, de legalább háromszor vissza akartam fordulni, annyira elhagyott az önbizalom.

— Erdemes lesz — mondogattam magamban. — A világ legjobb rendezői közül való. Egyszer talán belőlem is olyan híresség

válik, mint ő és akkor eszébe juttatom, hogy...

— Hello, mr. Borzage — mondtam.

— Jó estét fiam — válaszolt. — Te fogsz győzni ma este?

— Remélem... — Láttam a »Pál-utcai fiuk«-at. Nagyszerű volt.

— Örülök, hogy tetszett.

— Én is az akarok lenni, ami ön — folytattam. — Olyan rendező.

— Remélem, leszel.

— Hát akkor, jó éjszakát.

Visszamentem a dobogóhoz. — Frank Borzageval beszéltem — mondtam Kid Kammnak.

— Igazán?

— Híres rendező — magyaráztam.

— Nahát!

— Készen vannak a bírák, Rollo? — kérdezte Rocky. — Rajta, gyerekek.

Megindultunk a kezdővonal felé.

— Ma este nem szabad semmit kockáztatni — súgtam Gloriának. — Nem lehet számárkodni.

— Helyre, gyerekek — bömbölte a hang-

szóróba Rocky. — Trénerek és ápolók készüljenek. Hölgyeim és uraim, fogják be a fülüket, zenekar vigyázz!

A pisztolyt maga sütötte el.

Mindjárt nekirugaszkodtunk Gloriával és előretörtünk a második helyre, Jackie Miller és Kid Kamm mögé. Ők voltak az elsők, ahogy ezelőtt Batesék. Eszembe is jutott, vajjon mi van velük? Mintha nélkülük a derby nem lett volna igazi.

Az első kör végén Mack Aston és Bess Cartwright ugrott elénk. Olyan gyorsan kezdtem talpalni, mint azelőtt még soha. Tudtam, hogy kell. A gyöngék már mind kiestek. Ami pár megmaradt, nagyon fürge volt.

Hat vagy hét körön át megmaradtunk a harmadik helyen, de a közönség üvölteni kezdett, hogy mozogjunk gyorsabban.

Nem szívesen engedelmeskedtem, mert csak a fordulóban volt ajánlatos előretörni. De Gloria szépen kitartott, alig kellett ösztökélni. Amíg nem húzatta magát, nem féltem miatta.

A nyolcadik kör után nagyon melegem

lett. Lerántottam a szvettért és odahajítottam a trénernek. Már majd minden lány levetette a kötött holmit. A közönség ordított.

— Nincs semmi baj, míg nem akarnak elébünk vágni — mondtam magamnak.

De már meg is történt. Pedro Ortega és Lillian Bacon elhúzott mellettünk. Be akartak jutni a belső pályára. Csak így lehetett valakit megelőzni; de ez nem volt olyan könnyű dolog, mint ahogy hangzik, mert legalább két lépés előnyt kellett szerezni, aztán a fordulóban hirtelen átvágni a belső kanyarba. Pedro is ezt akarta. A fordulóban összeütköztünk, de Gloria szerencsére megállt a lábán. Rántottam egyet rajta és így nem vesztettük el helyünket.

Hallottam, hogy liheg izgalmában a nézőtér, ami azt jelentette: valaki tántorogni kezdett. Egy pillanat múlva test huppan a padlón. Nem néztem körül, csak talpaltam tovább. Nem volt ez már nekem újság. Mikor egyenesbe értem, hátrapillantottam és láttam, hogy Mary Hawley, Vee Lowell párja esett el. Az ápolók, meg a trénerek

élesztgették, a doktor pedig sztetoszkópjával hallgatódzott rajta.

— Engedjétek belülrre a magános versenyzőt — kiáltotta Rocky.

Arrébb húzódtam, hogy Vee elhaladhasson mellettem. Minden kört kétszer kellett megtennie. Ahogy befordult a kanyarba, az ágyak felé nézett. Az arca csupa szorongás volt. Tudtam, nem fáj semmije és csak azért aggódik, mert fogalma sincs róla, mikor állhat lábra a párja.

De Mary a negyedik kör után föltápázkodott és ismét megfogódzott Vee övében.

Intettem az ápolónőnek, hogy adjon nedves törülközőt. A következő fordulóban a nyakamba hajította. Számba vettem a végét.

— Még négy perc — bömbölte Rocky.

Ez volt a legnehezebb verseny. Kid és Jackie szörnyű iramban vezetett. Tudtam, ha mi megtartjuk a helyünket, nincs baj. De arra mindig számítani kellett az embernek, hogy a párja kidül. Bizonyos idő múlva mindenki gépiesen mozgott, nem is tudta,

mit csinál. Haladhatott gyorsan, de a következő pillanatban talán hirtelen lemaradt. Én is féltem, hogy Gloria fölbukik, mert már húzatni kezdte magát.

— Tarts ki! — szóltam rá magamban és egy pillanatra lassítottam, hogy egy kicsit megkönnyebbüljön. De Pedro és Lillian is erre várt. A kanyarban elhúztak mellettünk és elvették a harmadik helyet. A többi mögöttünk lihegett. Észrevettem, hogy mind a sarkunkban van. Lépni is alig tudtunk.

Rántottam egyet a csípőmön. Ezzel adtam jelet Gloriának, hogy kapaszkodjék erősen az övbe. Engedelmeskedett és kezet váltott.

— Hála Istennek, — gondoltam — úgy látszik még tud magáról.

— Egy perc! — üvöltötte Rocky.

Beleadtam mindent. Kid és Jackie lassított, a másik két pár mögötte szintén. Gloria meg én köztük és a többiek közt voltunk. Rossz helyen. Azon imádkoztam, hogy mögöttünk senkinek se legyen ereje előretörni, mert féltem, hogy Gloriát a legkisebb lökés is földre teríti.

Minden erőmet megfeszítettem, hogy kicsit messzebb kerüljünk a többitől...

Amikor a gong az utolsó kör végét jelezte, megfordultam, hogy elkaphassam Gloriát. De nem ájult el. A karomba zuhant, csupa verejték volt és levegő után kapkodott.

— Kell az ápolónő? — kiáltott le a dobogóról Rocky.

— Nem. Mindjárt jobban lesz — feleltem. — Hadd pihenjen egy percet.

A lányokat majd mindet úgy kellett támogatni az öltözőbe, a férfiak pedig az emelvény köré gyűltek, hogy megtudják, ki esett ki.

A bírák átadták följegyzéseiket Rollo-nak és Rockynak, azok aztán összevetették.

— Hölgyeim és uraim — szólalt meg egy-két perc múlva Rocky — közlöm a mai, eddig legszenzációsabb derby eredményét. Első hely: a tizennyolcas pár, Kid Kamm és Jackie Miller. Második hely: Mack Aston és Bess Cartwright. Harmadik: Pedro Ortega és Lillian Bacon. Negyedik hely: Robert Syverten és Gloria Beattie. Ezek a győz-

tesek, most lássuk kik vesztettek. Utolsó pár, mely a marathoni táncversenyből kiesik a tizenegyes : Jere Flint és Vera Rosenfield.

— Bolond vagy ! — kiáltotta Jere Flint, hogy a csarnokban mindenki hallhatta. — Nem igaz ! — folytatta. Közelebb lépett a dobogóhoz.

— Nézd meg magad — felelte Rocky és odaadta neki a bíró jegyzeteit.

— Bár mi lettünk volna — szólalt meg Gloria, aki fölemelte a fejét. — Miért nem vagyok én az utolsó?

— Pszt ! — szisszentem rá.

— Mit bánom én, mit firkáltak a bírák ! — kiabált Jere Flint — Hamis a följegyzés. Hogy zárhattak ki bennünket, mikor nem mi voltunk az utolsók? — mondta Rockynak.

— Számon tudod tartani versenyközben a köröket? — kérdezte Gravo. Le akarta szerelni Jeret. Biztos volt benne, hogy ez lehetetlen.

— Persze, hogy nem — válaszolta Jere.

— De egyikünk sem állt ki, viszont Mary

igen. Vee és Mary előtt indultunk és előttük végeztünk.

— Mit szól ehhez uram? — kérdezte Rocky a férfitől, aki előtte állt. — Ön számolta a tizenegyes pár fordulót.

— Téved, pajtás — szólalt meg az ember. — Gondosan jegyeztem a fordulókat, egész idő alatt...

— Sajnálalak fiacskám, nem volt szerencséd, — mondta Socks Donald, aki éppen akkor furakodott át a bírák közt.

— Nem szerencséről van itt szó, hanem arról, hogy disznó csalás történt — felelte Jere. — Ha Vee meg Mary kiesik, nincs holnap esküvő.

— Nono — mondta Socks. — Erigy be szépen az öltözőbe.

— *Oké* — válaszolt Jere és odalépett a férfihez, aki Vera meg az ő köreit jegyezte.

— Mit kapsz ezért Sockstól? — támadt rá.

— Nem tudom, mit beszélsz?

Jere karja előreleendült és öklével az ember szájába vágott. Az elterült a földön.

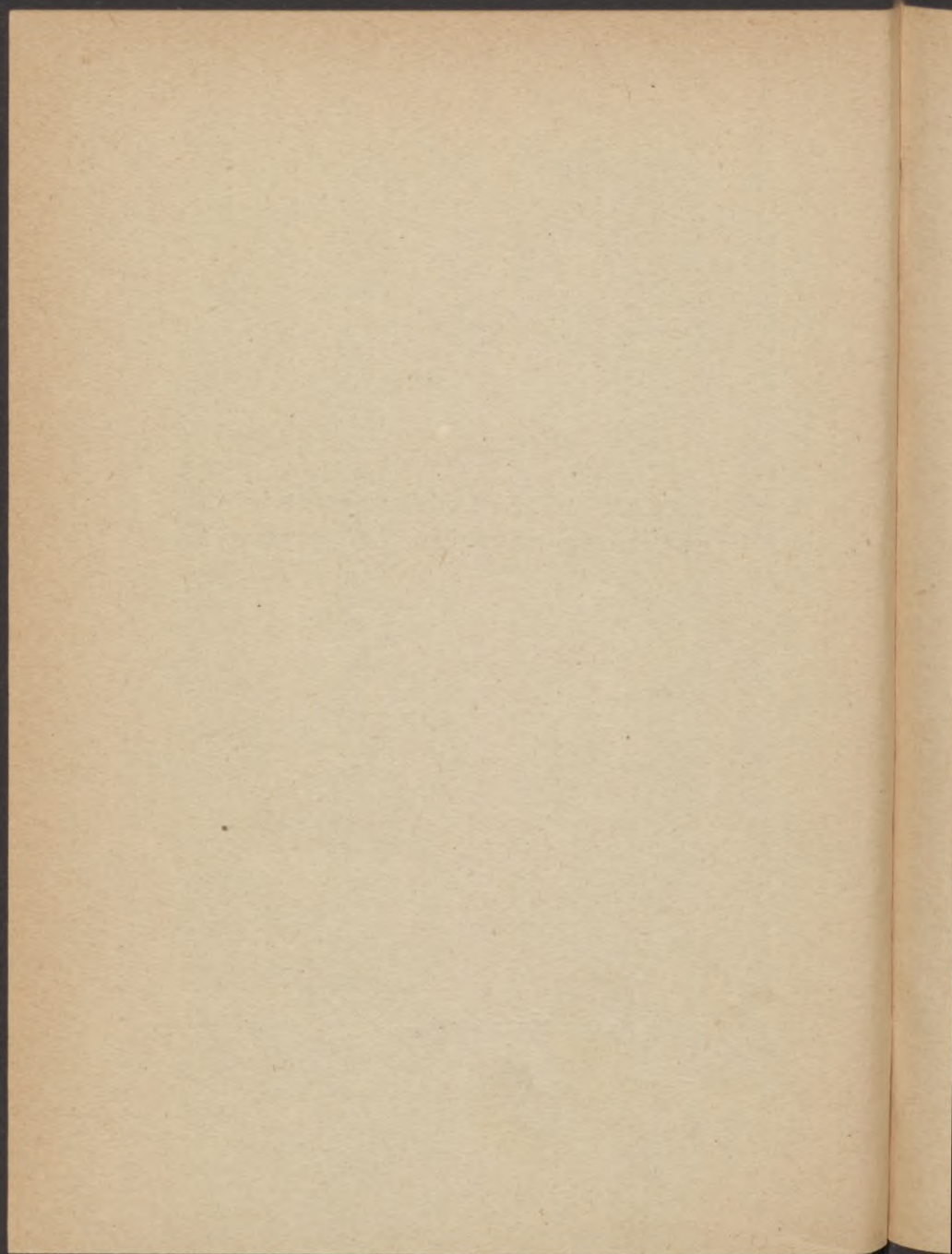
Socks odaugrott, elrántotta Jeret és rávicsorgott.

— Ha kihúzod a bőrbotot, megéitetem veled — mondta nyugodtan Jere. Azzal sarkonfordult és megindult az öltöző felé.

A nézők fölugráltak. Kiáltozni kezdtek és a nyakukat nyujtogatták, hogy lássák, mi történt.

— Gyerünk, öltözzünk át — mondtam Gloriának.

az Úr 1935-ik esztendeje
szeptember havának 19-ik napján

XII.

ELTELT ÓRÁK SZÁMA... 879
Megmaradt párok száma... 20

Gloria egész nap szörnyen keserű volt.
Százszor is megkérdeztem, mi bántja.

— Semmi — felelte.

(Most már tudom, milyen buta voltam. Sejthettem volna, min jár az esze. Ahogy visszagondolok arra az utolsó éjszakára, nem értem, miért voltam olyan ostoba. Azokban a napokban sok mindent hülyén csináltam... Az elnök ott ül fönn, beszél hozzám, néz a szemüvegén keresztül, de minden szava úgy megy át rajtam, mint tekintete a pápaszemén. Ahogy a lencse nem fogja föl a nézését, úgy nem hallja az eszem, meg a fülem a beszédet. Csak a testem figyel, a kezem, a fülem, a lábam, meg a derekam. A fülem, meg az eszem az újságárus

gyereket hallja, aki Sándor királyról kiabál valamit, meg a villamosok csörömpölését. Hallom az autókat is, a forgalmi lámpa csengetését, az emberek lélegzését, csoszogását, mögöttem ; hallom ahogy megreccsen a pad, a halk loccsanást, amint valaki belekőp a köpöcsészébe. De az elnököt csak a testem hallja. Ha egyszer valakinek maguk közül is azt mondja egy bíró amit nekem, megértik, mire gondolok.)

Pedig azon a napon nem volt oka Gloriának, hogy elkecseregjen. A közönség egész nap jött-ment, dél óta megtelt a csarnok és estére, az esküvő előtt alig volt néhány üres hely ; még azokat is lefoglalták előre.

A csarnokot zászlókkal díszítették fel; anynyi volt a fehér, kék meg a vörös, hogy az ember várta, mikor pukkannak a rakéták és mikor zendít rá a rezesbanda a nemzeti indulóra.

Izgalmasan telt az egész nap: munkások dolgoztak a dekoráción, próbáltuk az esküvőt. Hírek keringtek, hogy a Jóerkölcsért Küzdő Szövetség felgyújtja az épületet és a Jonathan-sör két új öltözet ruhát küldött nekünk.

Szóval Gloriának nem volt oka, hogy keseregjen, de ő még jobban elhagyta magát, mint máskor.

— Fiam — szólt rám egy férfi a páholy-sorból. Még sohasem láttam. Intett, hogy menjek közelebb.

— Nem ülsz ott soká — gondoltam. — Az a páholy Laydennée. Ha megérkezik, ki kell, hogy kotródj onnan.

— Maga a huszonkettes? — kérdezte.

— Én vagyok.

— Hol a párja?

— Amott — mutattam a dobogó felé, amely mellett Gloria állott néhány lánnyal.

— Hívja csak ide — mondta az ismeretlen úr. — Beszélni akarok vele.

— Jó — feleltem és odamentem Gloriához. — Mi ez? — kérdeztem magamban.

— Eg férfi szeretne megismerkedni veled — szólítottam meg Gloriát.

— Nem vagyok rá kíváncsi — felelte.

— Nem olyan jött-ment. Jó a ruhája. Látszik rajta, hogy valaki.

— Bánom is én.

— Talán producer, — mondtam. — Lehet, hogy sikerül vele valami. Itt az alkalom számodra.

— Fene az alkalmat.

— Gyere — kérleltem. — Vár.

Nagynehezen jött is. — Tetves dolog ez a film — mondta. — Azokkal kell szóba állni az embernek, akikkel nem akar, megkedveskedni, hogy a belét is kiútálja. Örülök, hogy végeztem vele.

— Még csak most kezdődik igazában — feleltem, hogy egy kicsit jobb kedvű legyen.

(Akkor ügyet sem vettem erre a megjegyzésre, de most már tudom, milyen jelentőségteljes volt.)

— Itt vagyunk — léptem a férfi elé.

— Úgy-e nem tudja, ki vagyok? — kérdezte az.

— Nem én.

— Maxwell a nevem — felelte. — Én vagyok a Jonathan-sör reklámfőnöke.

— Nagyon örülök, mister Maxwell — mondtam és keztenyujtottam neki. — Ez a lány meg a partnernőm. Gloria Beattie. Köszönöm, hogy támogatott bennünket.

— Ne nekem köszönje, hanem mrs. Laydennek, — válaszolta Maxwell. — Ő figyelmeztetett engem magukra. Megkapták már a csomagokat?

— Meg — feleltem. — És éppen idejében érkeztek. Nagyon kellett már a ruha. A marathoni táncversenyen csak úgy ég az emberről a holmi. Volt már itt aze-lőtt is?

— Nem én. El sem jöttem volna, ha mrs. Layden nem ragaszkodik hozzá. Ő beszélt a derbykről is. Lesz ma este?

— Olyan kicsi dolog, mint egy esküvő, nem akadály — feleltem. — A ceremonia után mindjárt kezdődik is.

— Viszlát — köszönt Gloria és arrébb sétált.

— Olyasmit mondtam talán, amit nem kellett volna? — kérdezte Maxwell.

— Nem csak dolga van, a rendező akar mondani neki egyet és mást. Nemsokára kezdődik az esküvő.

Maxwell elkomorodott. Láttam rajta, tudja, hazudom, hogy Gloria illet'en viselkedését mentsem. Utána nézett, aztán rám tekintett.

— Van remény, hogy megnyeri ma este a derbyt?

— Van — feleltem.

— Persze nem az a fontos, hogy nyerjen az ember. Inkább, hogy ne legyen az utolsó, mert akkor kiesik a versenyből.

— Mit gondol, ha a Jonathan-sör huszonöt dollárt tűz ki a győztesnek, megtudná kaparíntani?

— Annyi biztos, hogy igyekszünk majd, amennyire csak tölünk telik.

— Akkor jó. — mondta Maxwell. Tetőtől talpig végigmért. — Mrs. Layden azt mondja, szeretne bejutni valamelyik filmgyárba.

— Így is van. De nem színésznek. Rendező akarok lenni.

— Nem dolgoznék inkább a sörszakmában?

— Hát nem nagyon . . .

— Rendezett már filmet?

— Még nem, de azért nem félnék tőle. Tudom, hogy sikerülne. Persze, nem olyan nagy filmet csinálnék, mint Boleslawsky, vagy Mamoulian szokott.

— Hát milyet?

— Rövid, két-három felvonásost. Például, hogyan tölti hétköznapiját az olyan ember, aki harminc dollárt keres hetenként.

és ebből nevel gyereket, ebből fizeti a rádiót, a háztelket. Az a pasi, akinek állandóan a nyakára járnak a részletesek. Persze, valami új dolog lenne és megpróbálnám, hogy lehet a felvevőgép szemével nézni.

— Értem — felelte.

— Nem akarom untatni — folytattam, — de olyan ritkán hallgat meg valaki, hogy sohasem tudom, mikor kell abbahagyni.

— Nem úntat. Sőt, hogy megmondjam az igazat, nagyon érdekel, amit mond — felelte Maxwell. — De talán magam is többet mondtam, mint . . .

— Jóestét — szólalt meg Laydenné, aki éppen belépett a páholyba.

Mr. Maxwell fölállt.

— Ez az én helyem, John — folytatta Laydenné. — Ma a üljön át amoda.

Maxwell elnevette magát és egy másik széket húzott a korláthoz.

— Milyen jól fest ma, fiam — mondta nekem Laydenné.

— Most van rajtam először életemben szmóking — feleltem és éreztem, hogy elvörösödöm. — Mr. Donald szmókingokat

kölcsönzött a fiúknak és estélyi ruhát a lányoknak. Nemsokára fölvonulunk.

— Mi a véleménye róla, John? — kérdezte Maxwelltől Laydenné.

— Rendes fiú — felelte az.

— John véleményében teljesen megbízom — fordult felém Laydenné.

Kezdem érteni, miért kérdezett tőlem Maxwell annyi mindent.

— Ide, gyerekek — szólalt meg Rocky hangja a hangszóróban. — Hölgyeim és uraim, mindjárt kezdődik a nász-szertartás. A fiatal pár a két hetvenegyes versenyző. Vee Lowell és Mary Hawley. Ne felejtsek el azonban, hogy a műsor nem ér véget az esküvővel. Ez tulajdonképpen csak kezdet. Mert a derby még utána következik.

Kissé kihajolt az emelvényről, mert Socks Donald súgott neki valamit.

— Hölgyeim és uraim — folytatta kis idő múlva — nagy örömömre szolgál, hogy bemutathatom az esketést végző papot, kit bizonyára mind ismernek. Ime, Oscar Gilder tiszteletes úr. Nem jönne föl, mr. Gilder?

A tiszteletes kilépett a pályára és megindult a dobogó felé. A közönség tapsolt. — Menjetek a helyetekre, — szólt oda nekünk Socks.

Fölsorakoztunk, ahogy már az előbb mondták, a lányok az emelvény egyik oldalán, a fiúk a másikon. — Mielőtt a felvonulás megkezdődik, — kezdte ismét Rocky — köszönetet szeretnék mondani azoknak, akiknek részük van a szertartás ünnepélyességének emelésében. — Papírlapra nézett, melyet a kezében tartott. — A menyasszony esküvői ruhája mr. Samuelsnek, a Bon-Ton szalón tulajdonosának ajándéka. Kérem mr. Samuels, álljon föl.

Samuels föllállt és hajlongva köszönte meg a tapsot.

— A cipőt pedig a Fő-utcai Cipőüzlettől kapta. Itt van mr. Davis? Álljon föl, legyen szíves.

Davis föltápászkodott.

— A harisnya és a selyem... hogyis hívjákcsak a »Polly Drágám« női divatáruház ajándéka. Itt van ön, mr. Lightfoot?

Lightfoot fölbukkant a tömeg közt, a hallgatóság pedig ordítozni kezdett.

— ...haját a Pompadour kozmetikai szalon hullámosította. Smith kisasszony jelen van?

Jelen volt és fölállt.

— ...a vőlegényt pedig a Tower-féle ruházati üzem öltöztette fel tetőtől-talpig. Mr. Tower? ...

Tower fölemelkedett.

— A csarnok virágdíszítését, a lányok csokrait, a Szikamorfa-Kertészeti szállította. Mr. Dupré?

Dupré hajlongani kezdett.

— Most pedig hölgyeim és uraim, Oscar Gilder tiszteletes úr felé fordítom a mikrofont és ő megkezdí a szertartást.

A mikrofon-állványt Rollo kezébe nyomta aki azt a padlóra állította a dobogó elé. Gilder tiszteletes pedig odalépett, intett a zenekarnak, az meg rákezdet a nászindulóra. A menet elindult. Az egyik oldalon a fiúk, a másik oldalon a lányok a csarnok vége felé, aztán vissza, a pap elébe. Akkor láttam a lányokat rendes ruhában ; nem volt

rajtuk sem a hosszú flanell-nadrág, sem pedig a verseny-öltözék.

Délután kétszer is próbáltuk a felvonulást, ügyelve arra, hogy lassan, ünnepélyesen lépkdjünk. Amikor a menyasszony és vőlegény előbukkant a dobogó mögül, a közönség tapsolni és éljenezni kezdett.

Laydenné, ahogy a páholy előtt elmentem, odabólintott nekem.

Mi megálltunk a dobogó előtt. De Vee, Mary, Kid Kamm meg Jackie Miller, a vőfély és nyoszolyólány a pap elé vonultak. Az intett a zenekarnak, hogy hallgasson el, aztán belekezdett a szertartásba.

En egész idő alatt Gloriát néztem. Még nem volt rá alkalmam, hogy megmondjam neki, milyen illetlenülül viselkedett mr. Maxwellel. El akartam már kapni a tekintetét, hogy értésére adjam, beszélek majd a fejével.

— Most pedig házastársaknak nyilvánítalak benneteket — mondta Gilder tiszteletes.

Leszegte a fejét és imádkozni kezdett:

(Az Úr igazgat engem és semminek híjával nem leszek. A legelés helyére fektetett engem, a megújulás víze mellett nevelt engem. A lelkemet megtérítette, az igazság ösvényén hordozott engem az ő nevéért.

Mert ha a halál árnyéka közepette járok is, nem félek gonosztól; mivel te velem vagy. A te vessződ és botod, azok vigasztaltak engem.

Asztalt terítettek nekem azok ellen, akik engem szorongattak, megkentek olajjal fejemet és az én poharam kicsordul.

Es a te irgalmasságod követ engem életem teljes napjaiban; hogy az Úr házában lakjam sok ideig.)

Mikor a pap elhallgatott Vee félénken megcsókolta Mary arcát, mi pedig körülvettük őket. A csarnokban feldübörgött a taps.

— Egy pillanat még, csak egy pillanat!
— kiáltotta a mikrofonba Rocky. — Hölgyeim és uraim...

A lárma elhallgatott és abban a pillanatban a csarnok másik végén a Pálmakertben üvegcserép csörömpölt.

— Ne!... — kiáltott egy férfihang. A kiáltást öt lövés követte, olyan gyorsan, hogy szinte egynek hangzott.

A közönség fölmorajlott.

— Maradjon mindenki a helyén, maradjanak a helyükön! — üvöltötte Rocky.

A fiúk és lányok rohanni kezdtek a Pálmakert felé, hogy lássák, mi történt. Én is hozzájuk csatlakoztam. Socks Donald mellett rohant el, keze nadrágzsebében motozott. Beugrottam a korláton keresztül egy üres páholyba és a padsorokon keresztül követtem Socks Donaldot a Pálmakert felé.

Sok ember állt már ott, csomóba verődve; a földre néztek és izgatottan magyaráztak valamit egymásnak. Socks keresztülfordult a tömegben, én meg utána.

A padlón holtan feküdt egy férfi.

— Ki tette? — kérdezte Socks.

— Az a pasi amott — mondta valaki.

Socks arrébb nyomakodott, a háta mögött én is. Amikor észrevettem, hogy Gloria is melletttem van, elcsodálkoztam.

Az ember, aki a másikat agyonlőtte, a bár mellett állott és az asztalra könyökölt.

Arcáról patakokban ömlött a vér. Socks hozzálépett.

— Ő kezdte, Socks — mondta a férfi. — Le akart ütni egy sörösüveggel...

— Piszok disznó vagy, Monk — felelte Socks és arcába vágott a bőrbottal.

Monk nekitántorodott a bárasztalnak, de nem esett el. Socks pedig ütötte-verte, csak úgy fröcskölt szanaszét a vére. Addig verte, amíg el nem terült a padlón.

— Hé Socks — szólalt meg egy férfi.

Vagy harminc lábbal arrébb másik csoport állt, azok is a földre néztek. Odafurakodtunk és...

— Verje meg az Isten! — szitkozódott Socks.

Laydenné feküdt ott, homlokán egyetlen seb.. Mellette John Maxwell térdelt és a fejét tartotta...

Aztán gyöngéden a padlóra eresztette a mozdulatlan testet és fölállt. A feje oldalt hanyatlott, a kevés vér, ami a szem sarkában meggyülemlett, a földre loccsant.

John Maxwell meglátott bennünket.

— Azért került erre, hogy bírónak jelent-

kezzék — mondta. — Az egyik eltévedt golyó meg eltalálta.

— Bár csak én lettem volna — suttogta Gloria.

— Verje meg az Isten! — mormogta Socks Donald.

*

Mindnyájan összegyűltünk a női öltözőben. A csarnokban már alig volt ember, legfeljebb a rendőrök, meg néhány újságíró.

— Azt hiszem tudjátok gyerekek, miért hívattalak benneteket ide — kezdte Socks.

— És gondolom, sejtitek, mit akarok mondani. Nincs értelme, hogy akárki is dühöngjön azért, ami történt . . . Sajnos, az ilyesmi megesik. Keserves nektek is, nekem is. Hiszen olyan jól indult a verseny.

— Megbeszéltük Rockyval a dolgot és elhatároztuk, hogy az ezerdolláros díjat felosztjuk köztetek. Magam is hozzáteszek egy ezrest és így mindenkire jut ötven dollár. Azt hiszem, ez tisztességes.

— Tisztességes — feleltük.

Horace Mc Coy: Mint a lovakat . . .

— Hát nem lehet folytatni? — kérdezte Kid Kamm.

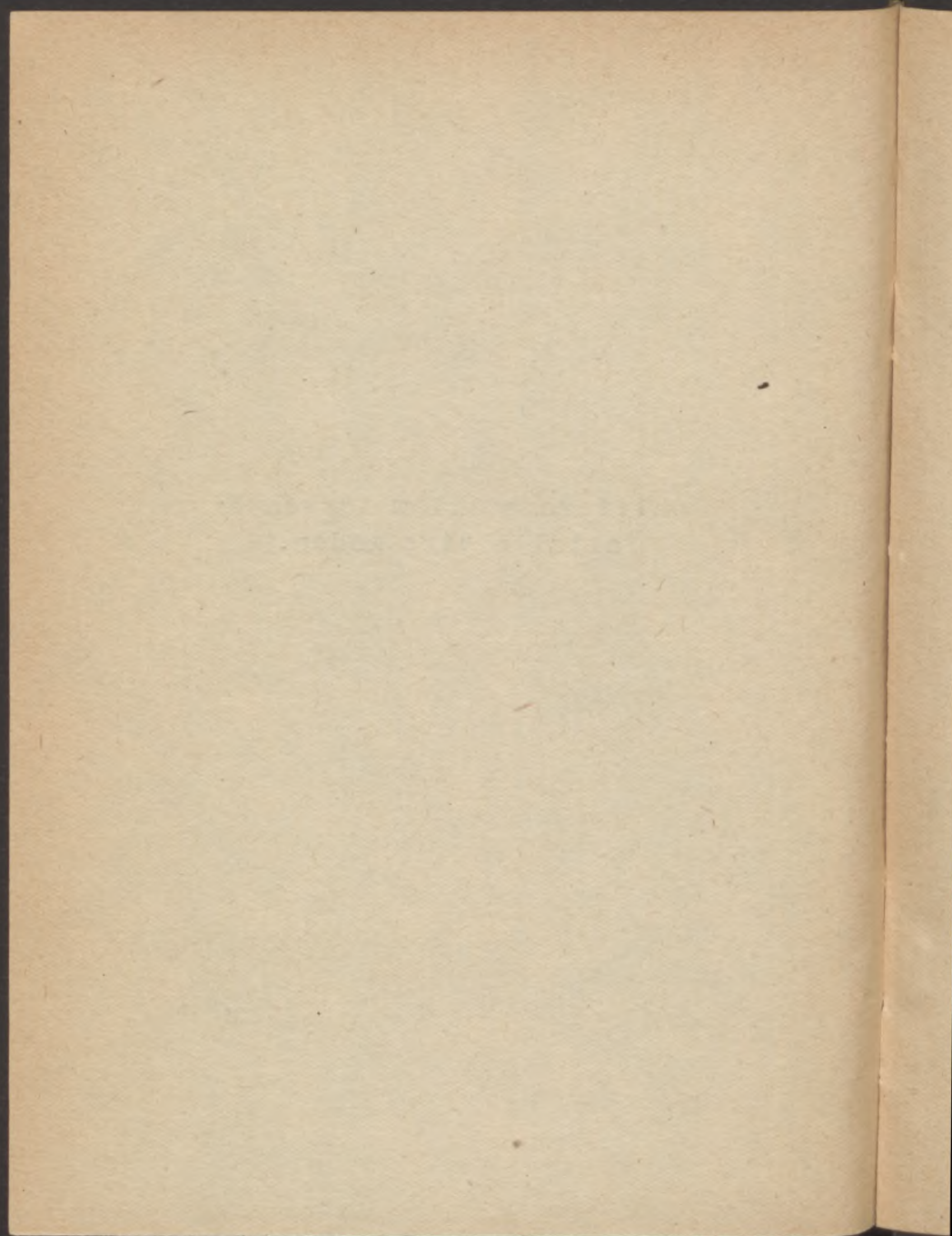
— Szó sem lehet róla — felelte fejét rázva Socks. — Különösen, hogy ezek a nők az erkölcsvédő szövetségből úgy kirúgnak ránk.

— Gyerekek — mondta Rocky, — jó muri volt és szívesen dolgoztam veletek. Egyszer majd talán rendezünk még marathoni táncversenyt.

— Mikor kapjuk meg a dohányt? — kérdezte Vee Lowell.

— Holnap délelőtt. Ha valaki itt akar maradni éjszakára, megteheti. De ha menni szeretnétek, senki sem tartóztat. Holnap tíz után itt a dohány. Most pedig viszlát, mennem kell a rendőrségre ...

California állam törvényei
által előírt módon.

XIII.

Keresztülvágtunk Gloriával a pályán. Cipőm sarka úgy kopogott, hogy azt hittem, valaki jön utánunk. Rocky az ajtóban állt egy rendőrrel.

— Hová mentek gyerekek? — kérdezte.

— Kicsit a levegőre — felelte Gloria.

— Visszajöttök?

— Vissza — válaszoltam. — Csak levegőt akarunk szívni. Régen nem voltunk már odakint . . .

— Ne maradjatok sokáig — mondta Rocky. Gloriára nézett és jelentősegteljesen megnyalta a szájaszélét.

— Dögölj meg — morogta Gloria és kilépett az ajtón.

Hajnali kettőre járt. A levegő nyirkos volt, de tiszta. És olyan nehéz, hogy szinte harapni kellett a tüdőnek.

— Örölsz, mi? — mondtam a tudósnak.
Megfordultam és végignéztem a házon.

— Itt voltunk mostanáig — szóltam.

— Már tudom, mit érezhetett Jónás, amikor előkerült a cethal gyomrából.

— Gyere — hívott Gloria.

Megkerültük az épületet és kimentünk a deszkapallóra. Az jó mélyen benyult az óceán fölé és úgy, ahogy a víz hullámozott, emelkedett és süllyedt, recsegett és csikorogott.

— Érdekes, hogy a hullámok nem sodorják el a pallót — mondtam.

— Egész hülye vagy a hullámokkal — felelte Gloria.

— Nem én — válaszoltam.

— Másról se beszélsz egy hónapja.

— Jó, jó. Maradj csöndben egy pillanatra, majd meglátod, mire gondolok.

— Érzem, ha nem is állok csöndesen. De miért vagy vele annyira oda? Millió éve ilyen a tenger.

— Ne gondold, hogy imádom az óceánt. Nem bánom, ha sohase látom többé. Elég volt belőle egy életre.

Leültünk egy padra, amely nedves volt a tájtéktól. A palló végében néhány ember horgászott. Az éjszaka sötét volt, nem látszott a hold, sem a csillagok. A tengerpartot is csak szabálytalan, fehér hullámszegély mutatta.

— Finom a levegő, — mondtam.

Gloria nem felelt. A messzeségbe bámult. Jóval arrébb, lejjebb a parton, világosság látszott.

— Az ott Malibu, — mondtam, — ahol a film-sztárok laknak.

— Mit fogsz most csinálni? — szólalt meg végül Gloria.

— Még nem tudom. Gondolom, talán holnap elmegyek Maxwellhez. Lehet, hogy segít rajtam. Legalább is úgy látszott, érdeklődik irántam.

— Mindig csak holnap — vágott közbe.

— A nagy szerencse mindig holnap jön.

Két ember ment el mellettünk. Kezükben mélyvízi halászathoz való horgászbót volt. Az egyik legalább négy láb hosszú kalapácsfejű cápát vitt.

— Ez a bébi sem bánt többé senkit — mondta a másiknak.

— Hát te mihez kezdesz? — kérdeztem Gloriától.

— Kiszállok a körhintából — felelte.

— Ünöm az egész bűdösséget.

— Miféle bűdösséget?

— Az életet.

— Miért nem próbálkozol valamivel? — kérdeztem. — Rossz oldalról fogtad meg a dolgokat.

— Mit prédikálsz? — felelte.

— Nem prédikálok, — válaszoltam, — csak meg kell, hogy változtasd a gondolkodásodat. Igazán mondom. Mindenkit megfertőzől, akivel csak érintkezel. Amíg nem ismertelek, sohasem gondoltam arra, hogy nem lesz belőlem valami. Eszembe sem jutott, hogy nem sikerül az életem. És most ...

— Ki tanította be neked ezt a beszédet? — kérdezte Gloria. — Mert nem magad eszelted ki.

— De bizony magam.

Gloria Malibu felé nézett. — Igazad van,

mit áltassam magam. Tudom, mi vagyok — vágott rá.

Nem feleltem. Néztem az óceánt és arra gondoltam. Hollywoodban vagyok-e, vagy mindjárt felébredek otthon, Arkansasban? Sietni kell az ujságokért, mert mindjárt megvirrad.

— Ne nézz így rám te, kurafi! — kiáltotta Gloria. — Tudom, hogy nem érek egy fabatkát sem, de azért...

— Igaza van, — mondtam magamban, — nem ér egy fabatkát sem...

— De jó lett volna meghalni akkor Dallasban, — folytatta.

Nem válaszoltam. Néztem a tengert és arra gondoltam, mennyire igaza van. Nem való semmire, milyen kár, hogy nem halt meg akkor Dallasban. Biztos jobb lenne neki, ha meghalt volna.

— Milyen nyomorult vagyok. Nem adhatok senkinek semmit. Ne nézz így rám!

— Nem nézek én rád sehogy! — feleltem. — Nem is látod az arcomat.

— De látom — felelte.

Hazudott. Nem láthatta. Sötét volt.

— Ne menjünk be? — kérdeztem —
Rocky beszélni akar veled.

— Pizok dög — mondta. — Tudom,
mire vásik a foga, de nem eszik többé
belőle. Senki, soha többé.

— Miből?

— Hát nem tudod?

— Mit?

— Amit Rocky akar.

— Ahá — mondtam. — Persze, most már
értem.

— Egyebet a férfiak úgy sem akarnak —
felelte. — Jó, nem is olyan rossz az, de ha
baj lesz belőle?

— Arra gondolsz?

— Arra. Eddig csak megéltem valahogy.
De ha gyerekem lesz? Hát tudja az ember,
mire nő fel? Arra, amire mi!

— Igaza van — mondtam magamban,
— nagyon igaza. Felnő és olyan lesz, mint
mi.

— Nem akarom — folytatta. — Külön-
ben is nekem végem. Elegem van ebből a
tetves világból. Jobb nekem és mindenki-

nek, ha meghalok. Tönkreteszek mindent, amihez érek. Magad mondtad.

— Mikor?

— Az elébb. Hogy amikor még nem ismertél, sohasem gondoltad, nem sikerül az életed. De nem az én hibám. Nem tehetek róla. Már meg akartam ölni magam, de nem sikerült és azóta nem volt hozzá bátorságom. Akarsz jót tenni a világgal? — kérdezte.

Nem feleltem. A tengert hallgattam, ahogy a cölöpöket csapkodta. Éreztem, hogyan süllyed és emelkedik alattam a palló és arra gondoltam, milyen igaz mindaz, amit mond.

A táskájában kotorászott. Mikor kihúzta a kezét, egy kis revolver volt benne. Még sohasem láttam nála, de nem csodálkoztam.

— Itt van — nyujtotta felém.

— Nem kell. Tedd el, — feleltem. — Gyerünk be. Fázom.

— Fogd és süsd el, Isten nevében — mondta. — Lőjj agyon. Csak így szabadíthatsz meg a nyomorúságtól.

— Igaza van — ismételtem magamban.
— Csak így szabadíthatom meg a nyomorúságtól.

(Amikor kisgyerek voltam, a nyarat nagyapám farmján szoktam tölteni, Arkanzasban. Egy napon a füstölő mellett álltam és néztem, hogyan főz nagyanyám fahamuval egy nagy üstben szappant, amikor nagyapám izgatottan keresztülment az udvaron. — Nellie eltörte a lábát! — kiáltotta. Nagyanyámmal erre bementünk a kertbe, ahol az öreg szántott. A vén Nellie ott feküdt, még mindig az eke elé fogva és hörgött. Mi csak álltunk és néztük. A nagyapám visszajött. Puska volt nála, amit a Chicknamagua melletti csatában használt. — Gödörbe lépett, — mondta és megveregette Nellie fejét. Nagyanyám elfordított, hogy ne nézzek oda. Sírni kezdtem. Aztán megszólalt a puska. Még most is hallom. A lóhoz rohantam, a földre térdeltem és átkaroltam a nyakát. Szerettem Nelliet. A nagyapámat egyszerre gyűlölni kezdtem. Nekiugrottam és ököllel vertem a combját... Később megmagyarázta, hogy ő is szerette Nelliet, de agyon kellett lönie. — Jobbat nem is tehettem volna vele — mondta. — Nem lehetett használni többé semmire. Csak így tudtam megszabadítani a szenvedéstől...)

A revolver a kezemben volt.

— Jó — mondtam. — Szólj, mikor?

— Most.

— Hová?

— Ide, a halántékomba.

A palló, ahogy egy nagy hullám megtört rajta, ugrott egyet.

— Most?

— Most.

Lelőttem.

A palló ismét megmozdult és a víz, ahogy visszahúzódott a cölöpök közt, gurgulázó hangott adott.

A revolvert áthajítottam a korláton.

*

Az egyik rendőr hátul ült mellettem, a másik vezetett. Gyorsan mentünk és szólt a sziréna. Pontosan úgy, mint a marathoni táncversenyen, amikor föl akartak ébreszteni bennünket.

— Miért lőtted le a nőt? — kérdezte a rendőr.

— Mert megkért rá — feleltem.

— Hallod ezt Harry?

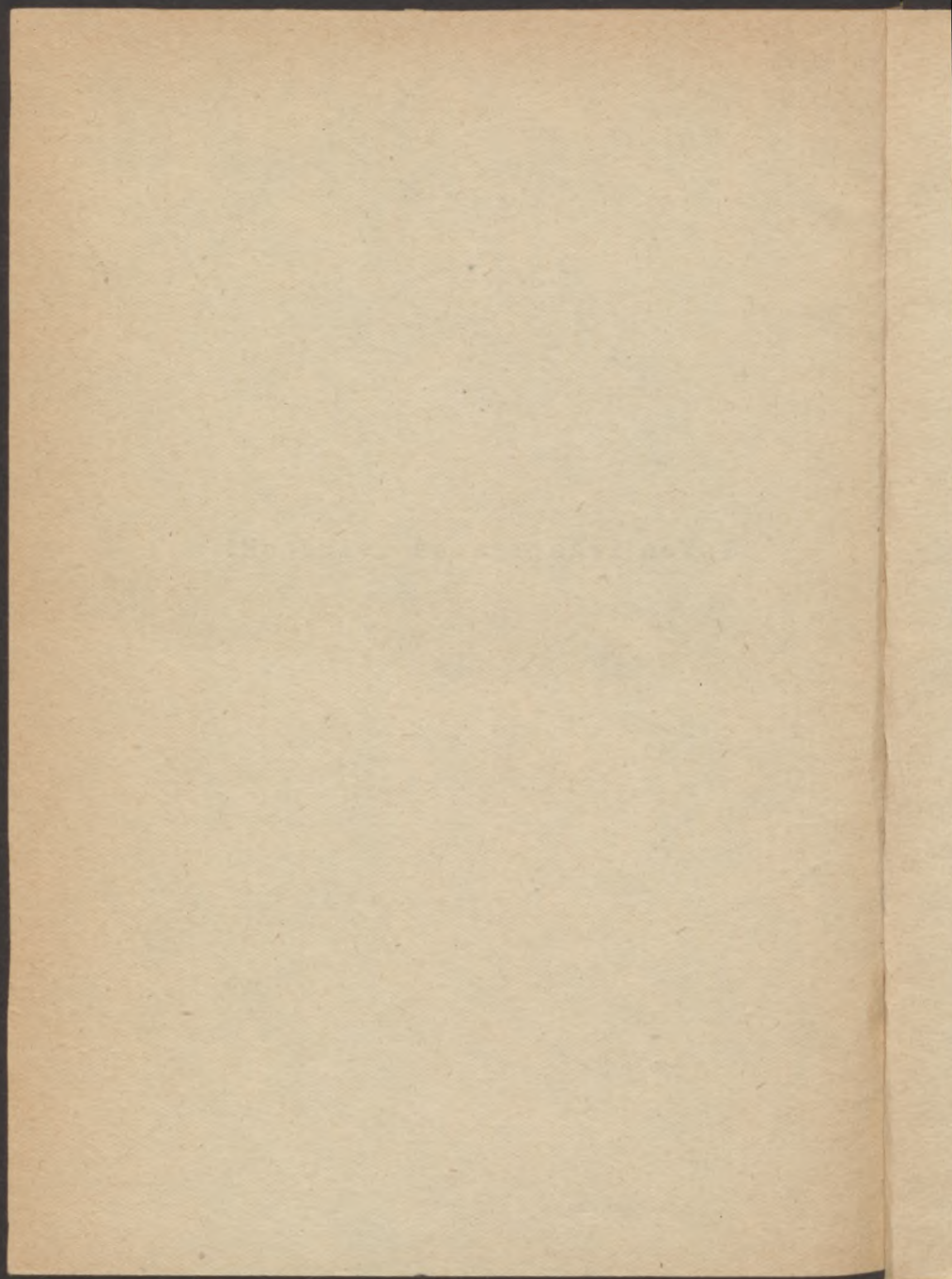
— Hát nem szolgálatkész gyerek? —
szólt hátra Harry.

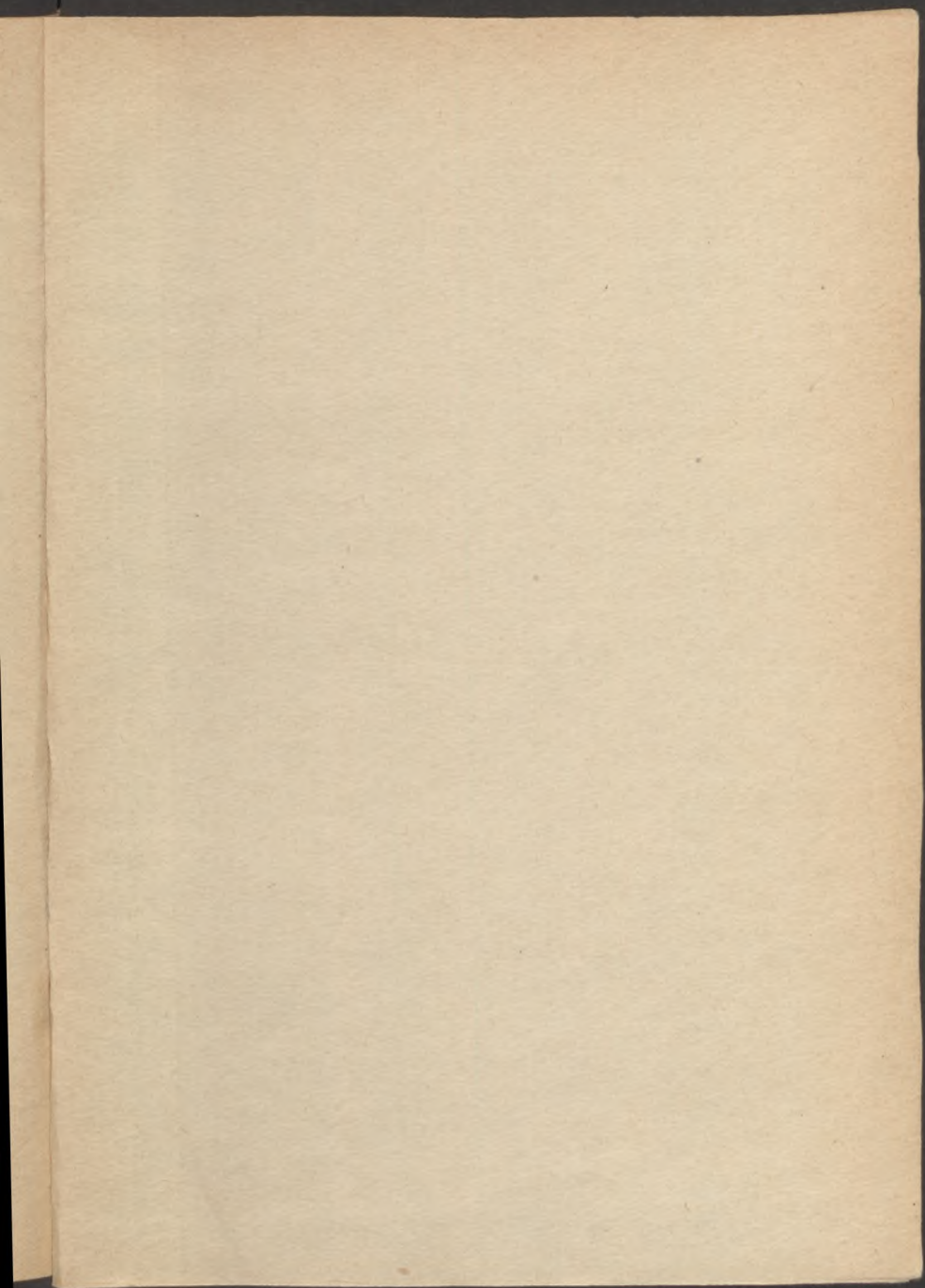
— Más okod nem volt? — faggatott
tovább a mellettem ülő rendőr.

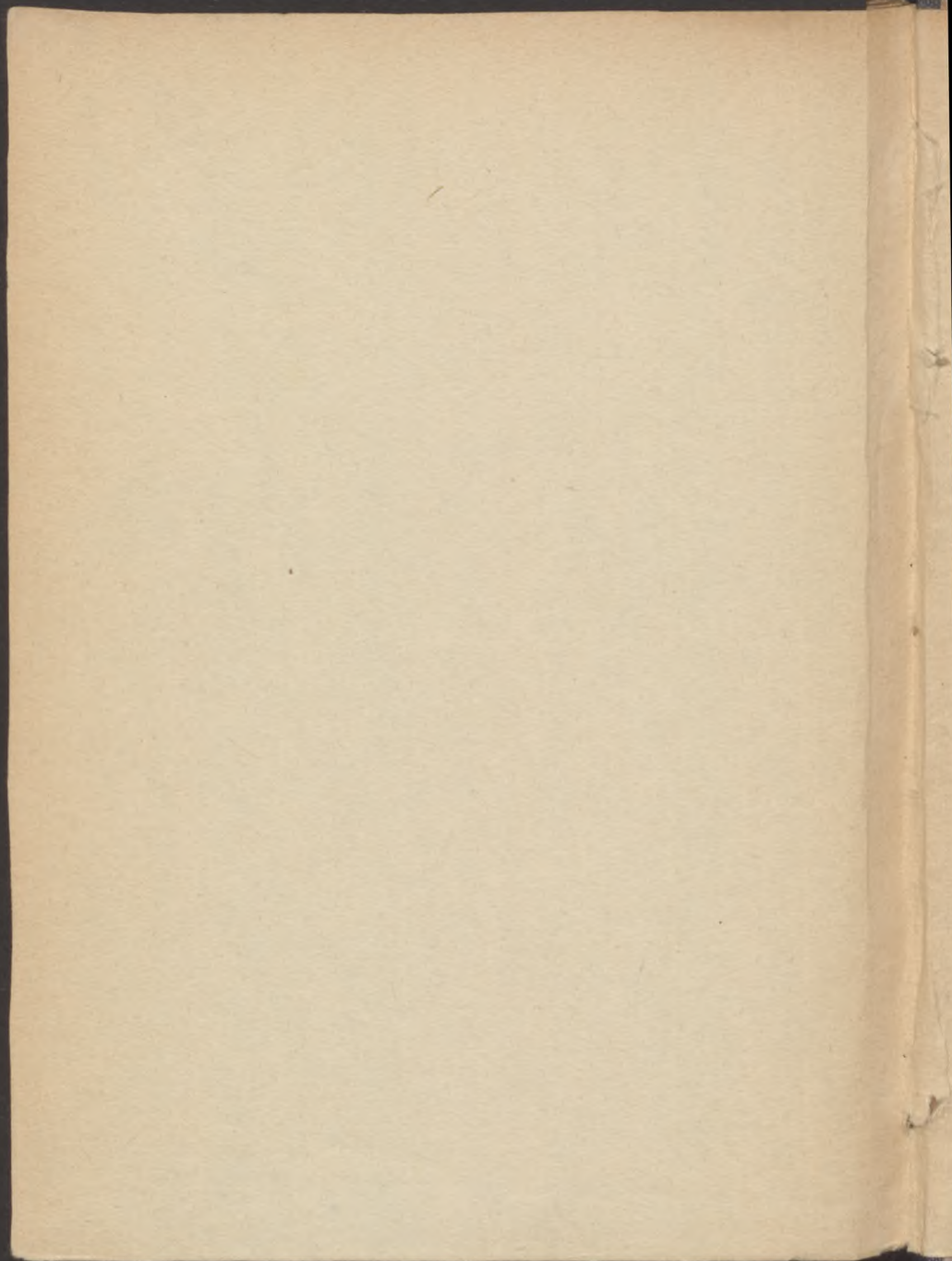
— Lelövik a lovakat is, nem igaz?

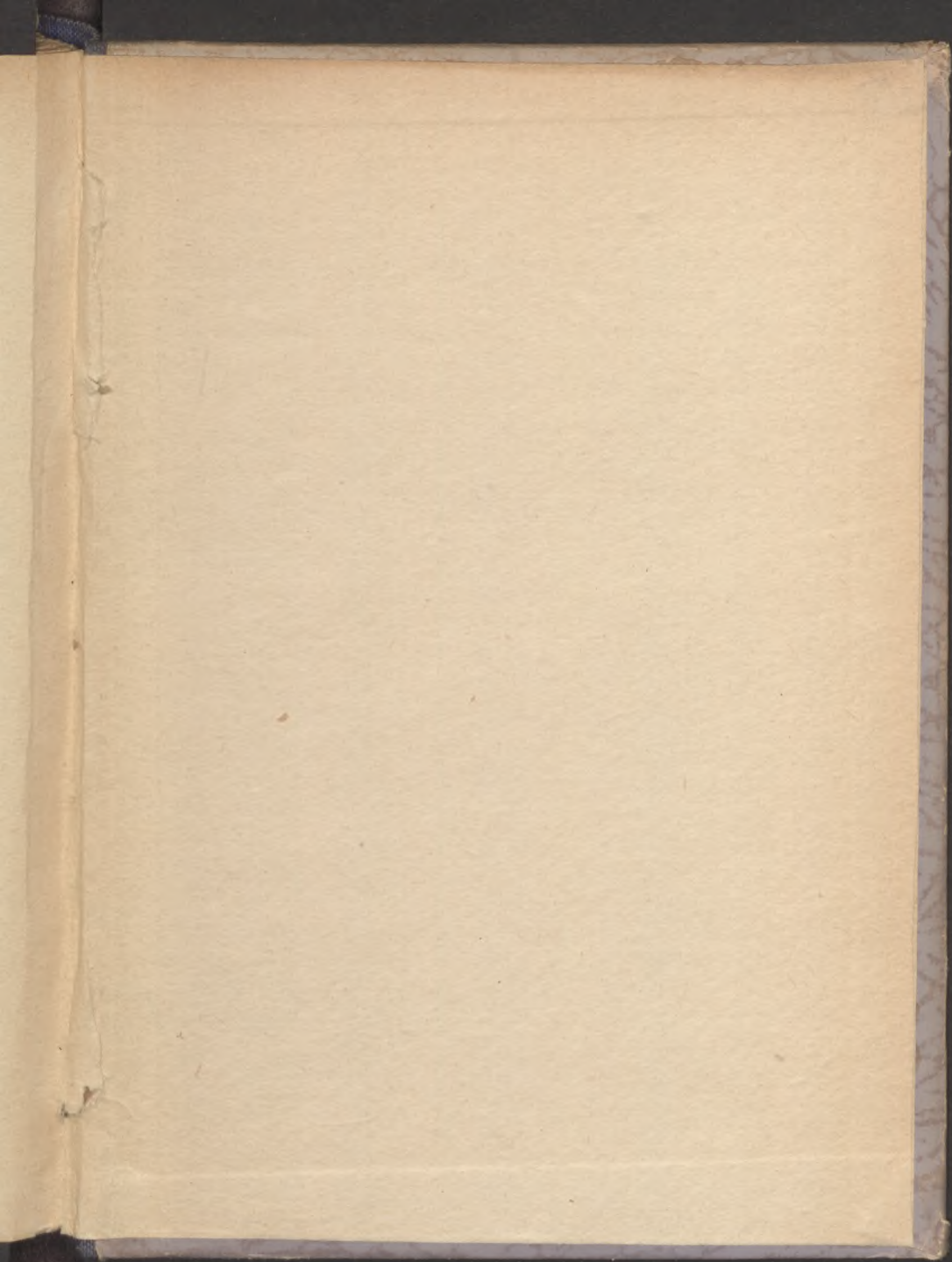

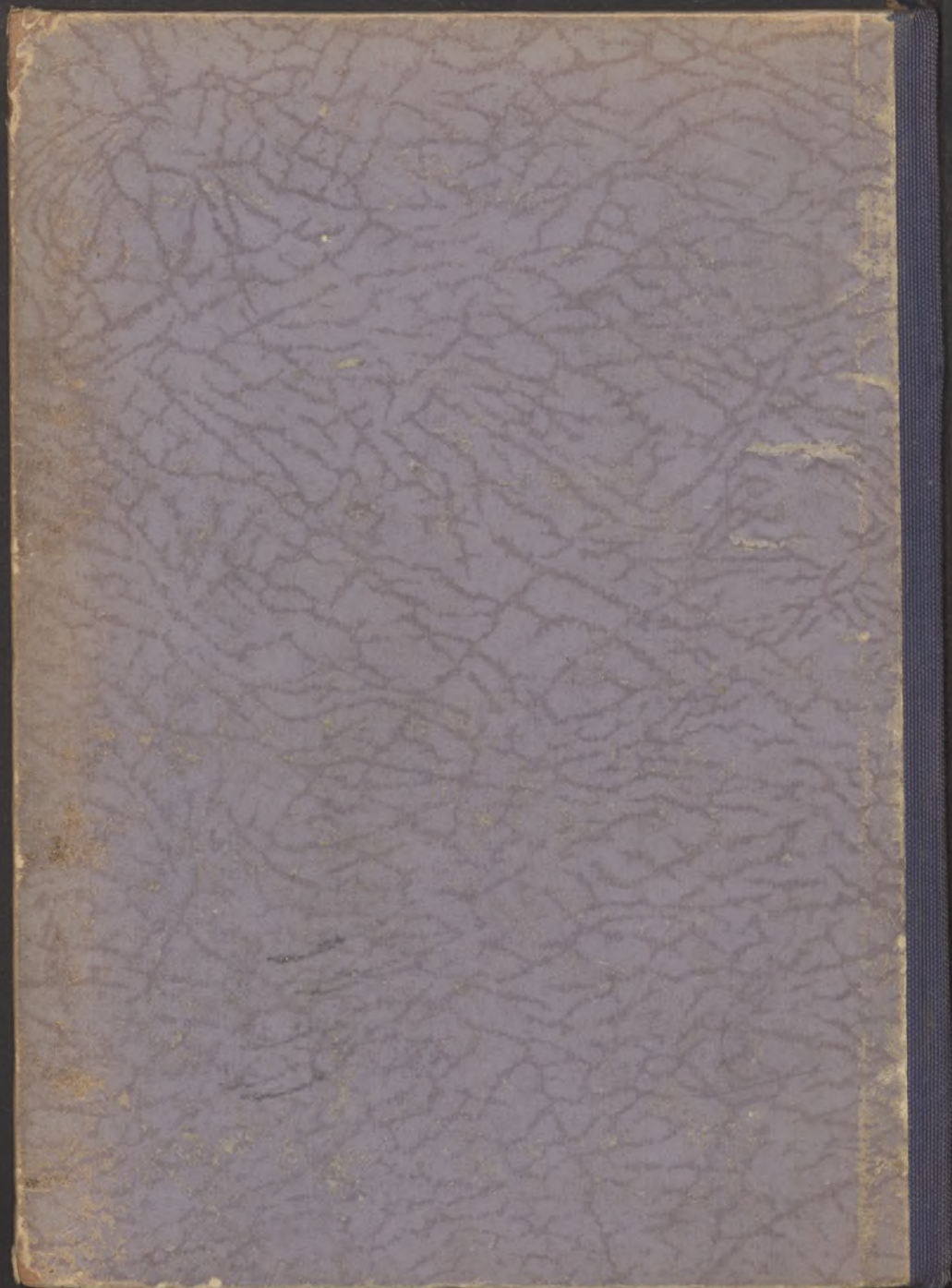
Isten irgalmazzon lelkének!

卷之三